Δημήτρης Κουτσονίκας

η μάχη των Λεμονανθών

emfilox

Δ. Γ. Κουτσονίκας

η μάχη
των
λεμονανθών

Αγρίνιο 2021

Παρ' ότι η πραγματικότητα αχαλίνωτη ξεπερνά κάθε φαντασία, πριν κάποιες ή κάποιοι ταυτιστούν με την ιστορία που ακολουθεί, ας αποδεχτούν ότι είναι καθαρά προϊόν μυθοπλασίας, αφού αν το σώμα μας φθαρτό, αθάνατη η ψυχή κι αδούλωτο είν' το πνεύμα.

email: dkoutsonikas@yahoo.com
τηλ.: 6937458149
Αγρίνιο 2021

αφιερώνεται

στα ανίψια μου
και
τα παιδιά όλου του κόσμου

Η μάχη των λεμονανθών

Ο Δημήτρης κοιτούσε την ασημένια θάλασσα που ανατρίχιαζε από το χάϊδεμα του ανέμου, χάδι ζεστό από τον ήλιο που επιτέλους έκανε την εμφάνιση του βασιλικά μετά από μέρες. Ήταν ένα γλυκό φθινοπωρινό μεσημέρι κι η ανταριασμένη του ψυχή στέγνωνε απ' την ανάσα της φύσης. Το μυαλό του ψάρευε, αλλά η καρδιά του ήταν αλλού. Ήταν στους λεμονανθούς, στα λόγια που έλεγε εκείνη όταν την έπαιρναν μακρυά του.

«Αγάπη μου, μην ξεχνάς τους λεμονανθούς!» του φώναζε σα χάνονταν. Αχ, την αγαπούσε ακόμη. Ας είχαν γίνει τόσα, ας είχε περάσει καιρός. Την αγαπούσε, του έλειπε ακόμη, τις νύχτες περισσότερο. Τη σκέφτονταν, μιλούσε μαζί της, ζούσε μια παράλληλη ζωή φανταστική με τρόπο που θα μπορούσε να ήταν τα πράματα αν είχαν εξελιχθεί αλλιώς. Έκλεινε τα μάτια και μύριζε το χαμόγελο της με την καρδιά να ρουφά καθάρια δροσιά που γέμιζε τις φλέβες του μ' αρμονία από μουσική

αγγέλων του παραδείσου. Ονειρεύονταν με την ψυχή λουσμένη στην ευωδιά των λεμονανθών.

«Τους λεμονανθούς. Στο μυαλό σας να έχετε πάντα τους λεμονανθούς, αυτοί, μόνο αυτοί αξίζουν πραγματικά» έλεγε με το ταραγμένο της μυαλό όταν την έπαιρναν.

Προσπάθησε να σύρει τις σκέψεις του όπως οι δεσμώτες τραβούν τους μελλοθάνατους στο βιβλίο που διάβαζε για την μαύρη Κατοχή του ’41-’44. Του άρεσε να διαβάζει δίπλα στο κύμα όσο η λαιμαργία των ψαριών οδηγούσε το πεπρωμένο τους. Στο σημείο που επέστρεψε ήταν εκεί που οι δυνάμεις του κακού θα εκτελούσαν πατριώτες, ανθρώπους μιας άλλης εποχής, ψυχές ελεύθερες κι ο συγγραφέας με τρόπο λιτό κι απέριττο ταιριαστό στο μεγαλείο των μεγάλων ωρών τους αποτύπωνε στο χαρτί τις τελευταίες ώρες. Λίγο πριν το χάραμα οι δήμιοι πηγαίναν τους καταδικασμένους στον τόπο της τελικής σκηνής με τον καθέναν να στραγγίζει τις σκέψεις του. Ένας τους όμως, ένα παληκαρόπουλο, δεν απελπίζεται, όσα λεπτά του απομένουν θα τα κάψει όλα στη φωτιά του αγώνα, δεν τα παρατά ούτε στο τέλος. Το σκάει. Τη σκοτεινή ώρα που οι φονιάδες δεν μπορούν να δουν καλά, νυστάζουν, αρχίζει με όλη του τη δύναμη να τρέχει προς έναν μαντρότοιχο. Δεν τον έχουν καταλάβει, λίγο ακόμα και θα πηδήξει, λίγο ακόμα και θα είναι ξανά ελεύθερος, ζωντανός. Μόνο ένας συμπατριώτης του τον ένιωσε να τρέχει, ένας απ’ τους άλλους καταδικασμένους, ένας δύσμοιρος που έτυχε να πέσει σ’ ένα μπλόκο, έτυχε να τον συλλάβουν και να τον πηγαίνουν τώρα να τον σκοτώσουν για αντίποινα. Τίποτα δεν είχε κάνει, ήσυχος ήταν, πολύ ήσυχος, οικογενειάρχης. Ούτε τον καπετάνιο παρίστανε ούτε φασαρίες προκαλούσε, τις

απέφευγε, πάντα συμμορφώνονταν. Να όμως τώρα αυτός που τίποτα δεν είχε κάνει θα πέθαινε κι ο άλλος θα ζούσε, το έσκαγε, λίγο ακόμα και θα έφευγε, θα ήταν ελεύθερος. Εκείνος θα ζούσε κι αυτός θα πέθαινε, εκείνος έφταιγε κι αυτός θα την πλήρωνε. Ήταν τόσο νέοι! κι εκείνος κι αυτός... Είχαν όλη τη ζωή μπροστά τους, τι κρίμα να πεθάνουν τόσο νέοι! Εκείνος όμως το έσκαγε! Ήταν σωστό; Η μοίρα τους ήταν κοινή, τους πήγαιναν για εκτέλεση, θα πέθαιναν, όλοι μαζί! Εκείνος γιατί έτρεχε; Γιατί ήθελε να το σκάσει; Να ζήσει αυτός και να πεθάνουν οι άλλοι; Αυτός έφταιγε, αυτός μαζί με τους άλλους τους τρελούς, γι᾽ αυτούς έκαναν μπλόκο, γι᾽ αυτούς τα αντίποινα, γι᾽ αυτούς θα τους εκτελούσαν σήμερα όλους. Γιατί δεν σταματούσε; Γιατί δεν δέχονταν την κοινή τους μοίρα; Πως θα ζούσε αυτός και θα πέθαιναν οι άλλοι; Ήταν σωστό; Φταίω εγώ τώρα να φωνάξω; Να πω πιάστε τον; Θέλει να ζήσει! θέλει να είναι ελεύθερος! Πιάστε τον!

«Τσιμπάει φίλε;» τον διέκοψε από το διάβασμα ένας άγνωστος

«Λίγα πράματα» του απάντησε. Ήταν ένας όμορφος άντρας καμιά τριανταριά χρονών με βαθιά φωνή και βλέμμα πονεμένο. Ο Δημήτρης έκλεισε γρήγορα την ψυχή του γιατί δεν ήθελε να ξέρει. Γρήγορα και μηχανικά, όπως έμαθε να κάνει από παιδί όταν είχε πια καταλάβει πως γεννήθηκε με το χάρισμα της ενσυναίσθησης. Μπορούσε να συναισθάνεται σχεδόν αμέσως όχι μόνο την ψυχική κατάσταση των άλλων ανθρώπων αλλά και να διαβάζει τη χαρά ή τον πόνο τους. Η χαρά τους καλά, τον έκανε κι αυτόν χαρούμενο, αυτό ήταν δώρο αληθινό, αλλά ο πόνος... ο ανθρώπινος πόνος είναι αβάσταχτος, όταν μάλιστα νιώθεις κι από πού προέρχε-

ται. Είχε σταματήσει πάντως να το συζητάει, εδώ και χρόνια, δεν τον καταλάβαιναν. Τον πίστευαν όταν τους έλεγε πράγματα που δεν θα μπορούσε να ξέρει, αλλά μέχρις εκεί. Δεν οδηγούσε πουθενά παρά μόνο σε καινούργιο πόνο. Προσπάθησε πολύ, για καιρό, να δέχεται μόνο τη χαρά τους και να απομονώνει την πίκρα τους, αλλά του στάθηκε αδύνατο να τα ξεχωρίσει. Αφού δεν του ανήκαν αποφάσισε να τα παραμερίσει και τα δύο. Δεν το κατάφερνε πάντα, παρότι είχε φτάσει στα 47 του χρόνια, ώριμος πια στο σώμα, αλλά πάντα άγουρος στην ψυχή. Ζούσε στα σύννεφα, μόνος, σαν ένα πεισμωμένο παιδί όπως του είχε ζητήσει εκείνη φωνάζοντάς του να μην ξεχνά τους λεμονανθούς. Το τελευταίο πράγμα που συζήτησαν πριν την πάρουν, όταν της απάντησε σαν τον ρώτησε τι του έρχεται στο νου αυθόρμητα, σαν πρώτη σκέψη, όταν ακούει τη λέξη λεμονανθοί.

«Τα παιδικά μου χρόνια, την άνοιξη όταν μύριζα τις λεμονιές ν' ανθίζουν στο περιβόλι του παππού μου» της απάντησε

«Πότε τους μύρισες τελευταία φορά;»

«Παιδί. Εσύ;» της αποκρίθηκε

«Έτσι! Να μείνεις πάντα παιδί αγάπη μου!»

«Εσύ; Τι σκέφτεσαι εσύ;» την ξαναρώτησε όταν εκείνοι την 'παιρναν πια μακρυά του

«Εσένα αγάπη μου! εσένα! πως μπορείς να ρωτάς; αφού το ξέρεις!». Δεν τον άφησαν να την ξαναδεί

«Τι λίγα μου λες; Εδώ βλέπω έχεις καλή ψαριά! Με λένε Άλκη, εσύ είσαι ο Δημήτρης που δουλεύει στο μπαράκι εδώ; θα μου φτιάξεις καφέ ή να έρθω αργότερα;» τον

πείραξε επαναφέροντας τον στο σήμερα ο άγνωστος άνδρας

«Όχι φίλε μου, πάμε να σου φτιάξω. Τα μεσημέρια δεν έχει κίνηση και πετάω πετονιά. Δεν σ' έχω ξαναδεί, καινούργιος στα μέρη μας ή περαστικός;»

Ο Άλκης του εξήγησε ότι είχε έρθει σήμερα μόλις να πιάσει δουλειά στο διπλανό ξενοδοχείο. Θα δούλευε σαν λογιστής. Έπιασαν κουβέντα με τον Δημήτρη κι εκείνος του είπε με τη σειρά του ότι δεν ήταν πολύς καιρός που κι αυτός είχε έρθει να δουλέψει το παραθαλάσσιο μπαράκι. Το είχε μια ηλικιωμένη, η κυρά Φρίντα, παλιό μέντιουμ που είχε πια αποσυρθεί. Τους καλοκαιρινούς μήνες είχε κίνηση, ο κόσμος έρχονταν για μπάνιο κι είχε κάμποσα άτομα προσωπικό το μαγαζί. Τώρα πάντως ήταν ήσυχα και το δούλευε μόνος του ο Δημήτρης. Έμενε από πάνω σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο, απλό, αλλά με καταπληκτική θέα στη θάλασσα. Ξενομερίτης κι ο Άλκης, θα διέμενε σε ένα από τα δωμάτια του ξενοδοχείου που θα εργάζονταν. Γίνονταν λοιπόν γείτονες.

«Τι βλέπω, συνάδελφος;» ρώτησε τον Δημήτρη

«Τι εννοείς; Α, για το βιβλίο της Πολιτικής Οικονομίας λες; Γράφω ένα μυθιστόρημα και το συμβουλεύομαι»

«Ώστε είσαι και συγγραφέας; Υπέροχα, ξέρεις κι εγώ γράφω άρθρα, διατηρώ ένα ηλεκτρονικό περιοδικό. Να συζητήσουμε καμιά μέρα. Γεια σου! καλή συνέχεια!»

Έφυγε ο Άλκης με βήμα σταθερό αλλά καρδιά συννεφιασμένη. Αν ο Δημήτρης άφηνε την ενσυναίσθηση του να του μιλήσει θα καταλάβαινε ότι ο καινούργιος του γείτονας είχε ακόμα καημό από τον πρόσφατο χωρισμό του, όπως θα του εκμυστηρεύονταν αργότερα, όταν θα ήταν πια φίλοι. Είχε χωρίσει πριν ένα μήνα. Για να την

ξεχάσει παράτησε τη δουλειά του στην πρωτεύουσα κι ήρθε σ' αυτή την ήρεμη παραθαλάσσια γωνιά να γαληνέψει την ψυχή του. Μόνο ένας ερωτευμένος θα αντιδρούσε έτσι.

«Χαιρετώ το συγγραφέα μας! καφεδάκι και γρήγορα!» ήταν ο Νίκος

Γείτονας κι αυτός, ντόπιος, έμενε λίγο πιο κάτω, δούλευε στο κέντρο υγείας της περιοχής, νοσοκόμος. Ζούσε για τις γυναίκες, λάτρης του κορμιού τους, χωρίς να έχει σε καμία εκτίμηση το γυναικείο πνεύμα. Κάποιοι θα τον δικαιολογούσαν για το νεαρό της ηλικίας του, ήταν δεν ήταν 25 χρόνων, αλλά όσοι τον γνώριζαν καλύτερα μάλλον θα δέχονταν πως δύσκολα θα άλλαζε.

«Τι τα γράφεις τα βιβλία μου λες, ποιος διαβάζει πια; Πολύ θεωρία βρε παιδί μο»

«Μα αυτή είναι η μαγεία τους, άσχετα με το αν και πόσοι το κάνουν, άμα εσύ διαβάσεις ή γράψεις ένα βιβλίο, έχεις ήδη κερδίσει. Αν τώρα κάποιος δει πως στα βιβλία μου απλά κάνω κριτική αραχτός πίνοντας καφεδιά δίχως να κάνω τίποτα, είναι ίσως γιατί για αυτόν το βιβλίο δεν είναι κάτι πρακτικό, ίσως γι' αυτόν πρακτικό είναι μόνο το χρήμα, τα αμάξια κι οι γκόμενες. Όπως και 'χει όμως εκτός από τον κόσμο της ύλης υπάρχει και ο κόσμος του πνεύματος. Στην υγειά σου!» τον τσίγκλησε ξέροντας τη σχέση του Νίκου με τα βιβλία, είχαν αξία γι' αυτόν μόνο αν τον βοηθούσαν με το ωραίο φύλο

«Τα 'μαθες; Ήρθε έκτακτη ενημέρωση για τις Μικροϊδες. Τα Microids» άλλαξε θέμα ξαφνιάζοντας τον Δημήτρη που περίμενε ότι θα ακούσει κάποια καινούργια

του κατάκτηση. Γιατί ήταν ωραίο παλικάρι ο Νικόλας, γεροδεμένο, γεννημένο να ικανοποιεί τις γυναίκες.

«Τις ποιες; Τις αιμορροΐδες;»

«Όχι! Μικροΐδες, από το αγγλικό Microids» διευκρίνισε

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε σχεδόν αδιάφορα ο Δημήτρης

«Μικροΐδες, ακρωνύμιο από τις λέξεις μικροσκοπικές ακρίδες. Στα αγγλικά Microids. Ένα επικίνδυνο φαινόμενο, λένε, που καταστρέφει τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Τα Microids τρώνε το μυαλό των ανθρώπων»

«Το φαγωμένο… ωχ μωρέ καμιά μπαρούφα είναι πάλι. Τι βλακείες είναι αυτές, δεν σου ‘χω πει ρε Νίκο να μην βλέπεις πολύ τηλεόραση;»

«Όχι Δημήτρη, είναι σοβαρό, ήρθε ειδοποίηση από το υπουργείο. Όταν μάθω περισσότερα θα σου πω. Γεια σου τώρα» έφυγε ξαφνιάζοντας ακόμη πιο πολύ τον Δημήτρη

Ο Νίκος να μην αναφερθεί σε γκόμενα; Περίεργα πράματα. Η τηλεόραση χαζεύει, κουρκουτιάνει το μυαλό του κόσμου, σκέφτηκε. Αυτός πάντως εδώ και πολλά χρόνια είχε βγάλει την τηλεόραση από τη ζωή του. Το διάβασμα και το γράψιμο τον απορροφούσαν.

«Γεια σου λεβέντη μου! θα μου φέρεις το καφεδάκι μου;» ακούστηκε η κυρία Λιλίκα.

Μια γηραιά γειτόνισσα που είχε κάνει το εξοχικό της εκεί κοντά μόνιμη κατοικία. Είχε ένα σωρό προβλήματα υγείας, με ένα από αυτά μάλιστα τόσο σοβαρό που της άφηνε πολύ λίγο χρόνο ζωής ακόμη. Συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος, για την ακρίβεια ήταν για χρόνια διευθύντρια τομέα της κεντρική υπηρεσίας δημοσίων προμηθειών. Είχαν δει πολλά τα μάτια της.

«Τι είναι πάλι αυτό Δημητράκη μου με τις Microids; Πω πω τι πάθαμε! Είδες τι λένε όλη μέρα τα κανάλια; Λες να ʼναι σοβαρό;» τον ρώτησε, έντρομη, καθώς τη σέρβιρε

Πολύ τον παραξένεψε αυτός ο φόβος. Αυτή η γυναίκα αντιμετώπιζε τόσα προβλήματα υγείας, το ήξερε ότι ήταν λίγα τα ψωμιά της, πως ήταν δυνατόν να φοβάται αυτή την απίθανη ιστορία. Στο κάτω κάτω είχε ζήσει μια τόσο έντονη ζωή, του είχε μιλήσει, είχε τόσες εμπειρίες και παρά τις αρρώστιες το μυαλό της παρέμενε ξυράφι.

«Τους εκτιμάς βλέπω κυρά Λιλίκα τους δημοσιογράφους» την τσίγκλισε

«Απάπα, λαμόγια είναι όλοι τους, το ξέρω καλά τι ψευταράδες είναι. Αλλά είναι επίσημο, το είπε η κυβέρνηση»

«Ε μα τότε είναι οι πολιτικοί που τους εμπιστεύεσαι» την ξαναπείραξε

«Αστειεύεσαι; Αυτοί κι αν είναι παλιάνθρωποι! Κλεφταράδες, τομάρια! Αλλά βγήκανε γιατροί και λένε ότι κινδυνεύουμε»

«Οπότε τους γιατρούς τους εμπιστεύεσαι, αυτούς τους θεωρείς καλούς ανθρώπους» της ξαναείπε ξέροντας ήδη τη γνώμη της αφού πολλές φορές του είχε πει, αναφορικά με τα δικά της προβλήματα υγείας ότι οι περισσότεροι γιατροί τα παίρνουν, ¨τα λεφτά είναι που τους νοιάζουν πάνω από όλα, πάνω κι απʼ την υγεία των αρρώστων δυστυχώς¨

«Έλα μου ντε. Αυτοί κι αν είναι παλιάνθρωποι. Άρα; Λες να μην είναι τίποτα; Γιατί τότε όλος αυτός ο ντόρος;»

«Μα για τι άλλο; Το πιο πιθανό είναι ότι θα κοιτάξουν να τα ʼκονομήσουν πάλι. Τώρα να πιστέψουμε αυτή την

απίθανη ιστορία μόνο και μόνο γιατί μας το λένε οι δημοσιογράφοι, οι πολιτικοί και κάποιοι καρεκλοκένταυροι γιατροί, το θεωρώ πρόωρο. Ας περιμένουμε πρώτα δούμε»

Σαν να ησύχασε κάπως η κυρά Λιλίκα κι άλλαξε κουβέντα μιλώντας για τον γιο της. Είχε έναν γιο ανύπαντρο που τα είχε μπλέξει με ένα παλιοκόριτσο, κατά την ίδια κι ανησυχούσε. Δεν τον είχε σε ιδιαίτερη εκτίμηση, ήταν υψηλόβαθμος αστυνομικός που κυκλοφορούσε με ένα πανάκριβο αυτοκίνητο. Η ζωή που έκανε δεν συνταίριαζε με τα οικονομικά ενός δημόσιου λειτουργού.

Συχνά ο Δημήτρης έκανε συντροφιά με τον Αρτέμη, έναν εξηντάρη γείτονα ξενομερίτη που δούλευε χρόνια κηπουρός σε μια μεγάλη βίλα εκεί κοντά. Όχι μόνο κηπουρός και συντηρητής ήταν κι ότι άλλο χρειάζονταν. Καλός άνθρωπος, γνήσιος και ντόμπρος. Κάπως ιδιόρρυθμος, άλλα αυθεντικός χαρακτήρας, λιγομίλητος με τους άλλους αλλά χειμαρρώδης στις κουβέντες του με τον Δημήτρη. Είχαν ταιριάξει. Ήταν ο μόνος που ήξερε για εκείνη.

«Καλώς τον Αρτέμη» τον υποδέχτηκε «να βάλω κρασάκι;»

«Όχι, φιλαράκο μου, έφερα ένα τσίπουρο που με φιλέψανε, άλφα άλφα! Έλα δοκίμασε κι εσύ!»

Η συζήτηση δεν άργησε να περιστραφεί γύρω από το φλέγον θέμα των Microids. Αυτή η είδηση, που τόσο γελοία είχε φανεί στον Δημήτρη αρχικά, μονοπώλησε σταδιακά την επικαιρότητα. Άρχιζε μάλιστα να μονοπωλεί τη ζωή την ίδια. Σε ένα από αυτά που ταίριαζαν ο Δημήτρης με τον Αρτέμη είναι ότι εδώ και χρόνια δεν

έβλεπαν καθόλου τηλεόραση. Χρησιμοποιούσαν το διαδίκτυο ενημερώνονταν για την ειδησιογραφία, διάβαζαν διάφορα, αλλά δεν είχαν επαφή με τις εκπομπές του συρμού. Οι Microids όμως είχαν δραπετεύσει πια από τον τηλεοπτικό κόσμο. Κυριαρχούσαν στον αληθινό, στις πραγματικές ζωές των ανθρώπων. Όπου κι αν στεκόσουν όλοι μιλάγανε γι' αυτό.

Το φαινόμενο, λένε, είχε ξεκινήσει από ένα μακρινό άσημο κρατίδιο στα βάθη της Ασίας. Σ' ένα εργαστήριο έκαναν μυστικά βιολογικά πειράματα κι από κάποιο ατύχημα ξέφυγαν στη φύση οι μικροΐδες, Microids, όπως τις είχαν ονομάσει διεθνώς. Ήταν λένε πολύ μικροσκοπικοί οργανισμοί, μη ορατοί στο ανθρώπινο μάτι, που αν κοιτούσες με ισχυρό μικροσκόπιο, έμοιαζαν με ακρίδες αφού σχημάτιζαν σμήνος. Γι' αυτό και το όνομα Microids. Αναπαράγονταν με καταπληκτική ταχύτητα και δεν υπήρχε γνωστό φάρμακο να τις καταπολεμήσει. Ήταν επικίνδυνες μόνο για τους ανθρώπους. Ζώα και φυτά ούτε που τα άγγιζαν. Εισέρχονταν στο ανθρώπινο σώμα μόνο από τα αυτιά και μέσα σε λίγες μέρες έπλητταν το νευρικό του σύστημα μέσω του εγκεφάλου που σταδιακά ατροφούσε. Αφού ο ασθενής κολλούσε Microids αισθάνονταν κατ' αρχήν πονοκέφαλο και μετά επηρεάζονταν οι αισθήσεις του. Δεν άκουγε ούτε έβλεπε καλά, δεν μύριζε, δεν είχε γεύση και σε τελικό στάδιο νεκρώνονταν η αφή, δεν καταλάβαινε τι άγγιζε. Από τη στιγμή που οι Microids έμπαιναν στα αυτιά του ήταν φορέας χωρίς συμπτώματα για 5 μέρες. Μετά εκδηλώνονταν σταδιακά τα συμπτώματα και σε 15 μέρες το πολύ άρχισε να τρελαίνεται. Μπορούσε να ζήσει, λέγανε, σε κατάσταση παραφροσύνης μέχρι 3 μήνες πριν πεθάνει από ανακοπή καρδιάς ή εγκεφαλικό.

Η παγκόσμια επιστημονική κοινότητα είχε διχαστεί. Κάποιοι εκφράζονταν με βεβαιότητα ότι ήταν ένα φαινόμενο εξελικτικής αντίδρασης της φύσης στην κλιματική κρίση λόγω της υπερθέρμανσης του πλανήτη, ενώ άλλοι υποστήριζαν φανερά ότι πρόκειται για βιολογικό όπλο που είτε από ατύχημα είτε σκοπίμως είχε διαρρεύσει να πλήξει την ανθρωπότητα. Οι σχετικές θεωρίες συνομωσίας που διακινούνταν ήταν αμέτρητες. Πρωταγωνιστής χρήστηκε ο αλλοδαπός μεγιστάνας του διαδικτύου Bill Port που τάχθηκε εξ αρχής αυτόκλητος πρωτοπόρος της ανθρωπότητας στον πόλεμο κατά των Microids. Γιατί η μια μετά την άλλη οι κυβερνήσεις των κρατών του πλανήτη έθεταν τις επικράτειες τους σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. «Έχουμε πόλεμο!» Έλεγαν και έστρεφαν όλες τις κρατικές δυνάμεις στον καινούργιο αόρατο εχθρό. Τότε συνέβη κι ένα θαύμα. Σταμάτησαν σταδιακά όλες οι κανονικές πολεμικές συγκρούσεις και θεραπεύτηκαν όλα τα οικονομικά προβλήματα, αφού ούτε δημοσιονομικά ελλείμματα, ούτε χρέη απασχολούσαν πια τους ιθύνοντες που διοχέτευαν πακτωλούς χρημάτων στην καταπολέμηση των Microids.

«Παρατήρησες ότι όσες πολεμικές συγκρούσεις γίνονταν, η μια μετά την άλλη σταμάτησαν; Να κι ένα καλό απ’ αυτήν την ιστορία»

«Οι αιτίες των συγκρούσεων όμως έλειψαν; Φοβάμαι πως είναι προσωρινό κι ότι αν οι συνθήκες επιδεινώσουν τη ρίζα του προβλήματος αυτό θα επανέλθει ακόμη χειρότερο»

«Δηλαδή;»

«Ο φόβος της ασθένειας τους έκανε να λουφάξουν αλλά αν η φτώχεια μεγαλώσει, τι θα συμβεί τότε;»

Μια εταιρεία του Bill Port ανακάλυψε ένα καινοτόμο τεστ ανίχνευσης των φορέων, μια μπατονέτα που απλά έπρεπε να μπει βαθιά στο κάθε αυτί, πολύ βαθιά. Το τεστ αυτό είχε γίνει δεκτό με ενθουσιασμό από όλα τα διεθνή επιστημονικά κέντρα αντιμετώπισης των Microids. Οι κυβερνήσεις συνωστίζονταν ποια να το πρωτοαγοράσει για να το δώσει δωρεάν στους πολίτες της, γιατί η κατάσταση ξέφευγε επικίνδυνα, οι Microids είχαν ήδη αυξηθεί σε μη αναστρέψιμο πλήθος. Είχαν αρχίσει να προσβάλλουν πολλά κράτη σε διάφορα σημεία του πλανήτη και όλα τα τηλεοπτικά δίκτυα ενημέρωναν διαρκώς για την εξέλιξη του φαινομένου. Στους δέκτες των αποσβολωμένων τηλεθεατών έφταναν ακαταπαύστως νέες εικόνες από αλλόφρονες ιθαγενείς που έτρεχαν να σωθούν ακολουθούμενοι από νέφος, τις Microids. Έτσι έμοιαζαν σε συγκέντρωση, σαν ομίχλη, σαν πάχνη, σαν νέφος υδρατμών ή σύννεφο, ανάλογα το πλήθος τους. Συνεχώς κατέφθαναν αναφορές για εκατομμύρια κρουσμάτων και αλλεπάλληλων θανάτων με φρικώδη τρόπο. Στην Ασία. Στην Ευρώπη οι Microids αναμένονταν από στιγμή σε στιγμή. Γι’ αυτό οι υπεύθυνοι κυβερνήτες που αγωνιούσαν για τη σωτηρία του κόσμου έσπευδαν να προμηθευτούν εκτός από τα θαυματουργά τεστ και καλύπτρες. Για τα αυτιά, ειδικές ιατρικές καλύπτρες που εμπόδιζαν τις Microids να εισέλθουν στο ανθρώπινο σώμα. Μέχρι να ανακαλυφθεί το σωτήριο φάρμακο τα τεστ και οι καλύπτρες ήταν τα μόνα όπλα της ανθρωπότητας απέναντι στον φρικιαστικό κίνδυνο. Οι χώρες της Ασίας μάλιστα επέβαλαν και σκληρά lockdowns, καραντίνες πάνδημης απομόνωσης

του πληθυσμού για να ανακοπεί η μετάδοση των Microids.

«Τι χαζομάρες είναι αυτές ρε Αρτέμη; Να κυνηγάνε τον κοσμάκη με τις απόχες; Να τους κλείνουν στα σπίτια τους με το ζόρι; Πως θα ζήσουν; Αλλά κι η οικονομία; Τι θα κάνουν αυτοί οι φουκαράδες, τι θα τρώνε, αυτά που τους πετάνε με τα ελικόπτερα; Αν καταστραφεί η οικονομία τους τι θα απογίνουν; Θα γλιτώσουν από τις Microids και θα πεθάνουν από πείνα!»

Ο Αρτέμης όμως δεν είχε διάθεση για αστεϊσμούς.

«Δημήτρη είναι σοβαρό το πράμα. Όλοι αυτοί δεν παίζουν. Κάτσε να δεις που κι εδώ θα γίνουν τα ίδια με την Ασία»

«Δηλαδή; Θα μας κλείσουν κι εμάς; Καραντίνα; Η οικονομία μας είναι ετοιμόρροπη, αν γίνει lockdown θα καταστραφούμε. Τους έπιασε ο πόνος για την υγεία του κόσμου; Όλοι αυτοί μέχρι τώρα αδιαφορούσαν για τα εκατομμύρια που πέθαναν από πείνα, για τα εκατομμύρια που δυστυχούνε. Τόσες αρρώστιες θερίζουν και τα φάρμακα πανάκριβα. Ξαφνικά για τις Microids τα δίνουν όλα τζάμπα; Όπου να ʼναι λένε θα βρούνε και φάρμακο, μάνι μάνι. Κοροϊδία είναι, όλα για την κονόμα γίνονται»

«Δεν είναι μόνο αυτό» συμπλήρωσε ο Αρτέμης, «είναι πιο περίπλοκη περίπτωση. Φοβάμαι ότι κάτι ακόμη χειρότερο θα επακολουθήσει»

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Δημήτρης

«Να, πώς να στο πω, πάνε να ελέγξουν την ανθρωπότητα. Δεν είναι ζήτημα μόνο κονόμας. Αυτή την έχουν ήδη εξασφαλισμένη. Θέλουν όμως να μας ελέγξουν πλήρως»

«Αλλά γιατί; Τι παραπάνω θα πετύχουν;»

«Γιατί… το αιώνιο ερώτημα. Γιατί να θέλει ο άνθρωπος να κάνει κακό σε άλλο άνθρωπο; Γιατί να τον θέλει δούλο του;»

«Ο κόσμος; Θα το δεχτεί; Είναι τόσο κοπάδι πια;»

«Μα δεν πρόσεξες ότι χρησιμοποιούν η λέξη αγέλη αντί για τη λέξη κοινωνία; Εκεί βρίσκεται η απάντηση. Θέλουν να μεταβάλουν τις ανθρώπινες κοινωνίες σε αγέλες»

Ο Δημήτρης συνέχισε να δυσπιστεί.

«Ο λαός μας είναι δυνατόν να πιστεύει έτσι αμάσητα ότι βλέπει στην τηλεόραση; Δίχως προβληματισμό; Χωρίς κρίση; Ότι ξαφνικά το σύννεφο δεν είναι σύννεφο; Η ομίχλη δεν είναι ομίχλη; Είναι Microids;»

Ο Αρτέμης ρούφηξε αργά λίγο ακόμη τσίπουρο και συνέχισε.

«Κοίτα αδερφέ μου, το πρόβλημα δεν είναι σημερινό. Χρόνια τώρα, σιγά σιγά, η κοινωνία μας βυθίστηκε σε έναν εικονικό τρόπο ζωής. Τόσο που κι ο πολιτισμός μας πια έγινε πολιτισμός εικονικός. Η εικόνα κυριαρχεί. Οι άνθρωποι ζουν για την εικόνα, την εικόνα τους. Ζουν γι' αυτήν και ζούνε απ' αυτήν. Το φαίνεσθαι μετράει πια γι' αυτούς όχι το είναι. Η εικόνα, όχι η ουσία. Μετράνε το να φαίνονται ευτυχισμένοι, όχι το να είναι πραγματικά. Παρατήρησε, για παράδειγμα, πως στήνονται όταν φωτογραφίζονται. Μετά όμως; Πόσοι χαμογελάνε πραγματικά; Πόσοι είναι στ' αλήθεια χαρούμενοι; Μάθανε πια οι άνθρωποι στην εικόνα, διδάσκονται από αυτή, οδηγούνται από αυτή. Ξεκίνησε με τον κινηματογράφο, με τα περιοδικά και τώρα, εδώ και χρόνια είναι η

τηλεόραση. Για τους περισσότερους ανθρώπους η μόνη πραγματικότητα είναι η εικονική τηλεοπτική πραγματικότητα. Το διαδίκτυο είναι μια ακόμη προέκταση της. Είναι έτσι γι' αυτούς αν έτσι πει η τηλεόραση. Γι' αυτό και είναι δυστυχισμένοι, παραδόθηκαν στην εικόνα, στο είδωλο τους, στην ύλη. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι υλιστές κι όσο αναζητούν τη χαρά στην ύλη τόσο βυθίζονται στο σκοτάδι τους. Ρωτάς αν θα δεχτούν αυτά που γίνονται στην Ασία. Θυμήσου το! Ναι, θα τα δεχτούν όσο κι αν γκρινιάξουν κάποιοι. Είναι ήδη έτοιμοι να τα δεχτούν. Όσο για την ελευθερία τους, αν θα δεχτούν να τη στερηθούν; Μα την έχουν ήδη στερηθεί, είναι ήδη δούλοι της ύλης, της εικόνας τους. Άλλωστε τόσα χρόνια που είχαν την ελευθερία τους τι την έκαναν; Τότε ακόμα που δεν υπήρχε διαδίκτυο στη ζωή μας ούτε οι σημερινοί τεχνολογικοί κολοσσοί. Ο καθένας μπορούσε να κάνει και να πει ότι ήθελε. Μπορούσε να πάει όπου ήθελε. Να ακούσει ότι μουσική ήθελε, να ξενυχτήσει, να χορέψει. Μπορούσε να κάνει αίσχη ακόμη χωρίς ουσιαστικές συνέπειες. Μπορούσε να ξεσαλώνει αν ήθελε μέχρι το ξημέρωμα, να ερωτοτροπεί φανερά, να μεθάει, να τρώει όσο ήθελε, ότι ήθελε, όπου ήθελε. Χωρίς κανένα φρένο από την κοινωνία παρά μόνο αυτό που ο καθένας αποφάσιζε να βάλει στον εαυτό του. Τι επιλέξαμε ως κοινωνία; Πως συμπεριφέρθηκε η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων; Επέλεξε να πίνει μέχρι αναισθησίας, να τρώει μέχρι σκασμού, να γλεντάει αρκουδιάρικα, να πιθηκίζει ξεδιάντροπα. Επέλεξε να βουτήξει σε φτηνιάρικες ηδονές τόσο σκάρτες όσο το φαγητό και το ποτό του, σε πλατείες, παραλίες ή δρόμους αδιαφορώντας για τον πλησίον του κι αποστρέφοντας το βλέμμα από τη βρωμιά που άφηνε πίσω του. Όσο ο κόσμος έβαζε την

ακαλαισθησία στη ζωή του τόσο μεγάλωνε η υποκρισία του. Γέμισε έτσι ο τόπος από ευαίσθητους ανθρώπους με φυλακισμένα σκυλάκια και γατάκια που ενώ τα έσερναν απ' το λουρί τους αυτάρεσκα «για το καλό τους» δεν έδιναν δεκάρα για την καταστροφή εκατομμυρίων ζώων που αφανίστηκαν σε δάση, λίμνες, ποτάμια, θάλασσες και βουνά από τη μόλυνση. Τη δική τους μόλυνση, τις πυρκαγιές, τις καταπατήσεις, το δικό τους επαίσχυντο τρόπο ζωής. Τη δική τους υποκρισία. Μιλάς για λαό. Ποιος λαός; Ένα σύνολο ατόμων που όπως ακριβώς υποκρίνονταν ότι το σκυλάκι που έσερνε δίπλα του με λουρί ήταν ελεύθερο, το ίδιο υποκρίνονταν και για τον εαυτό του. Έλεγε ότι είναι ελεύθερος ενώ έδενε διαρκώς στο λαιμό του το λουρί του υλισμού. Θεοποίησε τόσο τα υλικά αγαθά που κάθε ελευθερία του εκεί τη στόχευε. Πώς να αποκτήσει χρήμα και ύλη. Τελικά παραχώρησε και αυτή του την ελευθερία προκειμένου να αποκτήσει σάρκα, πετσιά, ντουβάρια και λαμαρίνες. Εκπόρνευσε το πνεύμα, τη ψυχή και το σώμα του. Εκπορνεύτηκε αυτός και εκπόρνευσε και τα παιδιά του. Ποιος λοιπόν να μιλήσει; Αφού ο κόσμος όταν μπορούσε να μιλήσει, δεν μίλησε. Γιατί; Μα για να μη χάσει τη δουλειά του. Για να διοριστεί, να πετύχει, να απολαύσει, να βγάλει χρήμα. Έκανε έτσι μπροστάρηδες της κοινωνίας πόρνους, έκφυλους, ανήθικους, κλέφτες, λιγδιάρηδες αρσενικοθήλυκους που τους έταζαν λούσα. Τι την έκανε ο λαός την ελευθερία του; Την πούλησε! Έγινε από λαός, κοσμάκης κι αγόρασε με τη σκλαβιά του την «ησυχία» του. Ο μωρός! Αν αύριο χάσει τις χάντρες και τα καθρεφτάκια ίσως του κακοφανεί. Αν αύριο χάσει το χρήμα και τα υλικά «αγαθά» του ίσως ζοριστεί. Αλλά δεν θα έχει τι άλλο να πουλήσει. Έχει ήδη ξεπουληθεί εντελώς. Έχει

από καιρό πουλήσει ακόμα και τα παιδιά του. Τι θα του πούνε αυτοί που ακολουθεί τόσα χρόνια; Μη μιλάς! Κάτσε όπως είσαι για να ‘χεις τουλάχιστον την υγεία σου, τη ζωούλα σου! Το πολυτιμότερο αγαθό! Βλέπεις για τον κοσμάκη εδώ και χρόνια τα πολυτιμότερα αγαθά δεν είναι η ελευθερία, η αξιοπρέπεια, η αξιοσύνη, η λεβεντιά, η ισονομία. Είναι το χρήμα, τα αμάξια, η σάρκα και κυρίως είναι το δικό του το τομάρι. Ο κοσμάκης είναι εδώ και χρόνια στυγνός φιλοτομαριστής. Αν όμως φίλε ο λόγος μου σου φαίνεται ακραίος σκέψου. Ποια τα κοινωνικά πρότυπα της εποχής μας; Ποιος ο πολιτισμός μας; Τι δημιουργήσαμε σαν σύνολο τα τελευταία χρόνια στα γράμματα, την ποίηση, την μουσική, τις επιστήμες; Τι ποσοστό του κόσμου πηγαίνει σε βιβλιοθήκες και μουσεία; Πόσο ποιοτική είναι η διασκέδαση μας; Ποιες είναι οι απλές έστω καθημερινές συνήθειες της κοινωνίας μας; Εξαιρέσεις βέβαια υπάρχουν, φωτεινές, αλλά η πλειοψηφία είναι βουτηγμένη στις ψευδαισθήσεις και τη φτηνή ηδονή. Άνθρωποι με υλιστική ηθική που όχι μόνο δεν θα απέτρεπαν τα παιδιά τους αλλά θα τα ωθούσαν κιόλας στην ατιμία προκειμένου να εξασφαλιστούν»

Ο Αρτέμης δεν μιλούσε τυχαία. Είχαν δει πολλά τα μάτια του γιατί δεν ήταν ένας απλός κηπουρός. Τον Δημήτρη τον ήξερε πλέον καλά, τον είχε ζυγίσει και τον χρειάζονταν. Θα του εμπιστεύονταν τη ζωή του, θα του αποκάλυπτε το επτασφράγιστο μυστικό του. Ο Αρτέμης ήταν υψηλόβαθμο στέλεχος της εθνικής μυστικής υπηρεσίας και πριν ακόμη την εμφάνιση των Microids αντιμετώπιζε μεγάλες δυσχέρειες στο έργο του λόγω εκτεταμένης διαφθοράς. Στην περιοχή βρίσκονταν από καιρό στα πλαίσια μιας ειδικής αποστολής για την αντιμετώπιση ενός διεθνούς κυκλώματος διακίνησης

παιδιών με πλοκάμια σε ξένες μυστικές υπηρεσίες. Ανθρωπόμορφα τέρατα έφερναν παράνομα παιδάκια από κατεστραμμένες χώρες του εξωτερικού, που αφού τα οδηγούσαν στην πορνεία αρχικά να ικανοποιήσουν τις αρρωστημένες ορέξεις παλιανθρώπων, αφαιρούσαν κατόπιν κατά παραγγελία διάφορα όργανα τους σε κέντρα επίορκων γιατρών. Δυστυχώς, είχε ανακαλύψει ότι σε αυτή την ανίερη δραστηριότητα συμμετείχαν με υπέρογκες αμοιβές και κυβερνητικοί αξιωματούχοι που τον είχαν στοχοποιήσει. Είχε γλιτώσει από θαύμα σε μια απόπειρα δολοφονίας του και ήταν έτοιμος να ενεργοποιήσει συντονισμένες επιχειρήσεις εξάρθρωσης του κυκλώματος όταν ξέσπασε η κρίση των Microids. Η νέα κατάσταση αποκάλυψε ότι η διαφθορά στη διοικητική δομή του κράτους ήταν τεράστια και εκτείνονταν σε όλους τους χώρους ακόμη και στη δική του υπηρεσία. Οι Microids πρακτικά των είχαν σώσει γιατί όπως αποδείχτηκε κάθε προσπάθεια του να συλλάβει τους ενόχους θα αποτύγχανε με τον ίδιο πιθανότατα να κατέληγε νεκρός. Του χρειάστηκε έτσι πολύς χρόνος να σιγουρευτεί για το ποιοι ήταν αυτοί που πραγματικά μπορούσε να εμπιστευτεί. Ήταν λίγοι. Αυτοί οι ελάχιστοι καθαροί όμως κατόρθωσαν με πολύ κόπο, αγωνία και κίνδυνο να επικοινωνήσουν ώστε να συντονιστούν προς αντιμετώπιση της επικίνδυνης κατάστασης που είχε διαμορφωθεί.

«Η κατάσταση με την κρίση των Microids αρχίζει να αποδιοργανώνει επικίνδυνα την υπηρεσία. Η αποστολή μου σχετικά με το κύκλωμα διακίνησης των παιδιών έχει παγώσει ενώ οι συνάδελφοι που μπορώ να εμπιστεύομαι είναι λίγοι κι η επικοινωνία μεταξύ μας δεν είναι ασφαλής πια. Έχω ανάγκη τη βοήθεια σου, σε χρειάζομαι για σύνδεσμο, δεν σε ξέρουν και θα μπορείς να

μεταφέρεις κρίσιμες πληροφορίες. Το κύκλωμα που κακοποιεί τόσα παιδιά πρέπει να το σταματήσουμε γιατί μέσα στην αναμπουμπούλα της υγειονομικής κρίσης επεκτείνει τη δράση του»

«Αυτό με τα Microids λες να εξελιχθεί σε κάτι σοβαρό;»

«Δεν ξέρουμε ακόμη, οι πληροφορίες μας είναι συγκεχυμένες. Υπάρχει σοβαρή πιθανότητα να είναι κάτι εσκεμμένο, ένα βιολογικό όπλο ίσως. Ελπίζω σύντομα να μάθουμε πόσο επικίνδυνο είναι. Αυτό που τώρα προέχει όμως είναι να γλιτώσουμε αυτά τα παιδιά από τη δυστυχία»

Ο Δημήτρης δέχτηκε, το δράμα αυτών των αθώων ψυχών που του περιέγραψε ο Αρτέμης τον παρακίνησε να αφήσει το δικό του απομονωμένο κόσμο και να κατέβει από τα σύννεφα στη γη, στη σκληρή πραγματικότητα. Ούτε καν μπορούσε να φανταστεί τους ρυθμούς που σύντομα θα αποκτούσε η ζωή όλων τους.

Τις μέρες που ακολούθησαν η φρενίτιδα για τις Microids κατέλαβε τους πάντες. Βομβαρδισμός εικόνων σε εικοσιτετράωρη βάση προκαλούσε στους θεατές σοκ και δέος. Ο φόβος για τον επικρεμάμενο κίνδυνο αύξαινε με γεωμετρική ταχύτητα. Τα τεστ ανίχνευσης καθιερώθηκαν ως απαραίτητα για κάθε μετακίνηση του πληθυσμού ώστε να επιβραδυνθεί η διάδοση του φαινομένου. Δια νόμου επιβλήθηκε και η υποχρεωτική χρήση ιατρικών καλύπτρων. Γέμισε ο τόπος με παράξενες φιγούρες με μεγάλα πράσινα αυτιά. Μόνο που δεν άκουγαν, πώς να ακούσουν μ’ αυτές τις καλύπτρες; Ο πληθυσμός άρχισε γρήγορα να μετατρέπεται σε αγέλη φοβισμένων πλασμάτων. Ο φόβος κάλυπτε κάθε λογική σκέψη.

«Μα πες μου, πως γίνεται οι Microids να ήρθαν από χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυά, να άντεξαν τόση απόσταση και να μην έχουν την υπομονή να περιμένουν να πας σπίτι σου και τσουπ, να μπούνε στ' αυτί σου όταν βγάλεις την καλύπτρα. Γιατί τη βγάζεις στο σπίτι σου, έτσι δεν είναι;» ρωτήσε κάποιος

«Μα μόνο από τα αυτιά μπορούν να μπούνε; Γιατί όχι από τα ρουθούνια;» ρωτούσε ένας άλλος

«Αφού είναι τόσες πολλές, όπως μας λένε, σύννεφο σωστό πως γίνεται να μην κολλάνε πάνω στα ρούχα μας; Άρα να τις κουβαλάμε σπίτι μας όταν γυρίζουμε. Πως τότε δεν κολλάμε όταν βγάζουμε αυτές τις καλύπτρες;» ήταν επίσης από τις εύλογες απορίες που άκουγες.

«Καλή η κριτική σου αλλά δεν μας δίνεις λύση! Από το να κάνεις τον έξυπνο μήπως να μας πρότεινες και τι να κάνουμε; Πώς να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα;» ήταν μόνιμη επωδός σε τυχόν ερωτήματα για μέτρα ή ανακοινώσεις.

Η πιθανότητα ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Microids δεν υπήρχε για τους πολλούς. Ακόμη μικρότερη ήταν η πιθανότητα στο μυαλό των περισσοτέρων το όλο θέμα να ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΤΗ, μια κοροϊδία, να μην ίσχυε. Από το πολύ πες πες της τηλεόρασης άρχισε να τυπώνεται στον εγκέφαλο της συντριπτικής πλειοψηφίας του κόσμου ότι όντως Microids υπάρχουν. Αν σου ξέφευγε να πεις ότι Microids μπορεί να μην υπάρχουν σε κοιτούσαν σαν να είχες παραφρονήσει. Αν κάποιος τύχαινε να έχει μελετήσει τεχνικές προπαγάνδας και πλύσης εγκεφάλου θα έβρισκε πολλές ομοιότητες σε όσα διαδραματίζονταν. Ότι έκαναν σε μικρές ομάδες εθελοντών σε επιστημονικά πειράματα πριν από πάρα πολλές δεκαετίες έμοιαζε

να εφαρμόζεται τώρα σε καθολική κλίμακα, σαν κάποιοι να πραγματοποιούσαν ένα παγκόσμιο πείραμα. Αυτό όμως δεν ήταν καθόλου ορατό σε όσους έβλεπαν καθημερινά τηλεόραση, λες και τους μάγευε, λες και τους είχε υπνωτίσει.

Ο κόσμος πάντως παρέμενε διχασμένος ως προς τη χρήση των καλύπτρων. Αυτό επιτείνονταν από τις παλινωδίες των ειδικών επιστημόνων πάνω στο θέμα. Είναι άχρηστες λέγαν στην αρχή, είναι απαραίτητες λέγαν μετά από λίγο. Ειδικοί ιατροί, καθηγητάδες που ενώ επιβάλλεται από την επιστήμη τους και το λειτούργημα τους να είναι ακριβολόγοι και προσεκτικοί στο λόγο που εκφέρουν, άρχισαν να διαπληκτίζονται δημόσια, να κλαίνε θεατρινίστικα και εν τέλει να επικαλούνται το Θεό. Όταν οι γιατροί ανακατεύουν το Θεό τα πράγματα δεν είναι ευοίωνα. Ενώ όμως ο Θεάνθρωπος δίδαξε το όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, αυτοί ακολούθησαν άλλο δρόμο. Πιστεύσαντες και μη, πειθαναγκάστηκαν τελικά να χρησιμοποιούν, επί ποινή βαριών προστίμων, καλύπτρες. Έτσι γέμισε ο τόπος περίεργα κουνελάκια με μεγάλα άσχημα αυτιά.

«Τώρα τι τις φοράμε αυτές τις αηδίες δεν μπορώ να καταλάβω. Αφού οι περισσότεροι τις φοράνε λάθος. Οι τρύπες τους είναι εκτεθειμένες» είπε στον Δημήτρη ο Νίκος που είχε έρθει για καφέ

«Ωχ βρε Νικόλα! Έχω βαρεθεί πια! Ο καθένας το κοντό του και το μακρύ του. Που θα πάει; Μόδα είναι θα περάσει»

«Μπα, άρχισαν τα κρούσματα και στη χώρα μας. Από κάτι τουρίστες που γύρισαν με Microids. Είναι φορείς. Θα ζήσουμε κι εδώ αυτά που βλέπουμε στην τηλεόραση.

Λένε μάλιστα ότι ήδη έχουμε τον πρώτο νεκρό. Βέβαια ήταν 92 χρονών αλλά λένε ότι τον έφαγαν οι Microids»

«Τουρίστας ήταν ο παππούς;»

«Όχι, ο γιος του τις έφερε απ' έξω»

«Ο γιος δεν έπαθε τίποτα;»

«Μπα, δεν τους πειράζει λέει όλους. Ο παππούς όμως τα έχασε, του 'φαγαν το μυαλό τα ζωΰφια και το 'χασε. Βέβαια είχε χρόνια άνοια ο γέρος αλλά λένε ότι δεν έπαιξε ρόλο!»

Τέτοια παραδείγματα άκουσε πολλά το διάστημα που ακολούθησε ο Δημήτρης που όμως δεν επέτρεπαν στη λογική του να δεχτεί πως όντως έχει ενσκήψει κίνδυνος. Τα σύννεφα εξακολουθούσε να τα βλέπει σαν σύννεφα. Όσοι θάνατοι δε ακολούθησαν σχετιζόμενοι με το περίεργο αυτό φαινόμενο ήταν αναμενόμενοι θάνατοι από άλλες ασθένειες ή αιτίες. Ένας για παράδειγμα που είχε υποστεί τρία εγκεφαλικά, άλλος που ήταν μέθυσος, άλλος που έκανε χρήση ναρκωτικών. Μέχρι για κάποιον μάλιστα που αυτοκτόνησε επειδή τον απατούσε η γυναίκα του, ανακοίνωσαν επίσημα ότι τον τρέλαναν οι Microids. Ίσως γι' αυτόν βέβαια να είχαν δίκιο. Αλλά το κακό παράγινε.

«Μη γελάς! Μην κοροϊδεύεις! Δε σκέφτεσαι καθόλου τους συγγενείς των θυμάτων; Κλαίνε τους ανθρώπους τους που έχασαν από τις Microids! κι εσύ γελάς;» επιτίμουσαν υποκριτικά οι αυστηρές φωνές όποιον τολμούσε να αστειευτεί περί του θέματος.

Αυτό τρόμαζε τον Δημήτρη περισσότερο από όλα. Όταν ενοχοποιείται το γέλιο, όταν η σάτυρα γίνεται απαγορευμένη στη συνείδηση μιας κοινωνίας τότε το μέλλον

διαγράφεται δυσοίωνο. Λάτρης της ιστορίας είχε εντοπίσει πως όταν λαοί έχαναν την ικανότητα τους να διακωμωδούν οτιδήποτε, τότε η καταστροφή ήταν κοντά. Ιδίως για έναν λαό που από τη σάτυρα του δεν εξαιρούσε τίποτα, ούτε το Θεό.

«Να σου λένε τώρα ότι με τις Microids δεν μπορείς να κάνεις πλάκα; Σκούρα τα πράματα» είπε τη σκέψη του στην κυρά Φρίντα

«Μεγάλο κακό θα μας έβρει! Να στο λένε μάλιστα ποιοι; Αυτοί που μπορεί να ακούσουν και να γελάσουν με ένα ανέκδοτο που διακωμωδεί τον Χριστό ή την Παναγία, αλλά για τις Microids δεν σηκώνουν καλαμπούρια!» συμπλήρωσε η κυρά Φρίντα.

Κόντευε τα 80 πια αλλά δεν της φαίνονταν, κρατιόνταν καλά. Ήτανε λέγανε από τα πιο διάσημα μέντιουμ της εποχής της, την είχε επισκεφτεί κόσμος και κοσμάκης, είχε τεράστια περιουσία. Τα' χε παρατήσει όμως, είχε αναθέσει την επιχείρηση στην κόρη της που συνέχιζε επάξια κι αυτή άραξε σα γέρικο σκαρί να περιμένει το μέλλον που πια δεν χρειαζόνταν μέντιουμ για να γίνει ορατό. Το μυαλό της πάντως δεν ακολουθούσε την πορεία του σώματος, ξυράφι. Τα είχε με τους παπάδες της περιοχής γιατί δεν την είχαν αφήσει να χτίσει ένα εκκλησάκι. Να το ξαναχτίσει, δηλαδή, γιατί πριν πέσει υπήρχε πάρα πολλά χρόνια. Πήγαινε εκεί σαν ήταν παιδούλα, της θύμιζε τα νιάτα της κι ήθελε να το φτιάξει όπως ήταν, για να τη 'σχωράνε όπως έλεγε. Ο Δημήτρης όμως την εκτίμησε ακόμη περισσότερο όταν ένα βράδυ που συζητούσαν οι δυο τους του άνοιξε την καρδιά της κι από τότε έγιναν φίλοι καλοί.

«Δεν μου λες κυρ Φρίντα, γεννήθηκες μέντιουμ ή έγινες αργότερα;» την είχε ρωτήσει πονηρά

«Με πειράζεις Δημήτρη μου, αλλά δεν πειράζει, είσαι καλό παιδί, σπάνιο. Εσύ αν ήθελες θα γινόσουν αληθινό μέντιουμ! Εγώ; όχι λεβέντη μου, μια δουλειά ήταν να βγάζω το ψωμί μου. Αχ, φτώχεια μεγάλη εκείνα τα χρόνια. Ε, μια δουλειά έκανα, κοροΐδευα τον κοσμάκη για να μπορώ να ζω. Απ' το να κάνω βρωμιές καλύτερα αυτό. Δεν τα έπαιρνα όμως από φτωχούς, όχι, μόνο απ' όσους είχανε. Άμα δεν τα 'διναν σε μένα θα τα έδιναν αλλού. Πιάστηκα όμως, ήμουνα καλή και μάζεψα λεφτά, αλλά από κανέναν δεν έλειψαν, κανέναν δεν ζήμιωσα» του μιλούσε και με νυστέρι την κοφτερή ματιά της έψαχνε το καθάριο βλέμμα του

«Τι θα άκουσες κι εσύ όλα αυτά τα χρόνια όμως κυρά Φρίντα ε;»

«Αν άκουσα λέει! Πονεμένος ο κοσμάκης πολύ! Αλλά δεν βάζει μυαλό… Λέγε με όμως Ελπινίκη λεβέντη μου, αυτό είναι το όνομα μου, το Φρίντα είναι για τον κοσμάκη»

«Θέλαν να μάθουν το μέλλον τους ε;»

«Να μη φοβούνται ήθελαν, να ηρεμήσει το μυαλουδάκι τους, παρηγοριά στον πόνο τους. Ποιος ξέρει το μέλλον όμως; Αλλά τι να τους πεις; αν τους έλεγα ότι για να μάθεις το αύριο πρέπει να μου πεις τι θα κάνεις εσύ σήμερα, θα έφευγαν. Τους πασπάτευα κι εγώ τα μυαλά με ζάχαρη και χαίρονταν, μ' αγάπαγαν. Όσο μπορούσα τους συμβούλευα, με τρόπο, να κάνουν το σωστό. Κάποιοι το έκαναν, οι πιο πολλοί όχι. Εμένα όμως έκοβε το μάτι μου, έβλεπα ποιος θα κάνει το σωστό και ποιος τη χαζομάρα και κατά πως το έβλεπα τους έλεγα και τι

θα συμβεί. Έτσι είχα τις επιτυχίες μου κι έγινα γνωστή κι έκανα περιουσία. Δεν πρόβλεπα το μέλλον, τις θα πράξεις που θα έκαναν πρόβλεπα»

«Είχαν από τότε προβλήματα ε;»

«Αχ παιδί μου, υπάρχει πολύ υποκρισία στον κόσμο. Αυτό γεννάει τα πιο πολλά. Πόσοι άντρες δεν κατακρίνουν στις γυναίκες ότι για τον εαυτό τους θεωρούν δικαίωμα; Όταν το κάνουν αυτοί είναι καλό και άξιο, ενώ άμα το κάνει μια γυναίκα είναι κακό και άτιμο. Ίδια δεν είναι η φύση των ανθρώπων; Ίδιες ανάγκες έχουν άντρες και γυναίκες. Αλλά και τα θηλυκά πάνε πίσω; Ενώ κόπτονται για το δικαίωμα τους στη φύση και καλά κάνουν, αν έχουν κάνα ζωάκι του το στερούν. Για τον εαυτό τους απαιτούν να καλύπτουν κάθε ανάγκη που ζητάει η φύση τους κι έτσι είναι το σωστό. Η γυναίκα έχει δικαίωμα στην αγάπη, στο χάδι, στο φιλί και είναι αυτή κυρία του εαυτού της, αυτή αποφασίζει τι της αρέσει και τι όχι, κανένας άλλος. Αυτό είναι το δίκαιο, αυτό είναι το σωστό. Τη γατούλα τους όμως, αν τύχει κι έχουν, την περιορίζουν, της αρνούνται το δικαίωμα στη φύση. Γι' αυτές το ζωντανό δεν έχει δικαίωμα να χαρεί τη φύση του, όχι, δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις ανάγκες του. Αποφασίζουν αυτές αν και πότε ή και ποτέ. Άμα μάλιστα τις βολεύει το στειρώνουν, πάντα βέβαια για το καλό του. Όλοι οι δεσπότες την ίδια καραμέλα ¨δεν ξέρει αυτό, εγώ θα φροντίσω για το καλό του¨. Ο άντρας τη γυναίκα, η μάνα την κόρη, ο αφέντης το δούλο, το αφεντικό το ζωντανό του. Βαφτίζουν όλοι οι δυνάστες το αφύσικο φυσικό. Κάνει όμως η φύση διακρίσεις στα πλάσματα της; Ίδιες ανάγκες δεν έχουν όλα τα ζωντανά; Είναι πολύ εγωϊστές οι άνθρωποι παιδί μου. Υποκρίνονται ότι

νοιάζονται για τους άλλους ενώ το μόνο που αγαπάνε είναι ο εαυτός τους»

«Γυναίκες ή άντρες ήταν οι περισσότεροι πελάτες σου;»

«Α, και άντρες και γυναίκες, μη νομίζεις ότι έχει διαφορά, το μυαλό ένα είναι. Τους άντρες όμως τους έδιωχνα, κρατούσα μόνο τους πολύ πλούσιους, τους σταθερούς. Τις γυναίκες τις ήξερα καλύτερα, τις κουλάντριζα»

«Τώρα με τις Microids πως λες θα αντιδράσουνε;»

«Δεν θα αντιδράσουνε, ο κοσμάκης έχει από καιρό συνηθίσει να μην αντιδράει. Σαν τα παιδάκια που όταν φοβούνται ξαπλώνουν ακίνητα και σκεπάζονται μέχρι πάνω να μην βλέπουν»

Όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί, πρωί, μεσημέρι, βράδυ φώναζαν: Προσοχή! Κινδυνεύουμε! Οι Microids θα μας φάνε το μυαλό! Καλύψτε τα αυτιά σας! Φυλάχτε τις τρύπες σας! Σε αυτό ενδεχομένως να μέτρησε και το γεγονός ότι η κυβέρνηση είχε βρει με μαγικό τρόπο πολλά εκατομμύρια προς ενίσχυση τους κοινωφελούς έργου των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Την τηλεόραση σύντομα σιγοντάρισαν και το ραδιόφωνο και το διαδίκτυο. Εν τω μεταξύ τα κρούσματα διαρκώς αύξαναν.

Μέχρι που μια μέρα έσκασε η βόμβα. Καραντίνα! Απαγόρευση κυκλοφορίας για όλους! Όλοι σπίτια σας! Μένουμε μέσα για να σώσουμε το μυαλό μας… και μείναμε.

«Α καλά! τώρα είναι που θα βαρέσουν μπιέλα όλοι αυτοί» είπε ο Νίκος στον Δημήτρη, με τον οποίο συχνά συζητούσαν για τις γυναίκες. Όταν όμως του είπε ο Δημήτρης ότι στην καραντίνα θα περάσει καλά ξαφνιάστηκε.

«Δηλαδή, πως θα περάσω καλά; Αφού δεν θα μπορώ να μετακινούμαι πως θα τις βρίσκω;»

«Θα σε βρίσκουν αυτές. Θα δεις» του είπε χρησμοδοτώντας ο Δημήτρης

«Αλλά πως όμως; Η μετακίνηση απαγορεύεται»

«Άκου Νικόλα, τα παλιά τα χρόνια τι νομίζεις ότι κάνανε; Ο τρόπος ζωής τους έμοιαζε πολύ με αυτόν της καραντίνας. Η φύση ανδρών και γυναικών ελάχιστα άλλαξε, οπότε μην ανησυχείς. Ο σοφός λαός μας λέει ¨η κότα για τον κόκορα πετιέται από την μάντρα¨ έτσι θα σε ’βρουνε κι αυτές άμα ζητήσουν άντρα. Θα βρουν τον τρόπο. Θα δεις»

Πράγματι. Το είδε ο Νίκος σύντομα. Γεμάτος χαρά περιέγραφε στον Δημήτρη τις επιτυχίες του, τη μια μετά την άλλη. Έψαχναν και τον έβρισκαν. Δεν τις προλάβαινε. Βοήθησε ότι η δουλειά του συνεχίστηκε αφού το κέντρο υγείας που εργάζονταν παρέμεινε ανοιχτό. Ω, εκεί να δεις! Μικρές, μεγάλες, γιατρίνες, νοσοκόμες, επισκέπτριες, παντρεμένες, αρραβωνιασμένες, ελεύθερες. Άσε τις περιπατήτριες. Γιατί στην καραντίνα έγινε μόδα το περπάτημα, με συνοδεία σκύλου ή φίλης. Βόγκηξαν τα χωράφια κι οι καλαμιές! Οι νταβραντισμένοι έκαναν υπερωρίες. Γιατί αυτό δεν είναι θέμα φύλου, ξαναμμένες οι γυναίκες, ξαναμμένοι οι άνδρες. Ζώα οι μεν, ζώα οι δε. Η Λυσιστράτη σε νέα έκδοση κι ο Νίκος σαν ομορφόπαιδο, έρεψε, αλλά το φχαριστήθηκε!

«Δεν είναι όλες οι γυναίκες σαν αυτές που σου κάθονται ρε Νικόλα!» προσπαθούσε να του εξηγήσει ο Δημήτρης

Γιατί οι δυο τους μαζί με τον Αρτέμη και τον Άλκη, μέσα στην καραντίνα κάναν στενή παρέα. Ο Νίκος

λιγότερο γιατί ήταν ο μόνος που δούλευε τακτικά. Οι άλλοι τρεις όμως γίναν αχώριστοι κι είχαν τον Νικόλα σαν το μικρό τους αδερφάκι. Πέρασαν τους μήνες της γενικής απαγόρευσης κυκλοφορίας εκεί. Παρόλο που ο καθένας ασχολούνταν με διαφορετικά πράγματα, οπωσδήποτε τα έλεγαν σε καθημερινή βάση κάθε απόγευμα ή βραδάκι. Πίναν το κρασάκι τους ή το τσιπουράκι τους και φιλοσοφούσαν. Όχι μόνο για βαριά θέματα αλλά και για ανάλαφρα. Α, όλα κι όλα! Η ζωή θέλει καλαμπούρι! Θέλει γέλιο και πειράγματα! Όπως τους έλεγε ο μεγαλύτερος της παρέας: ο καλύτερος τρόπος να ζεις είναι να ζεις αριστοφανικά. Οι ψευτοηθικισμοί κι οι συντηρητικούρες είναι για τους φαύλους. Ο καθαρός ο άνθρωπος φοβάται τις πράξεις, όχι τα λόγια. Η καραντίνα πάντως, όχι μόνο δεν τους είχε επηρεάσει αρνητικά, αλλά έγινε για αυτούς ευκαιρία μοναδική, θείο δώρο, για παρέα ανεπανάληπτη. Ένα τέτοιο απόγευμα λοιπόν κάθονταν οι τέσσερις τους και συζητάγανε.

«Πρόσεξε φίλε μου τι θέλω να πω» συνέχισε ο Δημήτρης προς τον Νίκο ενώ άκουγαν ο Άλκης κι ο Αρτέμης.

«Θυμάσαι στην αρχή της καραντίνας που σου είχα πει ότι θα περάσεις καλά; Σου είχα πει επίσης ότι στις μέρες αυτές η ζωή θα μοιάζει με τα παλιά τα χρόνια όταν οι γυναίκες μετακινούνταν κυρίως με τα πόδια όπως σήμερα. Γι' αυτό περνάς καλά. Η φύση των γυναικών δεν έχει αλλάξει από τότε. Τι είναι όμως διαφορετικό; Τα μυαλά τους. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα, είναι και πνεύμα. Το πνεύμα των γυναικών λοιπόν είναι αυτό που τις κάνει αρούπωτες, όχι το σώμα τους»

«Τι σημαίνει αρούπωτες;»

«Ότι δεν ρουπώνουν με τίποτα, δεν χορταίνουν. Αχόρταγες. Οι γυναίκες του τότε αν είχαν αυτά που έχουν οι σημερινές μέσα στην καραντίνα θα ήταν ευτυχισμένες, ενώ οι σημερινές δυστυχούν. Γιατί; Γιατί η ικανοποίηση περνά από το μυαλό. Όπως ένας παχύσαρκος άνθρωπος έχει ασκηθεί στην υπερβολή έτσι και μια γυναίκα που έχει εθιστεί στο πολύ, στο κι άλλο, στο δε χορταίνω, όταν στο μυαλό της έχει την ποσότητα κι όχι την ποιότητα, τότε το μυαλό δεν δίνει ποτέ μήνυμα πληρότητας στο σώμα. Δεν ξεδιψάνε ποτέ, είναι μονίμως ανικανοποίητες. Ο άνθρωπος όμως δεν είναι μόνο σώμα και πνεύμα. Είναι και ψυχή. Εκεί βρίσκεται το κλειδί της ευφορίας. Όταν μια γυναίκα διαθέτει καλή ψυχή και έχει καλλιεργήσει το πνεύμα της ώστε να απολαμβάνει το σώμα της με αρμονία τότε είναι πλάσμα ισορροπημένο. Αυτές οι γυναίκες είναι ήρεμες. Αυτές οι γυναίκες είναι χορτασμένες. Γι΄ αυτό σου είπα πριν ότι δεν είναι όλες οι γυναίκες ίδιες, όπως ίσως πιστεύεις. Ενώ είναι ίδιες στο σώμα διαφέρουν στην ψυχή και κυρίως στο πνεύμα τους. Γι΄ αυτό και δεν κάνουν όλες τις ίδιες επιλογές. Αυτό βέβαια ισχύει για όλους τους ανθρώπους γυναίκες κι άντρες. Στο λέω να προσέχεις κι εσύ, μην γίνεις τελικά σαν τις γυναίκες που νταραβερίζεσαι, τώρα στα 25 σου που είσαι ακόμη νέος. Μετά θα είναι πολύ δύσκολο να αλλάξεις τρόπο ζωής»

«Αν τα έλεγα αυτά στις παρέες μου θα με έλεγαν μισογύνη»

«Ότι μισείς τις γυναίκες, γιατί; Το να αγαπώ τις γυναίκες δεν σημαίνει ότι πρέπει να τις αγαπώ όλες, δεν είναι όλες το ίδιο, κάποιες αγαπώ κάποιες όχι. Αυτά ίσως τα λένε αυτοί που πιστεύουν ότι όλες οι γυναίκες είναι ίδιες, αλλά ίδια είναι η φύση τους όχι οι πράξεις τους. Δεν

σημαίνει επίσης ότι δεν αγαπώ κάποια αν δεν αγαπώ ότι κι αν κάνει, καλό ή κακό. Κάποια στοιχεία της μπορεί να τα αγαπώ και να τα θέλω και κάποια άλλα όχι, να τα απορρίπτω. Αυτό δεν με κάνει μισογύνη. Ίσως βέβαια είναι η αντίδραση κάποιας που απορρίπτεις, κάποια που δεν παραδέχεται πως δεν θες αυτή γιατί αυτή δεν σου κάνει, αλλά γιατί δεν θες καμία, γιατί είσαι μισογύνης. Το ίδιο ακριβώς βέβαια μπορεί να ισχύει και για έναν άντρα που όταν τον απορρίπτουν χαρακτηρίζει κι αυτή που τον έστειλε κι όλες τις άλλες ως παλιοθήλυκα»

«Όταν ερωτευόμαστε όμως μια κοπέλα; Δεν πρέπει να τη δεχόμαστε όπως είναι;»

«Δεν επιλέγουμε το ποιαν ή ποιον ερωτευόμαστε. Ο έρωτας δεν μας ρωτάει. Επιλέγουμε όμως αν αυτήν ή αυτόν που ερωτευτήκαμε τον θέλουμε στη ζωή μας, αν οι επιλογές μας ως άνθρωποι ταιριάζουν με τις δικές του. Αν, για παράδειγμα μια κοπέλα που ερωτεύτηκα μου πει ψέματα, αν υποκριθεί ως προς το τι της αρέσει, δεν σημαίνει ότι δεν την αγάπησα επειδή δεν δέχτηκα τις επιλογές της στο ψέμα. Όσο κι αν πονέσω θα φύγω μακρυά της όχι γιατί δεν θέλω τα ρούχα που φοράει ή τη μουσική που ακούει, αλλά γιατί δεν θέλω το ψέμα στη ζωή μου. Θα ταιριάξει προφανώς με κάποιον που αυτή της η επιλογή δεν τον ενοχλεί»

«Χα! το ψέμα δεν ενοχλεί αυτούς που λένε κι αυτοί ψέματα»

«Πιθανώς, ένας άνθρωπος για παράδειγμα που χρησιμοποιεί το ψέμα για να μπορεί να έχει πικάντικες περιπέτειες, να μην τον ενοχλεί αν ο σύντροφος του πει κι αυτός ψέματα για το που ήταν ή το που πήγε, αλλά κι αν ενδεχομένως τον ενοχλεί απλά να μην το ψάχνει.

Συνηθισμένη περίπτωση ζευγαριών που διαχρονικά στα πλαίσια της ανεκτικότητας των προτιμήσεων του συμβίου ή στο δόγμα ¨έτσι κάνουν όλοι¨ καλύπτουν παράλληλες επιλογές που επειδή ακριβώς δεν ταιριάζουν, βολεύονται στο παράλληλο ψέμα. Το βόλεμα, με λίγα λόγια, είναι η συγκολλητική ουσία πολλών σχέσεων. Αυτό όμως για μένα δεν είναι αυθεντική αγάπη. Οι άνθρωποι αυτοί δεν αγαπούν το σύντροφο τους, τον εαυτό τους αγαπούν ή πιο σωστά νομίζουν ότι τον αγαπούν, γιατί η αγάπη κάνει τον άνθρωπο χαρούμενο, χορτασμένο. Αυτοί όμως ούτε χαρούμενοι είναι ούτε πλήρεις, αλλιώς δεν θα αναζητούσαν σε άλλους αυτό που τους λείπει. Δεν θα χρειάζονταν το ψέμα»

«Πως όμως διατηρούνται αυτές οι σχέσεις; Πως ισορροπούν;»

«Η ισορροπία δεν προϋποθέτει ομοιότητα, δεν χρειάζεται να είναι δυο άνθρωποι ισοβαρείς για να ισορροπήσουν. Δεν χρειάζεται να έχουν όμοιες προσωπικότητες για να κάνουν σχέση. Οι όμοιες προσωπικότητες ίσως είναι απαραίτητες για μια σχέση με βάθος, μια σχέση που κάνει τον άνθρωπο ευτυχισμένο. Όσοι όμως υιοθετούν ως δόγμα το ¨σ' αυτήν τη ζωή δεν υπάρχει ευτυχία¨ δεν κουράζονται να ψάξουν τον σύντροφο που τους ταιριάζει όχι μόνο σωματικά αλλά ψυχικά και πνευματικά. Αυτοί οι άνθρωποι αναζητούν την ισορροπία στη σχέση με όποιο τρόπο τους εξυπηρετεί καλύτερα, τον τρόπο που δεν επηρεάζει τις δικές τους επιλογές αφού αυτοί ¨ξέρουν τι θέλουν¨ και πως ¨αν ο άλλος μ' αγαπάει θα με δεχτεί όπως είμαι¨ και πορεύονται απαρασάλευτα. Χτίζονται έτσι ισορροπίες που, για παράδειγμα, από τη μια μεριά είναι η ομορφιά κι απ' την άλλη το χρήμα ή από τη μια μεριά η αφέλεια κι απ' την άλλη η καπατσο-

σύνη ή από τη μια μεριά η εξουσία κι απ' την άλλη η δύναμη. Ότι βολεύει τέλοσπαντων»

Ο Νίκος τον κοίταγε με μάτια που διψούσαν. Τώρα αν άκουγαν τ' αυτιά του, μόνο ο χρόνος θα το δείξει αφού γι' αυτόν όπως και για τον καθένα δεν αρκούν οι προθέσεις ούτε τα λόγια, οι πράξεις είναι που μετράνε. Ρώτησε και τον Άλκη να του πει για τη δική του περίπτωση, την πρόσφατη.

«Εσύ φίλε με την σχέση σου πως χώρισες, τι συνέβη; Τι έφταιξε; Αν μπορείς να μιλήσεις»

«Μπορώ Νικόλα, την αγαπώ ακόμα, είναι αλήθεια, αλλά μπορώ πια να μιλήσω γι' αυτήν. Δεν ήταν μια κατάκτηση απλώς, ήταν, πίστευα, ο έρωτας της ζωής μου. Έτσι την είχα νιώσει, όμορφη μέσα κι έξω. Λίγους μήνες κράτησε η σχέση μας αλλά με ένταση, με απίθανη χημεία μεταξύ μας. Από το πρώτο δευτερόλεπτο νιώσαμε τον ηλεκτρισμό ανάμεσα μας, αυτή την υπέροχη αίσθηση που νιώθουν οι τυχεροί άνθρωποι που συναντούν πλάσμα που τους ταιριάζει. Αμέσως ταιριάξαμε, κούμπωσαν τα σώματα μας σαν να ήταν πλασμένα το ένα για το άλλο. Ταιριάξαμε πρώτα στις κουβέντες μας, το τι μας άρεσε, τι θέλαμε, τι ονειρευόμαστε, ταίριασμα όμως προσωρινό. Οι πράξεις της διέψευσαν τα λόγια της. Υπήρχαν όμως σημάδια που αγνόησα, επέλεξα να αγνοήσω. Το θέλησε η καρδιά μου, θέλησα να την κρίνω από τις πράξεις της. Στο λέω να το έχεις υπόψη σου, σαν πιο νέος, ότι δείχνει ο άνθρωπος από την αρχή αν είναι ειλικρινής, αν έχει μπέσα. Καθένας μπορεί να το δει, αρκεί να έχει τη δύναμη να αφουγκραστεί αυτό που είναι κι όχι αυτό που θα 'θελε να είναι»

«Τι σημάδια εννοείς; Δηλαδή;»

«Να, μου έλεγε για παράδειγμα ότι δεν λέει ποτέ ψέματα, ούτε κατά συνθήκη, ούτε στη δουλειά της, ούτε βέβαια στην προσωπική της ζωή. Αποδείχτηκε τελικά ότι λέει. Στην αρχή μικρά ψεματάκια, μέχρι που φτάσαμε στα μεγάλα. Άλλο σημάδι είναι η υπερβολική συντηρητικότητα της. Μακριά φορέματα, λιτός στολισμός, χαμηλό βλέμμα και κορώνες του τύπου ¨εγώ δεν δίνω ποτέ δικαιώματα¨, ¨ντρέπομαι και ειδικά στη δουλειά μου, ούτε κουβέντες, ούτε πολλά πολλά θέλω¨. Τρίτο σημάδι όταν ήρθαμε κοντά, όταν ολοκληρώσαμε σωματικά την επαφή μας, επαναλάμβανε πως πρώτη φορά έκανε κάτι τόσο γρήγορα με άντρα, πως ο μόνος λόγος ήταν ότι μ' αγάπησε και θα μπορούσε να συνεχίσει μαζί μου παρά μόνο αν κάναμε σχέση. Τι λέτε κι εσείς σαν μεγαλύτεροι;» ρώτησε ο Άλκης

«Πράγματι δεν είναι σημάδια γυναίκας συμφιλιωμένης με τον τρόπο ζωής της. Μια γυναίκα που δεν αγαπάει το πώς ζει, κρύβει πράγματα. Τα μυστικά όμως οδηγούν τη σχέση σε άβυσσο» παρατήρησε ο Αρτέμης

«Της εξήγησα πως για μένα η αληθινή σχέση δεν μπορεί να έχει εκπτώσεις, να βρισκόμαστε για παράδειγμα μια στο τόσο και να ταξιδεύει ο ένας εδώ κι ο άλλος εκεί, αυτό δεν είναι σχέση ζωής ¨είναι σχέση με ρόδες¨. Συμφώνησε σε όλα όπως και στο ότι ο καθένας μας θα άφηνε πίσω το ερωτικό παρελθόν του, χωρίς μυστικά ανάμεσα μας»

«Χρειάζονται συμφωνίες ρε Άλκη για να κάνουν δυο άνθρωποι σχέση;»

«Έλα μου ντε, τώρα πια το βλέπω κι εγώ, κάποιες φορές τα λόγια είναι περιττά ή ταιριάζεις ή δεν ταιριάζεις»

«Τελικά; Πως χωρίσατε;»

«Βρήκα τυχαία κάποιες φωτογραφίες και βίντεο ότι με κοροϊδεύει και μ' απατά. Δεν άντεξα να της δείξω τα βίντεο, κάποιες φωτογραφίες μόνο, που προσπάθησε να δικαιολογήσει με φράσεις του τύπου ¨δεν είναι αυτό που φαίνεται¨. Αυτή η αντίδραση της με πόνεσε περισσότερο από το ίδιο το ψέμα. Το ότι θέλησε να βγει κι από πάνω γκρέμισε μέσα μου αυτό που ένιωθα για αυτήν. Αγαπούσα την εικόνα της, ένα είδωλο που ήταν όμως αντανάκλαση ενός ανθρώπου που έβλεπα πια πως ήταν άλλο από αυτό που είχα φανταστεί, αυτό που είχε ονειρευτεί η καρδιά μου. Την έστειλα πάντως, όσο κι αν πόνεσα χωρίσαμε. Δεν ήθελα την υποκρισία στη ζωή μου»

«Αφού όπως λες είδες τελικά κάποια άλλη από αυτήν που αρχικά είχες πιστέψει, γιατί μας είπες ότι ακόμα την αγαπάς;»

«Αγαπώ την ιδέα. Όσο ήμασταν μαζί ένιωθα ότι έχω βρει την αγάπη που έψαχνα, το άλλο μου μισό. Ένιωθα ολοκληρωμένος, ευτυχισμένος. Αυτό το συναίσθημα δεν μπορώ να το αποχωριστώ ακόμα, σαν να έχω ξυπνήσει απ' όνειρο που δεν θέλω να τελειώσει. Αυτή την κοπέλα που έζησα έστω για λίγο, έστω μόνο στο μυαλό μου, αυτήν την αγαπώ ακόμα» χαμήλωσε με αγένεια τη φωνή του ένα αδάμαστο δάκρυ

«Ωχ αδερφέ μου, μήπως είσαι ο μόνος; Καταλαβαίνω ότι για τον καθένα μας όλα μεγεθύνονται όταν ζει τον έρωτα του, αλλά άμα το ξαναδείς από τη σωστή απόσταση τότε διαπιστώνεις ότι αυτά που έζησες με αυτή την κοπέλα τα έχουν ζήσει χιλιάδες άλλοι, ακριβώς έτσι. Όπως το πες όνειρο, αλλά πολύ συνηθισμένο. Μη σκας,

δεν ήταν κάποια ξεχωριστή περίπτωση» του είπε ο Αρτέμης

«Φάνηκε άλλωστε. Δεν κράτησε. Από τέτοιες κοπέλες γεμάτος ο τόπος» διέκοψε ο μικρός της παρέας

«Σου έδωσε όμως, η σχέση αυτή εμπειρίες, γνώση, σε έκανε πλουσιότερο, σε έκανε ακόμη καλύτερο για την επόμενη, τη σωστή, την ταιριαστή. Ο άνθρωπος αυτός εκ των πραγμάτων δεν ήταν για σένα. Πλάσματα σαν αυτή έτσι ζούνε την αγάπη, μισή, δεν μπορούνε να αγαπήσουν ολότελα γιατί στο βάθος δεν αγαπάνε τον ίδιο τους τον εαυτό. Στις ρίζες της ψυχής τους βρίσκεται κάτι που τους εμποδίζει. Αυτό μόνο με ειλικρίνεια, με θάρρος μπορεί ο καθένας μας να σκύψει μέσα του και να κοιτάξει τον εαυτό του κατάματα. Η κοπέλα αυτή δεν ήταν ειλικρινής μαζί σου γιατί δεν μπορούσε να είναι ούτε με τον εαυτό της. Γι' αυτό και τελικά δεν σεβάστηκε τη σχέση σας, ακόμα κι αν σ' αγάπησε. Έλλειπε η βάση, η ειλικρίνεια πάνω στην οποία στεριώνει ο σεβασμός και χτίζεται η αγάπη. Αλλιώς ο έρωτας φεύγει και πάει αλλού που τον σέβονται. Κράτα φίλε μου τα ωραία που ζήσατε με την κοπελιά και αναζήτησε αλλού αυτό που ψάχνεις, μη σταματάς» συμβούλεψε με το θάρρος της ηλικίας του ο Αρτέμης

«Μεγάλο πράγμα πάντως η ζεστασιά του γυναικείου κορμιού. Η ενέργεια που σου δίνει ξανανιώνει το σώμα και ξελαμπικάρει το μυαλό. Εσύ όμως Δημήτρη δεν μίλησες καθόλου, δεν μας είπες τι σκέφτεσαι» ρώτησε ο Νίκος τον Δημήτρη που παρακολουθούσε σιωπηλός

«Είναι αλήθεια ότι τέτοιες πράξεις είναι συνηθισμένες στην εποχή μας. Πολλές γυναίκες φέρονται το ίδιο, λένε τα ίδια, κάνουν τα ίδια. Δεν είναι όμως πάντα ίδιες οι

συνθήκες. Παρ' ότι μοιάζει το φέρσιμο τους, δεν μοιάζει ο λόγος για τον οποίο κάνουν ότι κάνουν. Ένα πράμα πάντως είναι κοινό όχι μόνο στις γυναίκες, αλλά και στους άντρες. Ο φόβος. Ο άνθρωπος φοβάται τον πόνο. Η αντίδραση στο φόβο του πόνου γεννά συμπεριφορές που είναι μεν όμοιες, αλλά χωρίς να είναι όμοιες η πηγές του πόνου. Οι άνθρωποι φοβούνται το ίδιο αλλά πονάνε διαφορετικά. Δεν απαλλάσσω κανέναν μας. Όλοι μας φέρουμε την ευθύνη των επιλογών μας, αφού τελικά εμείς διαλέγουμε το πώς θα διαχειριστούμε τα βιώματα μας. Λαθεύει όποιος ξεχνά τη μεγάλη αλήθεια ότι ο άνθρωπος γεννιέται με πόνο. Ο πόνος είναι αναπόφευκτος για όλους. Από μωρό ο άνθρωπος πάει να περπατήσει, πέφτει χτυπάει, πονάει, ξανασηκώνεται, ξαναπονάει, μέχρι που τα καταφέρνει και τότε γνωρίζει τη χαρά. Δείτε το πρόσωπο μωρού που πρωτοπερπατάει και τότε θα το νιώσετε, ναι, άξιζε ο πόνος και το κλάμα! Αλλά αν ο πόνος είναι βέβαιος, η χαρά δεν είναι καθόλου σίγουρη. Τη γνωρίζει μόνο όποιος δεν φοβηθεί να πονέσει. Όσοι αποφεύγουν τη χαρά για να αποφύγουν τον πόνο, μένουν με τον πόνο και χάνουν τη χαρά. Αυτή την αλήθεια όμως που ο άνθρωπος βιώνει από μωρό, την ξεχνά σαν μεγαλώνει. Η φύση στα βρέφη δεν έδωσε επιλογή, έδωσε ένστικτο. Μεγαλώνοντας ξεκινά η επιλογή, η ελευθερία. Η φύση κάνει την αρχή για σένα, αλλά μετά η ευθύνη είναι δική σου. Ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος να είναι ελεύθερος. Πολλοί καταβάλλονται από τον πόνο, κουράζονται να πονάνε, φοβούνται να ξαναπονέσουν και σταματούν να προσπαθούν. Στο σώμα, στην ψυχή, στο μυαλό. Όσο κάθονται άπραγοι, τόσο πιο εύκολα πονάνε σε κάθε προσπάθεια, τόσο περισσότερο φοβούνται. Τόσο που μετά από χρόνια τους

φαίνονται βουνό ακόμα και τα εύκολα. Γιατί κάθε προσπάθεια ξεκινά από το μυαλό. Αν αυτό μείνει για πολύ καιρό στάσιμο μετά κι η παραμικρή σκέψη το κουράζει. Αυτή η κούραση του πνεύματος είναι ο φόβος. Αργά ή γρήγορα το φοβισμένο μυαλό, παρασέρνει και την ψυχή και το σώμα. Γιατί λοιπόν ένας ερωτευμένος άνθρωπος αποτυγχάνει στην αγάπη; Γιατί ο έρωτας δεν μας ρωτάει, δεν διαλέγουμε ποιον θα ερωτευτούμε. Διαλέγουμε όμως ποιον θα αγαπήσουμε, πως θα τον αγαπήσουμε. Η αγάπη είναι επιλογή, είναι υψηλή έκφραση ελευθερίας. Ο φοβισμένος άνθρωπος όμως δεν είναι άνθρωπος ελεύθερος. Είναι δούλος του πόνου. Δεν θέλει καν να σκέφτεται κι όσο δεν χρησιμοποιεί το μυαλό του, τόσο σκλαβώνεται δυνατότερα. Όσοι φοβούνται να αγαπήσουν για να μην πονέσουν πετυχαίνουν το αντίθετο. Χάνουν τη χαρά της αγάπης και καταδικάζονται σε ισόβιο πόνο»

Ο Νίκος ενθουσιάστηκε, «Καλά, θα τα πω αυτά στις γκόμενες, θα ξετρελαθούν! Σου ‘χω πει πως ψοφάνε να ακούνε τέτοια! Γεια σου Μητσάρα μάστορα!»

Η ατμόσφαιρα μεταβλήθηκε άρδην σε αριστοφανική κι άρχισαν τα πειράγματα. Κάπως έτσι με την παρέα πέρασε ο χειμώνας και το μεγαλύτερο μέρος της άνοιξης. Όταν άρχισαν ν' ανθίζουν οι λεμονανθοί, έληξε η καραντίνα. Ο κόσμος όμως είχε αλλάξει ριζικά. Η πολύμηνη καραντίνα είχε αφυπνίσει τέρατα στα τρίσβαθα των ψυχών και τώρα έκαναν την εμφάνιση τους στο βλέμμα των ανθρώπων. Ο υποχρεωτικός εγκλεισμός είχε φέρει τον κοσμάκη αντιμέτωπο με το χειρότερο εχθρό του, τον ίδιο του τον εαυτό. Γιατί αποδείχτηκε ότι οι περισσότεροι δεν τα είχαν καλά με τα μέσα τους. Η μέχρι τότε ζωή τους θαμπωμένη από τα είδωλα της απέστρεφε

το βλέμμα από την αλήθεια. Όμοια με τα ηλεκτρονικά φίλτρα που φτιασίδωναν τη μούρη τους εικονικά στον ψεύτικο κόσμο της τηλεαπεικόνισης, έτσι είχαν συνηθίσει να αντιμετωπίζουν το είναι τους. Σαν είδαν όμως ξαφνικά το πραγματικό τους χάλι, τρόμαξαν! Ο φόβος τους έπνιξε. Η ασχήμια που έθαβαν με τόνους σαβούρας στ' αμπάρια της ψυχής τους ξεχείλισε κι άρχισε τη μπόχα. Τι έκαναν; Έψαξαν εναγωνίως για περισσότερη σαβούρα. Όσο για το σεξ, πίτσα να 'ναι κι ότι να 'ναι. Πίτσες, ψυχοφάρμακα, νόμιμες και παράνομες ουσίες, οινοπνεύματα, καλλυντικά, ρούχα, παπούτσια, κινητά, κοσμήματα, υπολογιστές κοψομέσιασαν τους ταχυμεταφορείς που ω του θαύματος δεν άγγιξαν διόλου οι Microids. Το ίδιο και τους εργαζόμενους σε μικρά και μεγάλα μπακάλικα που όχι μόνο δεν έκλεισαν, αλλά γνώρισαν εποχή πρωτόγνωρης δόξας. Πόσοι και πόσοι φουκαράδες δεν έπνιξαν τον τρόμο τους έναντι στις Microids. Δούλευαν ακατάπαυστα σε σούπερ μάρκετς, φαστφουντάδικα, κούριερς, περίπτερα, κάβες ή πετ σοπς. Γιατί οι φιλόζωοι πολλαπλασιάστηκαν πιότερο κι απ' τις Microids. Άμα είχες ζωάκι, με λουρί πάντα, μπορούσες να κυκλοφορήσεις ελεύθερα. Δεν κινδύνευες. Τα έρμα τα ζωντανά, ιδίως τα σκυλάκια, αν είχαν φωνή τι θα 'μολογούσαν. Ήθελε η κυρά να ξεχαρμανιάσει, απ' το λουρί και δρόμο. Ήθελε ο κύρης να ξεσκάσει, πάμε να πάρεις αέρα. Νύχτα με κρύο! Αλλά άμα θες να φας… Ευτυχώς τελικά οι Microids σεβάστηκαν απόλυτα και τους εργαζομένους και τα σκυλιά. Δεν τους έφαγαν το μυαλό. Δεν τους το έφαγαν οι Microids δηλαδή, γιατί οι καταναλωτές όχι μόνο τους πήραν το μυαλό, αλλά και τ' αυτιά, τα μαλλιά αν μπορούσαν θα τους έβγαζαν όπως και τα μάτια αν καθυστερούσαν το ντελίβερι. Όσο για το

τι απέγινε το μυαλό των σκυλιών, δεν μπορώ να ξέρω με ακρίβεια.

Οι καλύπτρες, καλύπτρες όμως. Τι χρώματα, τι σχέδια, τι ποιότητες! Οι καλύπτρες των αυτιών έγιναν σύμβολο κοινωνικής αναγνώρισης. Α, όλα κι όλα. Δεν είμαστε όλοι το ίδιο να φοράμε τις ίδιες καλύπτρες! Έγιναν και αυτές εργαλείο μάρκετινγκ. Ένα ακόμη φτυάρι για να ρίχνει σαβούρα στ' αμπάρια ψυχών ζεουσών. Μπορεί να φαίνεται υπερβολική αυτή η προσέγγιση και ίσως να ήταν αν οι αντιδράσεις αυτές σχετίζονταν με την καραντίνα και μόνο. Στο κάτω κάτω τι πειράζουν λίγα ψώνια παραπάνω ή λίγο περισσότερο χρώμα στις καλύπτρες. Σίγουρα δεν πειράζει το να ευνοηθούν οικονομικά κάποιες επαγγελματικές κατηγορίες συνανθρώπων μας. Δεν θα πείραζαν καθόλου όλα αυτά αν δεν ήταν η αντανάκλαση μιας ήδη χαίνουσας παθογένειας που απλά επιδεινώθηκε με τον εγκλεισμό. Πρώτο θύμα της εξέλιξης αυτής ήταν η λογική. Βιάστηκε τόσο που σταδιακά εγκαταλείφθηκε. Μέτρο των αποφάσεων κατέστη η τηλεόραση. Επιβεβαίωσε την παντοδυναμία της έναντι όλων των άλλων μέσων. Η εικόνα θρονιάστηκε στο μυαλό των ανθρώπων που για να γλιτώσουν τον εγκέφαλο τους από τις Microids έκαψαν, ως σύγχρονη Ιφιγένεια, τη λογική τους. Έτσι ήταν, αν έτσι το έδειχνε η τηλεόραση.

Η καραντίνα οπωσδήποτε είχε λήξει. Γιατί; Το είπαν οι ειδικοί. Ειδικοί αλλά όχι υπεύθυνοι. Είχαν ήδη φροντίσουν να αμνηστεύσουν με σειρά νόμων και διατάξεων, καθόλα επίσημων, τους εαυτούς τους από κάθε ευθύνη τρέχουσα ή μελλοντική. Γιατί; Ποιος να ξέρει τα μυστικά της επιστήμης. Μιλάμε για σοβαρούς επιστήμονες, δεν ήταν παίξε γέλασε. Οι άνθρωποι πάντως ξεχύθηκαν

στην ελευθερία τους ως αγέλη. Πλέον δεν τους ένοιαζε τι πρέπει να κάνουν για να μπορούν να μετακινούνται. Το βάλε βγάλε τον κοσμάκη στα σπίτια του πάντως λειτούργησε εκπαιδευτικά. Όπως εκπαιδεύουν με τον εγκλεισμό, το φαΐ και το μαστίγιο οι εκπαιδευτές τα ζώα τους.

Τεστ και καλύπτρες ήταν πια μέρος της καθημερινότητας όλων. Οι περισσότεροι από αυτούς κουβαλούσαν φανερά και το φόβο, για τις Microids. Κάθε σύννεφο, ομίχλη ή καταχνιά ήταν υποψήφιο σμήνος των αόρατων μικροοργανισμών που κυνηγούσαν το μυαλό τους. Κάθε συνάνθρωπος επίσης ήταν οιονεί κίνδυνος. Πιθανός φορέας. Αν οι Microids είχαν φωλιάσει στα ρούχα του; Αν, αυτό πια ήταν σκέτο φαρμάκι, αν είχαν ήδη μπει στα αυτιά του; Πώς να φυλαχθούν; Έκαναν αυτό που τους έλεγε η τηλεόραση. Κρατούσαν απόσταση. Μα, ρωτούσε κάνας αφελής, οι Microids ταξίδεψαν από την άλλη άκρη της γης, στα τρία μέτρα θα κολλήσουν; Αμέσως τότε ερχόνταν ρηξικέλευθη η πληρωμή: Αρνητής! Όποιος δεν αρνούνταν τη λογική του, ήταν αρνητής. Γιατί; Γιατί αρνούνταν την τηλεόραση. Η δύναμη αυτής της λέξης αποδείχτηκε τιΈρη. Σταδιακά το ποσοστό των αρνητών λιγόστευε θεαματικά. Το πίστευαν δεν το πίστευαν οι φανεροί δυσπιστούντες κατά της εξέλιξης του φαινομένου περιορίζονταν με γεωμετρική ταχύτητα. Στο κάτω κάτω είχαν λίγο πολύ συνηθίσει και τα τεστ και τις καλύπτρες και όλα εκείνα τα περίεργα έκτακτα μέτρα που είχαν γίνει πια μόνιμα.

Εν τω μεταξύ ο Άλκης κατά τη διάρκεια της καραντίνας, έχοντας περισσευάμενο χρόνο, ασχολήθηκε ακόμα περισσότερο με την παιδική του αγάπη, την αρθρογραφία βελτιώνοντας το ηλεκτρονικό του περιοδικό. Έγραφε

τα άρθρα, σχεδίασε την ηλεκτρονική του σελίδα, όπως και την έντυπη έκδοση και τύπωνε μάλιστα και τεύχη που μοίραζε σε φίλους, έτσι για την ευχαρίστηση της δημιουργίας.

«Φίλε διάβασες το τελευταίο που έγραψα;»

Το άρθρο που ζητούσε να του σχολιάσει ο Δημήτρης ήταν το ακόλουθο:

«Αλμπάνηδες. Υπάρχουν επιστήμονες καλοί κι επιστήμονες κακοί. Υπάρχουν κι αλμπάνηδες. Οι κομπογιαννίτες, δηλαδή, που ντύνουν με μπερδεμένα λόγια συμβουλές και πράξεις, που δεν στέκονται στη λογική. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς επιστήμονας για να διακρίνει τους αλμπάνηδες. Αρκεί να χρησιμοποιήσει τη λογική του. Ποια είναι η απλούστερη λογική; Τα μαθηματικά. Αυτό που ο σοφός λαός μας λέει: «ένα κι ένα κάνουν δύο». Η λογική είναι μετρήσιμη. Γιατρός δεν είμαι. Οικονομολόγος είμαι. Αλλά δεν σημαίνει ότι ένας γιατρός οφείλει να δεχτεί ότι κι αν του πω, μόνο και μόνο επειδή αυτός δεν είναι οικονομολόγος. Ιδίως όταν υπάρχουν αντίθετες γνώμες οικονομολόγων που διαφωνούν. Αν μάλιστα αυτό που ως οικονομολόγος συστήνω παραβιάζει τη λογική; Ο γιατρός οφείλει να το αποδεχτεί; Για παράδειγμα, αν πω σ' έναν γιατρό που έχει ετήσιο εισόδημα πχ 50.000 ότι μπορεί να ξοδεύει 70.000 το χρόνο χωρίς να έχει πρόβλημα; Θα έχει άδικο να με κακοχαρακτηρήσει; Πως θα επιβιώσει αν κάθε χρόνο μπαίνει μέσα 20.000; Όσο πλούσιος κι αν είναι, η τακτική αυτή παραμένει αυτοκτονική. Δεν θα πρέπει να ανησυχήσει; Θα πρέπει να δεχτεί το παράλογο που του λέω μόνο και μόνο επειδή δεν είναι οικονομολόγος; Αν μάλιστα του το επιβάλω; Θα κάτσει να καταστραφεί ή θα

φύγει τρέχοντας; Αν όμως, μου πείτε, ο οικονομολόγος είναι διορισμένος από την κυβέρνηση και αυτό που προτείνει το υιοθετεί το κράτος; Τότε δεν οφείλουμε να το δεχτούμε; Αυτοί δεν ξέρουν καλύτερα; Μα το κάναμε αυτό στην οικονομία. Δεν ακούμε τόσα χρόνια τους κυβερνώντες στα οικονομικά; Που μας οδήγησαν; Και καλά εγώ ως οικονομολόγος είχα από χρόνια καταλάβει τι αλμπάνηδες οικονομολόγοι είναι αυτοί που μας κυβερνάνε. Και που φώναζα; Φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Σήμερα όμως υπάρχει πολίτης που δεν έχει αντιληφθεί ότι αυτοί που ρύθμιζαν τα οικονομικά μας τόσα χρόνια ήταν αλμπάνηδες; Είχαν πτυχία, θέσεις, ονομάζονταν επιστήμονες, αλλά δεν ήταν. Έτσι κι αλλιώς απέτυχαν. Κι όχι μόνο απέτυχαν, αλλά μας πήραν στο λαιμό τους συλλογικά. Αυτοί βέβαια όχι μόνο δεν έπαθαν τίποτα, αλλά πλούτισαν σε τέτοιο βαθμό που να αναρωτιέται κανείς για τις πραγματικές τους προθέσεις. Σήμερα όμως εκτός από τον οικονομικό κίνδυνο αντιμετωπίζουμε και κίνδυνο υγειονομικό. Γιατρός δεν είμαι αλλά δεν έχω πάψει να χρησιμοποιώ τη λογική μου. Ιδίως όταν ακούω γνώμες ειδικών αλληλοσυγκρουόμενες και αυτοαναιρούμενες. Έχουν δε συμβεί πολλά που με κάνουν να αμφιβάλλω ακόμα για την επιστημονική επάρκεια των υπεύθυνων ιατρών. Τώρα κατά πόσον είναι γιατροί επιστήμονες ή αλμπάνηδες θα το δείξει το μέλλον. Όταν δυστυχώς θα είναι πολύ αργά γιατί στην Ιατρική, σε αντιδιαστολή με τα οικονομικά, τα αποτελέσματα είναι συνήθως μη αναστρέψιμα. Πως μπορούμε να καταλάβουμε όμως, σήμερα, αν είναι αλμπάνηδες; Από το αν αυτά που λένε στέκουν λογικά. Όπως και στο παράδειγμα του οικονομολόγου που σας είπα πιο πάνω. Μην βιαστείτε πάντως να μου κολλήσετε κάποια ταμπέλα

ούτε να με κατηγοριοποιήσετε. Έναν προβληματισμό εκφράζω. Δεν έχω καταλάβει ακόμη τι ακριβώς συμβαίνει. Απλά όσο δεν έχω πειστεί εξακολουθώ να το σκέφτομαι. Αν όμως μου πει κάποιος να μην προβληματίζομαι καθόλου και δίχως σκέψη να εμπιστεύομαι του κυβερνώντες, τότε θα κουμπωθώ ακόμη περισσότερο. Ιδίως μάλιστα αν με υποχρεώσουνε, τότε θα ανησυχήσω. Γιατί το παρελθόν δεν μου επιτρέπει να εφησυχάζω. Το πλήθος ανακληθέντων φαρμάκων στο παρελθόν, τα φυτοφάρμακα, ο αμίαντος, τα ραδιενεργά απόβλητα, ο καπνός, τα πλαστικά, τα χημικά είναι μερικές μόνο περιπτώσεις όπου το κράτος όχι μόνο κώφευε στην κερδοσκοπία κάποιων επιχειρήσεων αλλά τις σιγοντάριζε. Εκατομμύρια συνάνθρωποι μας πλήρωσαν με τη ζωή τους αυτά τα εγκλήματα κατά τις παγκόσμιας υγείας. Η λύση μάλιστα δεν ήρθε από τις επίσημες κυβερνήσεις, ούτε από τους κρατικοδίαιτους επιστήμονες, ούτε από τις χρυσοφόρες επιχειρήσεις. Όλοι αυτοί έλεγαν «μην ανησυχείτε», «δεν υπάρχει πρόβλημα», «είναι ασφαλές». Χρειάστηκαν μακροχρόνιοι αγώνες συνανθρώπων μας που φώναζαν, μόνοι στην αρχή μέχρι που η φωνή τους ακούστηκε. Χρειάστηκε χρόνος μέχρι οι πολλοί να συνειδητοποιήσουν και να ακυρώσουν αυτά τα εγκλήματα. Για τους πεθαμένους όμως, που είχαν πιστέψει τους αρμόδιους, ήταν πια αργά. Αλλά απ’ τα λάθη της ανθρωπότητας πρέπει να μαθαίνουμε. Ιδίως όταν αδοκίμαστα χημικά φάρμακα δίνονται τόσο εύκολα σε τόσο πολύ κόσμο. Μα θα μου πείτε, όλος ο πλανήτης κάνει λάθος; Γιατί, στον αμίαντο όλος ο πλανήτης δεν έκανε λάθος; Στο ΝτιΝτιΤι; Στα πυρηνικά απόβλητα που γέμισαν τις θάλασσες; Στα τόσα χημικά που έχουν αποσυρθεί; Όλα αυτά δεν αφορούσαν ολόκληρο τον

πλανήτη; Αντέδρασε τότε καμία κυβέρνηση; Ο κόσμος αντέδρασε όταν ο χάρος θέριζε και εξακολουθεί να θερίζει; Είτε από ανικανότητα, είτε από πλεονεξία, είτε από μοχθηρία, εκατομμύρια θάνατοι δεν κατάφεραν να συγκινήσουν τους αρμόδιους. Δεν εξαιρέθηκε τότε καμία χώρα. Γιατί να εξαιρεθεί τώρα; Δεν πρέπει βέβαια να χάνουμε την εμπιστοσύνη μας στους επιστήμονες. Η επιστήμη είναι το θεμέλιο του ευ ζην. Πρέπει όμως να εντοπίζουμε τους αλμπάνηδες και να τους οβελίζουμε. Οφείλουμε ως κοινωνία να ακούμε τους πραγματικούς επιστήμονες κι όχι τους αγύρτες συμφεροντολόγους. Πιστεύω στην ιατρική πρόοδο και θεωρώ ότι τα σύγχρονα φάρμακα μπορούν να κάνουν την ανθρωπότητα υγιέστερη. Προσωπικά όταν χρειάζεται παίρνω φάρμακα, εφόσον όμως έχω πειστεί από τον γιατρό μου και τη λογική μου. Οπωσδήποτε όμως πριν πάρω οποιαδήποτε αγωγή το σκέφτομαι»

«Λοιπόν;» ξαναρώτησε τον Δημήτρη

«Φίλε ωραίο το κείμενο σου. Ξέρεις ήδη ότι συμφωνώ με τα περισσότερα απ’ ότι γράφεις, αλλά πρέπει να προσέχεις πια. Οι εξελίξεις δεν είναι ευοίωνες. Είδες τι γίνεται με το καινούργιο φάρμακο»

«Τα χάπια λες; Μα είναι δυνατόν! Πως μπορεί ο κόσμος να δεχτεί κάτι τέτοιο; Ένα φάρμακο αδοκίμαστο; κι αν έχει παρενέργειες;»

«Ο κόσμος δεν είναι κόσμος πια. Έγινε κοσμάκης. Θα δεις ότι θα βγει σωστός ο Αρτέμης. Φωνάζουν τώρα κάμποσοι αλλά σιγά σιγά θα το καταπιούν το χάπι»

«Μα ένα φάρμακο αδοκίμαστο; Πότε πρόλαβαν να το μελετήσουν, να σιγουρευτούν. Αν προκύψουν παρενέργειες; Πως θα το δώσουν σε όλους; Ευτυχώς που δεν

ακουμπούν τα παιδιά, ευτυχώς που δεν ασχολούνται μ' αυτά»

«Οι άνθρωποι δεν είναι αυτοί που ήταν πριν την καραντίνα φίλε. Το βλέπεις πως είναι αλλαγμένοι οι περισσότεροι. Το βλέπεις στο βλέμμα τους. Αυτά που λες εσύ και που λέω κι εγώ είναι λογικές κουβέντες. Η λογική όμως έχει χαθεί. Η κλεισμάρα τους έκαψε το μυαλό. Κλειστήκανε μην τους φάνε το μυαλό οι Microids και τους το 'φαγε η τηλεόραση. Η καραντίνα τους πόνεσε τόσο που λύγισαν. Τώρα είναι έτοιμοι να δεχτούν τα πάντα. Φτάνει να μην τους ξανακόψουν τα χούγια τους»

Πράγματι, επίκεντρο της παγκόσμιας ζωής είχε γίνει το νέο θαυματουργό φάρμακο. Το χάπι. Το είχε ανακαλύψει μια εταιρεία του ομίλου Port και το είχε προσφέρει σε τιμή κόστους σε όλα τα κράτη της γης. Σφοδρές αψιμαχίες που αρχικά είχαν ξεσπάσει για τη χρησιμότητα ή την επικινδυνότητα του νέου φαρμάκου σταδιακά εξαλείφτηκαν από τους τηλεοπτικούς δέκτες. Η χρονική στιγμή που λανσαρίστηκε το νέο σκεύασμα, η αρχή του καλοκαιριού, έκανε πολύ κόσμο να το δεχτεί. Δεν ήταν υποχρεωτικό αλλά αν ήθελε κάποιος να πάει διακοπές έπρεπε να το πάρει. Έπρεπε να προστατεύσει το μυαλό του από τις Microids. Δεν ήταν μεγάλο χάπι. Μόνο ο τρόπος λήψης ήταν λίγο άβολος. Έπρεπε να χορηγηθεί αυστηρά από εξειδικευμένους επιστήμονες, για να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του. Είχε μάλιστα ληφθεί ειδική μέριμνα για την προάσπιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Σε αυτό οι ειδικοί επιστήμονες είχαν δώσει σχολαστική προσοχή. Το χάπι χορηγούνταν με τον τρόπο που είχαν υποδείξει οι σχετικές έρευνες ως τον πλέον αποτελεσματικό, ένα ειδικό μακρύ ακροφύσιο, μεταλλικό, αποστειρωμένο, με κατάλληλο σχήμα ώστε

να ελαχιστοποιηθεί η δυσφορία του ήρωα. Έτσι ονόμαζαν τους πρωτοπόρους αποδέκτες του θαυματουργού φαρμάκου. Ήρωες!

«Για πες, πως ήταν;» δεν κρατήθηκε ο Νίκος να μην ρωτήσει τον Α. έναν γνωστό του που μόλις είχε πάρει το χάπι

«Λίγο πικρό, αλλά δεν κατάλαβα τίποτα ιδιαίτερο. Μια κρυάδα μόνο από το ακροφύσιο»

«Δε φοβήθηκες να το πάρεις ρε συ;»

«Ε τώρα το πήρα. Δεν μπορούσα να ξανακλειστώ. Αν είναι χαζομάρα, τι να πω, θα δείξει»

«Είσαι εντάξει; Δεν έχεις τίποτα παρενέργειες;»

«Μια χαρά είμαι. Λίγο φούσκωμα στην κοιλιά αλλά είναι φυσιολογικό λένε. Μόνο αν νιώσω φαγούρα θα πρέπει να πάρω άλλο ένα χαπάκι μου έδωσαν»

Καινούργιες διαμάχες ξέσπασαν για τυχόν παρενέργειες του χαπιού. Λιγότερο έντονες αυτή τη φορά. Πολύ λιγότερο. Άλλωστε ο κοσμάκης είχε ήδη αρχίσει να προσέρχεται για τη λήψη του. Στα μέσα του καλοκαιριού, με το που σφίξαν οι ζέστες, η προσέλευση έλαβε τέτοιες διαστάσεις που ξέμειναν από χάπια. Οι άνθρωποι ταλαιπωρούνταν με τις ώρες υπό συνθήκες καύσωνα για να πάρουν το χάπι ώστε να μπορέσουν να πάνε διακοπές να δροσιστούν. Τότε άλλαξαν τα δεδομένα. Αιφνίδια έξαρση του φαινομένου των Microids επέβαλαν τη λήψη αναμνηστικού χαπιού, μεγαλύτερου. Το βελτιωμένο σκεύασμα είχε μεγαλύτερο μέγεθος αλλά βελτιωμένη γεύση, γλυκιά. Ήταν μια καινούργια πρόκληση. «Πρόκληση στην οποία η κοινωνία μας οφείλει να σταθεί αλληλέγγυα στην πάλη των λαών για τη δημόσια υγεία.

Αυτόν τον πόλεμο πρέπει να τον κερδίσουμε, για μας και τα παιδιά μας. Κάθε εγωϊσμός, κάθε προκατάληψη και κάθε ψευτοηθική πρέπει να παραμεριστούν για το καλό όλων μας. Οι αρνητές πρέπει να παταχθούν!» διακήρυτταν οι ταγοί. Οι επιστήμονες αναθαρρυμένοι από την εντυπωσιακή αποδοχή των καινούργιου χαπιού, του νέου αποκτήματος της επιστήμης, επέβαλλαν τριπλή δόση. «Σε διάστημα 3 εβδομάδων η λήψη 3 χαπιών εξασφαλίζει την ελευθερία μας. Η υποχρεωτικότητα του πρέπει να επιβληθεί για το καλό της ανθρωπότητας» επαναλάμβαναν με σχολαστικότητα σε καθημερινή βάση οι έγκυρες επιστημονικές ανακοινώσεις. Για την ώρα το χάπι παρέμενε προαιρετικό. Ο κλοιός όμως γύρω από τους αρνητές του έσφιγγε.

Η αποδοχή του ήταν ευρεία από μεσήλικες και ηλικιωμένους άντρες και γυναίκες μέσου και υψηλού μορφωτικού και εισοδηματικού επιπέδου. Η μεροκαματιάρηδες και η φτωχολογιά, στερούμενοι προφανώς της απαιτούμενης νοητικής ικανότητας να δουν τη θαυματουργή αναγκαιότητα του χαπιού, πείστηκαν με πλάγιο τρόπο. Επί απειλή ανεπίσημης αλλά απολύτου υπαρκτής απολύσεως από τις ιδιωτικές μεν αλλά απολύτως ευαισθητοποιημένες εταιρείες που εργάζονταν. Όσοι ήταν άνεργοι δεν ασχολήθηκαν ούτε οι ίδιοι ούτε οι άλλοι μαζί τους. Όσο για τους δημόσιους υπαλλήλους δεν χρειάστηκε να τους απειλήσουν. Άρκεσε η φήμη ότι θα τους υποχρεώσουν για να προσέλθουν μαζικά και αυτοβούλως. Εξαίρεση αποτελούσαν οι νέοι 18-22 ετών. Σε συντριπτικά ποσοστά αρνούνταν να δεχτούν το θαυματουργό χάπι. Ποιος ξέρει, ίσως δεν είχαν ανάγκη τις θαυματουργές ιδιότητες του, ίσως δεν καταλάβαιναν τον κίνδυνο από τις Microids, ίσως πάλι αρνούνταν από

πείσμα και μόνο με το θράσος που χαρακτηρίζει τα νιάτα. Οι ανήλικοι ούτως ή άλλως είχαν εξαιρεθεί. Στους πολίτες άνω των 25 ετών τα ποσοστά οπωσδήποτε ήταν μεγάλα και ελάχιστοι εξακολουθούσαν αρνητές. Εξαιρέθηκαν επίσης οι αλλοεθνείς και οι αλλόθρησκοι για λόγους σεβασμού της διαφορετικότητας, των οποίων ευτυχώς τα βάσανα σεβάστηκαν οι Microids και δεν τους πείραξαν τα μυαλά. Διατήρησαν αυτά που είχαν φέρει από τις δυστυχισμένες τους πατρίδες. Οι ειδικοί επιστήμονες όμως παρέμεναν ανήσυχοι. Στις αρχές του Φθινοπώρου ανακοίνωσαν ότι νέα επιδείνωση του φαινομένου αναμένονταν, σφοδρότερη. Οι Microids αντεπιτίθονταν. Εκ της ανάγκης αυτής επιβλήθηκε η λήψη νέου ενισχυμένου χαπιού. Η επιβολή του έβρισκε σύμφωνη την παγκόσμια επιστημονική κοινότητα. Σε πολλά κράτη άρχισαν να ξεσπούν ταραχές μεταξύ των αρνητών και των κυβερνητικών δυνάμεων επιβολής καθώς η μία κυβέρνηση μετά την άλλη επέβαλαν την υποχρεωτικότητα του χαπιού, εν ανάγκη και με τη βία. Στη χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας όμως η γαλήνη έρεε σαν μέλι από κηρήθρες.

«Δεν βλέπω να μιλάς Δημήτρη. Παραμένεις αρνητής ε; Αρνείσαι την επιστήμη; Αρνείσαι τα φάρμακα;»

«Εγώ κυρ Μ. αρνούμαι τα φάρμακα; Εσύ δεν είσαι που μου ‘λεγες ότι δεν παίρνεις φάρμακο ούτε για πονοκέφαλο κι ότι κάνεις φυσική ζωή; Εγώ όταν με πονάει το κεφάλι παίρνω παυσίπονο, όταν έχω πυρετό αντιπυρετικό, για τη μέση μου έχω πάρει χάπια κι αντιβιοτικά ένα σωρό όταν ήμουν παιδί, γιατί ήμουν παιδί φιλάσθενο. Χάρη στην επιστήμη ζω και δεν είμαι θύμα της παιδικής θνησιμότητας που έχει μειωθεί χάρη στα φάρμακα και στην επιστήμη. Αλλά υπάρχει επιστήμη καλή και

επιστήμη κακή, όπως υπάρχουν άνθρωποι καλοί κι άνθρωποι κακοί, έτσι υπάρχουν επιστήμονες καλοί κι επιστήμονες κακοί. Αφού λοιπόν τα φάρμακα τα φτιάχνουν άνθρωποι γίνεται να είναι όλα καλά; Γίνεται να μην υπάρχουν φάρμακα καλά και φάρμακα κακά; Πώς να δεχτώ έτσι, δίχως καμία επιφύλαξη, ένα φάρμακο αδοκίμαστο για μια περίπτωση τόσο καινούργια στην επιστήμη; Εσύ που δεν έπαιρνες ποτέ στη ζωή σου φάρμακα ακόμα κι όταν υπέφερες, ακόμα κι όταν αρρώσταινες, πως πήρες έτσι εύκολα το καινούργιο χάπι;»

«Μα τόσοι επιστήμονες δεν ξέρουν; Τόσοι και τόσοι το έχουμε πάρει από μας, τι έχουμε πάθει; Τι φυλάς; Πρόσεχε γιατί η ξεροκεφαλιά δεν είναι καλό πράμα!» επέμενε ο κύριος Μ. που προφανώς είχε αγνοήσει κάθε λέξη απ' όσα είχε πει ο Δημήτρης και συνέχιζε τα δικά του όσο του 'φτιαχνε τον καφέ του.

«Η κατάσταση γίνεται ζόρικη. Δεν νομίζω να αποφύγουμε την υποχρεωτικότητα του χαπιού. Σύντομα θα βρεθούμε σε δίλημμα»

«Γιατί ρε Άλκη; Τι δίλημμα; Σκέφτεσαι να το πάρεις;»

«Όχι αλλά πως θα ζήσουμε; Αν συνεχίσουν έτσι, σύντομα θα αντιμετωπίσουμε πρόβλημα επιβίωσης. Μόνο σε καμιά βουνοκορφή απομονωμένη ίσως να είχαμε αυτάρκεια αλλά πούν' τη;»

«Γιατί όμως επιμένουν τόσο; Σ' όλο τον πλανήτη μάλιστα. Αφού η κονόμα τους είναι πια εξασφαλισμένη. Δεν τους εμποδίζει κανείς» αναρωτήθηκε ο Δημήτρης

«Δεν είναι μόνο ζήτημα πλεονεξίας χρημάτων. Είναι ζήτημα ελέγχου. Είναι αχόρταγοι για εξουσία, απόλυτη,

χωρίς όρια. Ηδονίζονται να χειραγωγούν τους πάντες» συνέχισε ο Αρτέμης

«Δεν χρειάστηκε και πολύ κόπος. Είδατε πως ακολούθησε ο κόσμος. Τα γράφω στο περιοδικό αλλά και που τα γράφω…» συμπλήρωσε ο Άλκης

Το τελευταίο του άρθρο είχε ως εξής:

«Μωραίνει Κύριος. Κοιτάζει σήμερα κανείς τριγύρω του και βλέπει ανθρώπους με βλέμμα θολωμένο. Με θολή ψυχή άρα αφού τα μάτια είναι ο καθρέπτης της ψυχής. Λίγοι οι άνθρωποι που πασχίζουν με τη λογική και με το λόγο να επικοινωνήσουν. Οι άλλοι οι πολλοί μιλάνε με τις εικόνες. Ζούνε ήδη σε κόσμο εικονικό. Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσαι. Βαθιά, πολύ βαθιά η ρίζα της λαϊκής σοφίας. Στα χρόνια της Αντιγόνης του Σοφοκλή (Το κακόν δοκείν ποτ′ εσθλόν τωδ′ έμμεν′ ότω φρένας θεός άγει προς άτταν). Κάνει ο Θεός το κακό να φαίνεται καλό σ′ αυτόν που οδηγείται στην ΑΤΗ, στη μωρία των ψευδαισθήσεων. Πάσχιζαν αιώνες οι αρχαίοι ποιητές μας κι οι σοφοί μας όλοι να μας δώσουν να καταλάβουμε την αλήθεια. Ήρθε κι ο Θεάνθρωπος αυτοπροσώπως να μας διδάξει, μεταξύ άλλων και για τις μωρές παρθένες. Όμως όποιος αρνείται την αλήθεια που καταλήγει; Ξαναμωραίνεται. Τότε επέρχεται η ώρα της απωλείας. Πρώτα απ′ όλα χάνει το μυαλό του, τότε έρχεται η άτις. Τι είναι η άτις; Το έχουμε ως μωρός λαός ξεχάσει και φοβάμαι ότι φτάνει η ώρα να το ξαναθυμηθούμε. Μετά την Ύβρη, η Άτις. Θεότητα συμβολική των ψευδαισθήσεων, του θολωμένου μυαλού και της καταστροφής. Τιμωρία θεϊκή; ΟΧΙ! Συνέπεια ανθρώπινων πράξεων και μάλιστα πράξεων ή παραλήψεων που συνιστούν Ύβρη. Τα πλήθη σήμερα δεν βλέπουν το είναι

αλλά το φαίνεσθαι. Είναι σε τέτοιο βαθμό η μωρία τους που αρκεί ένα φτηνό φίλτρο να φτιασιδώσει την εικόνα τους στο κινητό για να νιώσουν ευτυχισμένοι. Είναι τόσο μωροί που αντί να πιστέψουν αυτό που βλέπουν τα μάτια τους, πιστεύουν μέχρι λατρείας αυτό που δείχνει η τηλεόραση. Είναι πλέον ΑΡΝΗΤΕΣ της πραγματικότητας και ΛΑΤΡΕΙΣ της εικονικότητας. Είναι ως την ύστατη ώρα ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΣ. Συγκινούνται μέχρι λυγμών σε δράματα εικονικά της τηλεόρασης, ενώ προσπερνούν παγερά ζωντανές δυστυχίες του πραγματικού τους κόσμου. Αδιαφορούν γι' αυτούς που πεθαίνουν σήμερα δίπλα τους και κλαίνε γι' αυτούς που ίσως πεθάνουν αύριο μακριά τους. Μπορεί να ασελγούν σε ένα βρέφος δίπλα τους και να το αγνοήσουν. Δεν μπορούν όμως να μην μεθέξουν της λύπης μιας απατημένης μοιχαλίδας ενός σίριαλ. Κλαίνε παρότι ξέρουν ότι είναι ψεύτικο. Όπως ακριβώς ξέρουν πως ότι ακούνε και βλέπουν στην τηλεόραση είναι ψεύτικο, φτιαγμένο αλλά το δέχονται. Όπως ακριβώς ξέρουν ότι τους κλέβουν χρόνια ολόκληρα αυτοί που ψηφίζουν αλλά τους ψηφίζουν. Όπως ακριβώς ξέρουν ότι οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή, αλλά δεν θέλουν καν να το σκέφτονται. ΓΙΑΤΙ; Γιατί έχουν από καιρό ΑΡΝΗΘΕΙ την πραγματικότητα. Αρνητές αυτοί λένε τους άλλους αρνητές. Μωροί αυτοί λένε τους άλλους μωρούς και συνεχίζουν να κοιτάνε τηλεόραση. Συνεχίζουν να λατρεύουν τις εικόνες. Αν οι κινούμενες εικόνες της τηλεόρασης προστάξουν να μην λατρέψουν το Θεό τους (όποιος κι αν είναι) αμέσως το δέχονται. Για να το λέει η τηλεόραση, έτσι θα είναι. Η τηλεόραση, όχι τα πρόσωπα, γιατί τους πολιτικούς και τους δημοσιογράφους δεν τους έχουν σε καμία εκτίμηση. Έχουν όμως λατρεία στην τηλεόραση,

ισχυρότερη κι από αυτή που έχουν στο Θεό που πιστεύουν. Της ύστατης ύβρεως όμως προηγήθηκαν άλλες πολυετείς. Κάψαμε τα δάση μας, τους επιστήμονες μας, τους καλλιτέχνες μας, τους πόρους μας όλους όπως οι μωρές παρθένες σπατάλησαν το λάδι τους. Φταίει ο Κύριος που δεν τις δέχτηκε; Ποιος φταίει αν δεν φταίμε εμείς; Εμείς δεν ψηφίζαμε κλέφτες, πόρνους, ανήθικους; Εμείς δεν διορίζαμε τεμπέληδες να πληρώνονται τριπλάσια από άλλους που δούλευαν σκληρά; Εμείς δεν κλείναμε τα μάτια όταν καταστρέφονταν άδικα αυτοί που δούλευαν και τάιζαν εμάς τους τεμπέληδες και τους λέγαμε μωρούς εμείς οι μωροί! ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ! Εγώ δεν ήμουν τεμπέλης! Δούλευα! Ήμουν στρατιωτικός, δάσκαλος, νοσοκόμος, δικαστικός! Υποκριτές που κλείνατε τα μάτια στις ύβρεις για να μην χάσετε το μισθουλάκο σας. Εσύ στρατιωτικέ θυμάσαι που παρουσίαζες σε πόρνες τα όπλα τα ιερά; Θυμάσαι που έκανες τον υπηρέτη σε ανήθικα ανθρωπάρια; Εσύ δάσκαλε θυμάσαι που έκλεινες τα μάτια σου σε παιδάκια που λιμοκτονούσαν ή βιάζονταν; Εσύ νοσοκόμε πόσους ανθρώπους άφησες να πεΖάνουν επειδή δεν είχαν μέσον; Πόσους γιάτρεψες επειδή είχαν λεφτά ενώ άλλοι όχι; Εσύ δικαστικέ πόσους αθώους δίκασες και πόσους κακοποιούς ελευθέρωσες; Σε τι διαφέρεις από αυτούς που διάλεξαν τον Βαραββά; Το ληστή βέβαια διάλεξε όλος ο λαός (η πλειοψηφία του ακριβέστερα), του δημοσίου και του ιδιωτικού. Όλα αυτά όμως, όσα εσείς κάνατε κι όσα εσείς παραλείψατε, ήταν αντίθετα στον ΟΡΚΟ σας ενώπιον ΘΕΟΥ ΚΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ύβρη που διαπράξατε: υπήρξατε ΕΠΙΟΡΚΟΙ. Τώρα την ύβρη έναντι του Θεού που είχατε ορκιστεί τη συμπληρώνετε με ύβρη έναντι των συνανθρώπων σας.

Δεν φταίτε εσείς! Φταίνε οι άλλοι, εκείνοι που δούλευαν. Εκείνοι λέτε ότι κλέβανε φόρους, ότι κλέβανε εσάς! Κλέβανε το κράτος, επειδή για να μην καταστραφούνε από την κρατική κλεψιά ενός άχρηστου κράτους που τους έπαιρνε το 60% του κόπου τους κοιτάζανε να μειώσουνε την κλεψιά. Μήπως κι επιβιώσουνε. Φευ! Δεν βρίζετε όμως τους μεγάλους, τους αληθινούς κλέφτες. Αλλά πως να τους ψέξετε; αυτούς τους γλύφετε και τους υπηρετείτε ακόμα. Οι άλλοι σας φταίνε, οι μικροί, αυτοί που σας τάιζαν. Αυτοί όμως κατέρρευσαν. Αλλά μήπως βάλατε μυαλό; Όχι! Δανεικά. Θα μας ταΐζουν οι ξένοι. Ως πότε; Ως που να σβήσει ο ήλιος! Μωροί! Δεν ξέρετε τι πάθαν οι πρόγονοι μας που περίμεναν τους Φράγκους να τους σώσουν; Το ξέρετε! Όλοι μας το ξέρουμε! Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω, άλλωστε. Τι κάνουμε όμως σήμερα; Τι θα γίνει; Ωχ μωρέ, ότι γινόνταν τόσα χρόνια. Εμείς να είμαστε καλά, κι όλοι οι άλλοι ας κόψουν το λαιμό τους. Εμείς να έχουμε να φάμε κι οι άλλοι ας ψωμολυσσάξουν. Ας πρόσεχαν! Εμείς είμαστε οι έξυπνοι κι άλλοι οι μωροί. Αλλά είπαμε, μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσαι. Μην έχετε πάντως καμία αμφιβολία πως τελικά ο Λωτ θα σωθεί. Αυτός ξέρει. Όχι όμως κι η εταίρα του που ανίκανη ν' αποστρέψει το βλέμμα της θ' απομείνει στήλη άλατος. Όμοια κι όσοι κοιτούν αποσβολωμένοι τις τηλεεικόνες τους, αναμένοντας τη σωτηρία τους από αμετανόητους επίορκους υβριστές. Τι μέλλει γενέσθαι; Αν και το μέλλον άδηλον, μπορεί κανείς χάρη στην αρχαία σοφία να καταλάβει κι ας μην διαθέτει μαντικές ικανότητες τι ακολουθεί: Νέμεσις».

«Λοιπόν; Πως σας φαίνεται; Ρωτάω γιατί θέλω τη γνώμη σας και πάνω σε κάτι που μου είπαν σχετικά με

το άρθρο. Το χαρακτήρισαν 80% φαλλοκρατικό. Τι πιστεύετε;»

«Φαλλοκρατικό; Δεν νομίζω, δεν εισέπραξα κάτι τέτοιο. Να το πω επικριτικό, ναι, πολλές φορές η υπερβολική αυστηρότητα φέρνει τα αντίθετα αποτελέσματα. Να το πω σαρκαστικό, ναι, η ειρωνεία συχνά είναι αχρείαστη, πονάει δίχως να βοηθάει. Να πω ότι πατρονάρει, πιθανόν, ποιος είσαι εσύ που νουθετείς τον κόσμο; Σε ρώτησε κανένας; και γιατί στο κάτω κάτω να ακούσουν τη γνώμη σου; Κοίτα τον εαυτό σου κι άσε τους άλλους, έτσι δεν σκέφτονται πολλοί; Δίχως ίσως να έχουν άδικο αφού το ύφος του λόγου σου τους θύμισε ενδεχομένως λόγια που άκουσαν κάποτε σε σχολεία, εκκλησίες ή διάφορους χώρους από ανθρώπους που τελικά αποδείχτηκε ότι η ζωή τους ήταν αντίθετη από όσα διακήρυτταν. Αν αυτό το άτομο, λοιπόν, που σου είπε ότι το κείμενο σου είναι 80% φαλλοκρατικό είχε κάποτε ακούσει παρόμοια λόγια από κάποιον που αποδείχτηκε υποκριτής ή φαλλοκράτης, αυτόματα κατέταξε και το δικό σου λόγο σε αυτήν την κατηγορία. Προφανώς το άτομο αυτό που έκανε την κριτική έχει μάθει να λειτουργεί με ταμπέλες. Σου έβαλε λοιπόν κι εσένα την ταμπέλα: φαλλοκράτης. Ταμπέλα που διάλεξε σύμφωνα με το δικό του τρόπο ζωής, σύμφωνα με τις δικές του εμπειρίες. Είναι όμως τρόπος σκέψης επιφανειακός. Το άτομο αυτό μπορεί να δούλεψε κάποτε με τον εαυτό του και να έφτιαξε ταμπέλες που από τότε χρησιμοποιεί δίχως να κουράζεται πια, δίχως να παιδεύει το μυαλό του. Πιθανώς να μην κουράστηκε και ποτέ, να βρήκε έτοιμες ταμπέλες από βιβλία που διάβασε ή από πρόσωπα που γνώρισε. Όπως και να 'χει όμως είναι τρόπος ζωής ρηχός, το άτομο αυτό είναι άνθρωπος του φαίνεσθαι. Γι' αυτό

σχετικά με το γραπτό σου δεν προχώρησε σε βάθος, να ψάξει την ουσία του λόγου αλλά και του δικού σου χαρακτήρα. Γι' αυτό σου έβαλε ταμπέλα»

«Γιατί όμως 80% γιατί χρησιμοποίησε ποσοστό;»

«Δεν έχει να κάνει με την ουσία, στις 1000 λέξεις του κειμένου οι 800 προφανώς δεν φαλλοκρατικές. Ίσως σου φανεί κάπως μπερδεμένη η εξήγηση που θα σου δώσω αλλά κράτησε τη, στο μέλλον θα σου χρειαστεί. Το ποσοστό τι είναι; Λόγος. Γιατί έβαλε λόγο πάνω στο λόγο σου; Γιατί ήθελε να δηλώσει τα δικά του πιστεύω και αυτά να μείνουν. Στην ταμπέλα που σου έβαλε, έγραψε πάνω τη δική του γνώμη, το δικό του λόγο. Ποιος το κάνει αυτό; Για ποιο λόγο βάζει κανείς ταμπέλες οπουδήποτε; Σ' ένα χωράφι, σ' ένα μαγαζί, σ' ένα προϊόν; Ποιος βάζει ταμπέλες δικού του λόγου πάνω στο λόγο άλλων; Αυτός που φοβάται. Φοβάται μη χάσει, μην αγνοηθεί, μη ζημιωθεί. Ταμπέλες όμως βάζει κι αυτός που έχει προσδοκίες. Αυτός που θέλει να πουλήσει, να διαφημιστεί, να κερδίσει, να εκμεταλλευτεί, να καταπατήσει. Οι χαμένες προσδοκίες του όμως για αυτό που ήθελε και δεν απέκτησε πονάνε περισσότερο κι από την απώλεια αυτού που είχε κι έχασε. Γιατί τι γεννάει το φόβο; Ο πόνος ή πιο σωστά η θύμηση του πόνου. Το άτομο λοιπόν αυτό έχει πονέσει κι εξακολουθεί να πονάει. Αν σ' ενδιαφέρει ασχολήσου να βρεις το γιατί. Αν όχι μην ασχολείσαι άλλο, ούτε μ' αυτό ούτε με την κριτική του, είναι επιφανειακή. Το άρθρο σου πάντως, πέραν των παρατηρήσεων που σου έκανα, εμένα μου αρέσει. Αν δε φοβόμουνα μήπως τώρα σου βάλω εγώ ταμπέλα, θα το χαρακτήριζα 80% προφητικό, οπότε έχε τον νου σου αγόρι μου» τον συμβούλεψε ο Αρτέμης

«Έχεις δίκιο κι εγώ βλέπω ήδη μια εχθρότητα στον κόσμο. Σαν να ενοχλούνται αυτοί που έχουν πάρει τα χάπια από αυτούς που τα αποφεύγουν. Αυτό όμως δεν το καταλαβαίνω. Τι τους νοιάζει αυτούς; Αφού αυτοί είναι ασφαλείς, τι κόπτονται αν εγώ κινδυνέψω; Αυτό δεν έλεγαν τόσα χρόνια για όσους έπαιρναν ναρκωτικά, τζογάριζαν ή έπιναν; Δεν έλεγαν: τι σε νοιάζει τι κάνει τα λεφτά του, τι πίνει, τι ρουφάει ο άλλος; Δικαίωμα του! Τώρα πως τους πήρε ο πόνος; Στο κάτω κάτω αν βλαφτεί κάποιος αυτός είμαι εγώ που αρνούμαι το χάπι. Έγιναν ξαφνικά αλτρουϊστές;» αναρωτήθηκε ο Άλκης

«Η αλήθεια είναι μάλλον άσχημη παιδιά, αυτό που τους ενοχλεί είναι ο φόβος τους, το μέσα τους. Ενώ βάζουν στο σώμα τους το ένα χάπι μετά το άλλο για να νικήσουν το φόβο του κινδύνου, ένας άλλος φόβος θεριεύει στα σπλάχνα τους. Ο φόβος του λάθους, μήπως αυτό που κάνουν αποδειχτεί χαζομάρα. Επειδή όμως ο φόβος τους για τις Microids είναι φόβος αγελαίος, στρέφονται στην αγέλη κι όποιο μέλος δεν συμμορφώνεται πρέπει ή να εξαναγκαστεί ή να διωχτεί. Αυτό βλέπετε στο πρόσωπο τους, το φόβο του κοπαδιού. Στη σκέψη μάλιστα ότι σε περίπτωση που έχουν κάνει βλακεία, αυτοί θα υποφέρουν κι εσείς οι λίγοι θα γλιτώσετε, υποφέρουν διπλά, γι' αυτό και πιέζουν»

«Μα αυτό είναι καθαρή κακία» σχολίασε ο Άλκης

«Αυτό είναι παιδί μου που κάνει άσχημη την αλήθεια οι άνθρωποι έγιναν κακοί»

Το βράδυ έμειναν να συζητάν οι δυο τους, ο Δημήτρης με τον Άλκη.

«Δημήτρη τη σκέπτεσαι ακόμη; Παίρνει πολύ καιρό να ξεχάσεις;»

«Κάποιες φορές ναι, πολύ καιρό»

«Την έχεις ξαναδεί από τότε;»

«Όχι, δεν με άφησαν. Την έχουν σε μια κλινική εδώ κοντά, αυτός είναι κι ο λόγος που ήρθα να δουλέψω και να μείνω εδώ, για να είμαι κοντά της. Αν ακόμα δεν σου έχω πει την ιστορία μας είναι γιατί εξακολουθεί να με πονάει. Το θέλω όμως, θέλω να ξέρεις, σε θεωρώ φίλο πια. Όταν τη γνώρισα δούλευα σε μια πολυεθνική εταιρεία σε θέση διευθυντική με ιδιαίτερα υψηλές αποδοχές. Η ζωή μου πρόσφερε απλόχερα τα αγαθά της. Τότε τη γνώρισα και ερωτευτήκαμε, βρεθήκαμε στον παράδεισο. Γιατί μ' αγάπησε κι αυτή πολύ όσο κι εγώ. Πανέμορφη, έξυπνη, ζωντανή, με πνεύμα ανήσυχο, ανυπότακτο και πάνω απ' όλα ψυχή διαμάντι Ήταν καπετάνισσα, με θάρρος που λίγοι άντρες διαθέτουν. Ήταν η απάντηση σε όλα τα ερωτήματα που είχα ως τότε στη ζωή μου. Ήταν το θάρρος μου. Ήταν ο γλυκύτερος άνθρωπος που είχα συναντήσει. Ζωή μελένια, όσο κράτησε. Γιατί δεν κράτησε. Ήρθε η στιγμή που βρέθηκα από τον παράδεισο στην κόλαση. Η θεά μου είχε μια αδυναμία, ένα δηλητήριο που δεν κατάφερε να ελέγξει, μια ουσία που σταγόνα σταγόνα ράγισε το διαμάντι. Τη λύγισε. Δεν το ήξερα, ούτε το κατάλαβα, αν το είχα νιώσει ίσως να προλάβαινα να τη βοηθήσω. Όταν το έμαθα ήταν αργά, έπαθε κρίση και νοσηλεύτηκε. Οι δικοί της μιλούσαν για αιφνίδια νόσο που έχρηζε χρόνιας νοσηλείας, εγώ όμως ήξερα. Όταν έμαθα ότι την έφεραν εδώ σε αυτό το ίδρυμα τα παράτησα όλα, άλλαξα τη ζωή μου για να μπορώ να τη βλέπω. Την έβλεπα μέχρι που μου το απαγόρευσαν, καιρό τώρα. Αγάπη μου, μην ξεχνάς τους λεμονανθούς! ήταν το τελευταίο που άκουσα από το ταραγμένο της μυαλό».

Οι δυο φίλοι αποχωριστήκανε για να βρεθούν ο καθένας μόνος με τις σκέψεις του, κάτι που άλλωστε, όσο κι αν κάποιοι κλείνουν τα μάτια, κανείς θνητός δεν αποφεύγει. Η νύχτα πέρασε κι ο ήλιος έφεξε και πάλι την πλάση.

«Καλά μου φαίνεται πως έχουν ξεφύγει εντελώς! Το άκουσες αυτό για τα βιονικά εμφυτεύματα;» ξεκίνησε την κουβέντα ο Άλκης

«Ναι» απάντησε ο Δημήτρης

«Θα αρχίσουν στ' αλήθεια να βάζουν στο σώμα τους εξαρτήματα βελτίωσης; Άκουγα έναν επιστήμονα που το περιέγραφε ως αναβάθμιση του ανθρώπου. Το υποστήριζε ως κάτι φυσιολογικό, ως απλή εξέλιξη της τεχνολογίας, όπως τα γυαλιά, έλεγε, βελτιώνουν την όραση γιατί να μην βελτιώσουμε την όραση με ένα εμφύτευμα. Το ίδιο για την ακοή, την καρδιά, την αντοχή. Εσύ πως το βλέπεις;»

«Κοίταξε δεν είναι κάτι καινούργιο. Από πολύ παλιά υπήρχαν ολόκληρες ιδεολογίες και φιλοσοφικά ρεύματα που διατείνονται ότι ο άνθρωπος είναι όν ατελές που χρήζει βελτίωσης κι όχι μόνο. Η ίδια η φύση, ο κόσμος που ζούμε είναι ατελής. Αφού λοιπόν, σύμφωνα με αυτούς, η φύση μας είναι ελαττωματική γιατί να μην την αλλάξουμε. Για κάποιους σκληροπυρηνικούς μάλιστα αυτό είναι στόχος ζωής, το να αλλάξουν τη φύση. Για αυτούς δηλαδή το παρά φύσιν είναι θεμιτό»

«Η τεχνολογία δηλαδή που βελτιώνει τη ζωή μας είναι αφύσικη;»

«Κοίταξε, άλλο είναι να διορθώνω με την τεχνολογία κάτι ελαττωματικό, ένα χαλασμένο μάτι ή ένα προβληματικό χέρι για παράδειγμα, κι άλλο είναι να θεωρώ

ελαττωματική ολόκληρη τη φύση. Το να θεωρώ τον άνθρωπο στο σύνολο του ελαττωματικό, ως είδος, είναι για μένα ύβρις προς τη φύση και το Δημιουργό της»

«Αυτοί άρα δεν πιστεύουν σε Θεό»

«Μάλλον νιώθουν οι ίδιοι θεοί. Γι' αυτό και θέλουν να αλλάξουν το ανθρώπινο είδος με ένα άλλος είδος ανώτερο, βελτιωμένο. Αφού αυτοί μπορούν όχι μόνο να αλλάζουν τα είδη αλλά και να δημιουργούν νέα δικά τους, όπως αυτοί τα θέλουν, νιώθουν θεοί. Νιώθουν παντοδύναμοι»

«Μπορούν να το κάνουν όμως;»

«Έχουν την ψευδαίσθηση ότι μπορούν. Βλέπουν κοντόφθαλμα. Βλέπουν το δέντρο και χάνουν το δάσος. Βλέπουν μόνο με τα μέτρα της δικής τους ζωής»

«Δηλαδή;»

«Ξεχνούν, παρ' ότι δηλώνουν επιστήμονες, ότι η φύση δεν είναι μόνο ο άνθρωπος, δεν είναι μόνο η γη. Η φύση δεν περιορίζεται στο χθες και στο τώρα, ούτε έχει λήξη, αφού δεν έχει αρχή. Η φύση είναι αιώνια, αΐδιος. Γι' αυτό κι εγώ προσωπικά πιστεύω ότι η πλάση όλη είναι ένα τέλειο δημιούργημα του ενός Άναρχου Τριαδικού Θεού. Αυτό όμως είναι θέμα πίστης. Ανεξάρτητα πάντως από τη φιλοσοφική προσέγγιση ή τη θρησκευτική θεώρηση της φύσης, υπάρχουν και οι φυσικοί νόμοι ή πιο σωστά οι συμπαντικοί νόμοι, για το Σύμπαν, το Παν, το Όλον που είναι η ολοκληρωμένη μορφή της φύσης, αφού είπαμε ότι φύση δεν είναι μόνο ο άνθρωπος ή μόνο η γη. Αφού είμαστε μέρος του σύμπαντος, οι συμπαντικοί νόμοι ισχύουν και για εμάς. Νόμος που δεν αμφισβητεί κανένας επιστήμονας, ούτε αυτοί, είναι ότι όπου υπάρχει δράση υπάρχει κι αντίδραση. Κάθε τι καλό, λοιπόν,

προκαλεί το αντίθετο του, δηλαδή κακό. Από αυτόν τον νόμο δεν μπορεί να εξαιρεθεί η τεχνολογία. Εδώ ακριβώς βρίσκεται η δική μου ένσταση για τα βιονικά ενθέματα»

«Θέλω πολύ να ακούσω»

«Πριν αρχίσουμε να εφαρμόζουμε καινούργια τεχνολογικά επιτεύγματα στη ζωή μας, οφείλουμε ως άνθρωποι και κυρίως ως επιστήμονες, να σιγουρευτούμε όχι μόνο για το καλό της τεχνολογίας, αλλά και για το κακό που προκαλεί. Μόνο όταν σιγουρευόμαστε ότι αξίζει πραγματικά, τότε μόνο να την υιοθετούμε»

«Μα έχουμε τόσα οφέλη από την τεχνολογία μέχρι σήμερα, όπως τα γυαλιά οράσεως, που ανέφερε κι εκείνος»

«Τα γυαλιά, για παράδειγμα, είναι ένα επίτευγμα της τεχνολογίας. Το καλό που προκαλεί, προφανές. Βελτιώνει την όραση των ανθρώπων. Ποια όμως είναι η αντίδραση στη δράση αυτών των ωφελημάτων;»

«Ποια είναι;»

«Σίγουρα είναι η μόλυνση που προκαλείται από την επεξεργασία των πλαστικών σκελετών, η μόλυνση του αέρα από την παραγωγή της ενέργειας που χρειάζεται για να φτιαχτούν, η μόλυνση της θάλασσας από τη διεθνή μεταφορά τους. Ενδεχομένως είναι η παιδική εργασία σε συνθήκες εξαθλίωσης ώστε να επιτευχθεί η τιμή πώλησης εκείνη που θα επιτρέπουν στα γυαλιά να είναι προσβάσιμα στους πολλούς. Γιατί όταν μιλάμε για τεχνολογία ευρείας χρήσης τότε οι συνέπειες είναι κολοσσιαίες, όχι μόνο οι θετικές αλλά και οι αρνητικές»

«Δηλαδή να καταργήσουμε τα γυαλιά;»

«Όχι δεν λέω αυτό. Οφείλουμε όμως να μελετήσουμε το σύνολο των συνεπειών του να έχουμε γυαλιά οράσεως. Να ξέρουμε το πλήρες φάσμα των ωφελημάτων αλλά και των ζημιών. Εφόσον το γνωρίζουμε τότε να αποφασίσουμε αν ως ανθρωπότητα μας συμφέρει να έχουμε γυαλιά οράσεως ή όχι. Εδώ όμως είναι το πρόβλημα του σύγχρονου ανθρώπου»

«Τι εννοείς;»

«Πόσο μπορεί να σκεφτεί ως σύνολο κι όχι ως άτομο. Νιώθει ως άνθρωπος ή ως ζώο, νιώθει μέρος κοινωνίας ή μέρος αγέλης. Με νοιάζει αν για να ωφελούμαι εγώ κάπου αλλού χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυά κάποιοι άλλοι άνθρωποι υποφέρουν; Αν εγώ έχω τα γυαλιά μου, με νοιάζει αν για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται ως δούλοι παιδάκια; Γιατί αν δεν με νοιάζει, δεν θέλω να ξέρω, δεν ακούω αυτούς τους επιστήμονες που μου λένε την αλήθεια, δηλαδή την πραγματικότητα ολοκληρωμένη, αλλά ακούω εκείνους τους επιστήμονες που ο λόγος τους είναι γλυκός»

«Έχεις δίκιο, ποιος δεν θα ήθελε να γίνει δυνατότερος ή να ζει περισσότερο»

«Λάβε υπόψη δε ότι τα γυαλιά είναι ήπια τεχνολογία. Η πυρηνική ενέργεια όμως δεν είναι. Μας έδωσε σίγουρα φτηνό ηλεκτρισμό που απολαμβάνουν οι περισσότεροι σύγχρονοι άνθρωποι με όλα τα οφέλη του»

«Με τι κόστος όμως»

«Κόστος που αφορά τις επόμενες γενιές. Τα πυρηνικά απόβλητα, αντίδραση αυτής της τεχνολογίας, έχουν ποντιστεί κατά χιλιάδες σε τσιμεντένια βαρέλια στη θάλασσα. Είναι πολύ πιθανό σε 3-4 αιώνες από τώρα όταν διαρρεύσουν να καταστρέψουν τον πλανήτη. Πόσοι

όμως νοιάζονται για τους συνανθρώπους μας στο μέλλον; Αν αυτοί περνάνε καλά σήμερα, τους νοιάζει αν υποφέρουν κάποιοι άλλοι αύριο;»

«Συμφωνώ ότι ο κόσμος έχει εθιστεί στην ατομικότητα του. Τα βιονικά εμφυτεύματα όμως θα τα δεχτεί;»

«Κοίταξε, δεν έχει γίνει απλά ατομιστής, έχει γίνει υλιστής. Αυτό σημαίνει ότι πολλά χρόνια τώρα έχει αφήσει η ανθρωπότητα το πνεύμα της να σαπίζει, τουλάχιστον οι περισσότεροι. Γι' αυτό και ο πολιτισμός μας έχει χάσει την πνευματικότητα του. Είναι υλικός πολιτισμός. Οι πολλοί, και οι επιστήμονες, βλέπουν μόνο την ύλη. Ζούνε με βάση την ύλη και παραμελούν την ψυχή τους και κυρίως το πνεύμα τους»

«Καλά το σώμα, αλλά γιατί διαχωρίζεις διαρκώς την ψυχή και το πνεύμα;»

«Γιατί είναι διαφορετικά. Να στο πω απλά, σώμα είναι το τι θέλω, ψυχή είναι το τι μ' αρέσει και πνεύμα είναι το τι αποφασίζω. Χωρίς πνεύμα, χωρίς να χρησιμοποιώ το μυαλό μου, θέλω ότι μ' αρέσει. Μ' αρέσει η πίτσα; Τη θέλω; δηλαδή πεινάω; Την τρώω. Χωρίς πνεύμα και χωρίς ψυχή, υπάρχει μόνο θέλω. Δηλαδή θέλω πίτσα, πεινάω; Την τρώω μ' αρέσει δεν μ' αρέσει αφού υπακούω στο σώμα μου»

«Πολλοί δυστυχώς φέρονται έτσι»

«Αν όμως δεν χρησιμοποιώ το μυαλό μου θα υποστώ τις συνέπειες. Αν τρώω πίτσα όποτε μου αρέσει θα γίνω παχύσαρκος. Αν δεν χρησιμοποιώ ούτε την ψυχή μου, αν δηλαδή τρώω πίτσα χωρίς να το φχαριστιέμαι, τότε θα γίνω ένας δυστυχισμένος παχύσαρκος»

«Γι' αυτό έχει βυθισθεί ο κόσμος στην κατάθλιψη»

«Ποια όμως είναι η παγίδα στην οποία έπεσε;»

«Ποια είναι;»

«Δεν την πάτησε κάνοντας πράματα που δεν του άρεσαν. Το αντίθετο. Έκανε πράματα ευχάριστα, που του άρεσαν πολύ. Το έκανε όμως χωρίς να χρησιμοποιεί το μυαλό του, χωρίς να σκέφτεται. Άφησε το πνεύμα του στην άκρη. Χάνοντας η ανθρωπότητα την πνευματικότητα από τον πολιτισμό της, από τον τρόπο ζωής της, διολίσθησε λόγω των μακροχρόνιων συνεπειών που αγνόησε στην κατάθλιψη. Αυτά που της άρεσαν έπαψαν να της αρέσουν επειδή εθίστηκε, αρρώστησε»

«Με δυσκολεύει λίγο αυτό»

«Πάρε πάλι το παράδειγμα της πίτσας. Φαντάσου έναν άνθρωπο να τρώει άκριτα, χωρίς σκέψη, όση πίτσα του κάνει κέφι. Όσο και να του αρέσει στην αρχή, σιγά σιγά συνηθίζει κάθε γεύση και σταδιακά παύει να του προσφέρει την ευχαρίστηση που του έδινε κάποτε. Όμως επειδή έχει γίνει πια παχύσαρκος, η ακόρεστη πείνα του ζητά συνέχεια φαγητό και αφού έχει συνηθίσει να τρώει πίτσα, συνεχίζει να τρώει πίτσα είτε του αρέσει είτε όχι. Το μυαλό του, που από καιρό έχει πάψει να χρησιμοποιεί, αδυνατεί να καταλάβει ότι η ηδονή που νιώθει πλέον είναι λόγω πείνας, λόγω λαιμαργίας, όχι πραγματική ευχαρίστηση. Αυτό τον κάνει δυστυχισμένο χωρίς να μπορεί να αντιληφθεί ότι η δυστυχία του οφείλεται στην παχυσαρκία του, παχυσαρκία βέβαια που είναι αποτέλεσμα των δικών του επιλογών. Αυτή ακριβώς η παραδοχή, ότι δηλαδή φταίει αυτός ο ίδιος, είναι αυτό που τον πονάει περισσότερο»

«Είναι λοιπόν εθισμένος στην πίτσα»

«Είναι εθισμένος στην ύλη. Ότι ισχύει για την τροφή, ισχύει για το σεξ, το ντύσιμο, τα ταξίδια, τη διασκέδαση. Όλα τα βλέπει ο σύγχρονος άνθρωπος ως ύλη. Γι' αυτό κι είναι διαρκώς πεινασμένος, ανικανοποίητος. Γι' αυτό είναι δυστυχισμένος»

«Κι όσο πάει χειροτερεύει»

«Όσο αναζητά την ευτυχία στην ύλη, τόσο δυστυχεί»

«Πως όμως θα ξεφύγει από αυτό;»

«Το να θέλει κάποιος, για παράδειγμα, να βελτιώσει την όραση του είναι θεμιτό. Το πρόβλημα είναι στον τρόπο. Υπάρχει η εύκολη λύση κι η δύσκολη. Η διαφορά βρίσκεται στο χρόνο. Η εύκολη θέλει λίγο χρόνο αλλά έχει παρενέργειες. Η δύσκολη είναι σχεδόν χωρίς παρενέργειες αλλά θέλει χρόνο να την πετύχεις. Θέλει κόπο, δηλαδή πόνο. Το αποτέλεσμα είναι οι άνθρωποι να προσπαθούν να αποφύγουν τον πόνο της προσπάθειας και καταδικάζονται σε υπέρμετρο πόνο στο μέλλον λόγω των εσφαλμένων επιλογών τους»

«Η όραση, για παράδειγμα, πως θα μπορούσε να βελτιωθεί με το δύσκολο τρόπο;»

«Με διατροφή, με άθληση, με υγιεινό τρόπο ζωής, με υπομονή. Κυρίως όμως με αγωγή. Αν οι μεγάλοι δείχνουν και ασκούν το δύσκολο αλλά σωστό τρόπο στους μικρούς. Αυτό όμως προϋποθέτει αγάπη. Μόνο αν αγαπάω τα παιδιά μου, τα αδέρφια μου, τους φίλους μου, τους συνανθρώπους μου θα αφιερώσω το δικό μου χρόνο, το δικό μου πόνο για να βελτιώσω τη δική τους ζωή, το δικό τους χρόνο. Η αγάπη είναι η βάση της αγωγής»

«Έννοια που στην εποχή μας έχει σχεδόν εγκαταλειφτεί»

«Αφού οι περισσότεροι έχουν από χρόνια στραφεί στην εύκολη λύση. Δεν είναι τυχαίο που τα ναρκωτικά θερίζουν. Γιατί ρουφάει κάποιος κόκα; Για να νιώσει καλύτερα, να μην πονάει, να αντέχει, να γίνει πιο δυνατός, να αποκτήσει επιδόσεις στο σεξ, στη δουλειά. Το πετυχαίνει στην αρχή, εύκολα, χωρίς κόπο, απαλλάσσεται του πόνου προσωρινά, αλλά καταδικάζεται σε αιώνια κόλαση πόνου»

«Τόσες ουσίες, τόσα οινοπνεύματα, τόσα αναβολικά, τόσα ψυχοφάρμακα»

«Είναι η εύκολη λύση της επιστήμης για να αποφύγει ο άνθρωπος τον πόνο»

«Οι επιστήμονες όμως ξέροντας τις παρενέργειες γιατί τα παρασκευάζουν;»

«Για το κέρδος. Ούτε αυτοί εξαιρούνται της ανθρώπινης ματαιοδοξίας. Για να επιστρέψω στο αρχικό σου ερώτημα, όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι ήδη έτοιμοι πελάτες για τα βιονικά εμφυτεύματα. Δεν πρόκειται να βάλουν το μυαλό τους να κουραστεί σκεφτόμενο τις μελλοντικές συνέπειες. Όπως δεν το έβαλαν για τα καινούργια χάπια, όπως δεν θα το βάλουν αν τους πουν να κάνουν ενέσεις»

«Οπότε μάλλον δεν είναι τυχαίο που τώρα γίνονται κι αυτά της μόδας»

Οι εξελίξεις που πια αποκτούσαν ιλιγγιώδη ταχύτητα άρχισαν να τρομάζουν την παρέα των φίλων. Όσοι δεν είχαν πάρει το χάπι θωρούνταν αρνητές και ήταν ύποπτοι τέλεσης παρανομιών οπότε οι αρχές είχαν καταστήσει σαφές ότι η οριζόντια υποχρεωτικότητα του χαπιού ήταν θέμα χρόνου να επιβληθεί. Δεν θα επέτρεπαν σε κανένα ομφαλοσκοπούντα να εμποδίσει την ασφάλεια της αγέλης. Για κάποιον άγνωστο στους

αμαθείς λόγο όμως, από το χάπι είχαν εξαιρεθεί οι προ Microids φρενοβλαβείς. Στους έχοντες από πριν οποιοδήποτε είδος ψυχασθένειας το απαγόρευαν. Ένας από τους αποκλεισμένους, άρα κατ' ανάγκην αρνητής, ήταν ο τρελογρύλλος. Ένα πλάσμα γέννημα θρέμμα της περιοχής με προβληματική νοητική δυσλειτουργία από κούνια. Όλοι τον έλεγαν Γρύλλο, τρελογρύλλο, δίχως να θυμάται κανείς αν αυτό ήταν το κανονικό του όνομα ή παρατσούκλι, αλλά και να τον φώναζες αλλιώς δεν θα άκουγε, έτσι είχε μάθει.

«Καλώς το Γρύλλο, που χάθηκες; θες καφέ;»

«Ναι αμέ! Προσέχω! Αυτοί μας παρακολουθούν!»

«Ποιοι αυτοί ρε Γρύλλο;»

«Αυτοί, που δεν φαίνονται. Αυτοί όλα τα παρακολουθούν»

«Ποιοι είναι αυτοί;»

«Αυτοί που μας εκτρέφουν. Δεν το ξέρετε, δεν ξέρετε τι είναι η γη; Το εκτροφείο τους. Μια φάρμα είμαστε, η δική τους φάρμα. Μας εκτρέφουν κι όποτε θέλουν, τσουπ, έρχονται και μας τρώνε»

«Μας έχουν για παϊδάκια δηλαδή ε; Στο λαιμό να τους κάτσουμε!»

«Δεν θέλουν το σώμα μας. Το μυαλό μας τρώνε, το πνεύμα μας, με αυτό ζούνε αυτοί»

Ο Τρελογρύλλος πήρε τον καφέ του κι έφυγε. Οι δυο φίλοι συνέχισαν πάνω στις κουβέντες του αλαφροΐσκιωτου.

«Χαχα! Από μικρό κι από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια! Φαντάσου λέει να είχε δίκιο ο τρελογρύλλος κι ο κόσμος μας να μην είναι τίποτα άλλο από ένα απέραντο

εκτροφείο, μια φάρμα κάποιων άλλων όντων που τρέφονται από το μυαλό μας. Όπως εμείς έχουμε τα αρνάκια για το κρέας τους»

«Χαχα! Γιατί τα αρνάκια νομίζεις ότι έχουνε καταλάβει τι ζούνε; Μας έχουνε για θεό τους. Τα φροντίζουμε, τα προσέχουμε, ασχολούμαστε συνέχεια μαζί τους, που να πάει το μυαλό τους ότι το κάνουμε για να τα φάμε. Ακόμα κι αν τους το 'λεγες νομίζεις θα σε πιστεύανε; Δεν μπορεί, θα σου λέγανε για τον τσοπάνη, αυτός μας ταΐζει, μας προσέχει, μας βγάζει βόλτα, σκοτώνεται να τρέξει αν κινδυνέψει κάποιο από μας, μας παραστέκεται στις γέννες, στις αρρώστιες μας, αποκλείεται, δεν υπάρχει περίπτωση να θέλει το κακό μας, μας αγαπάει!»

«Έτσι κι αλλιώς δεν γύρισε και ποτέ 'κανα αρνάκι από τη σφαγή για να τους πει τι γίνεται. Αν το καλοσκεφτείς όμως αυτό που είπε ο τρελογρύλλος κατά κάποιο τρόπο συμβαίνει στη ζωή από άνθρωπο σε άνθρωπο. Αυτό δεν κάνουν αυτοί που έχουν αυλές; Τρέφουν αυλικούς, με τη δύναμη τους, με το χρήμα τους κρατούν γύρω τους ανθρώπους που τους υπηρετούν. Τους ταΐζουν, τους ντύνουν, τους πληρώνουν με μόνο σκοπό να τρέφουν τον εγωϊσμό τους, τη ματαιοδοξία τους. Οι αυλικοί δίχως να το νιώθουν αυτό παθαίνουν τελικά, περνούν τη ζωή τους τρέφοντας κάποιους άλλους, για το χρήμα και τις ανέσεις τους προσφέρουν το πνεύμα τους τροφή»

«Τι θεωρίες υπάρχουνε λες; Το άλλο; Το είχα ακούσει πριν χρόνια. Κάθε τι που ζούμε, λέει, ότι εμείς θεωρούμε για υπαρκτό, δεν είναι αλήθεια, δεν είναι πραγματικότητα. Όλα, λέει, όλα είναι ένα όνειρο. Τα πάντα τα ονειρευόμαστε και πως ο θάνατος δεν είναι τίποτα άλλο παρά το ξύπνημα»

«Όπως και να ‘χει όλοι μας μαθαίνουμε την αλήθεια στο τέλος»

Την κουβέντα τους άλλαξε ένα πολυτελές αυτοκίνητο που άραξε μες τη μεσημεριανή ραστώνη σαν αχυρένια μπάλα που τη σέρνει ο καυτός άνεμος της ερήμου.

«Το βλέπεις αυτό το αμάξι; Είναι του γιου της Λιλίκας, θα έρχεται για καφέ» πληροφόρησε ο Δημήτρης τον Άλκη

«Πέθανε έμαθα, αλλά ήταν από καιρό βαριά άρρωστη ε;»

«Ναι πρόσφατα. Λίγο μετά που πήρε το τελευταίο χάπι. Δεν πρόλαβε να το χαρεί. Μου έλεγε για το γιο της πως τα είχε μπλέξει με μια κοπέλα που τη φοβόνταν, δεν τη συμπαθούσε καθόλου. Ήταν, έλεγε, επαγγελματίας τους έρωτα. Το είχε μάθει από παλιούς συναδέλφους της. Στο γιο της δεν τολμούσε να πει λέξη, της είχε αδυναμία, έλεγε. Φοβόνταν κιόλας μήπως την παντρευτεί»

«Τώρα εκεί που είναι δεν θα φοβάται πια. Ο γιος της δεν είναι υψηλόβαθμος αξιωματικός;»

«Ναι, μεγάλο λαμόγιο, δεν τον πάω καθόλου. Α να, θα δούμε και τη λεγάμενη, με αυτήν έρχονται για καφέ»

Ήταν η Ευρυδίκη, μια πανέμορφη ξανθιά γυναίκα με θαλερά θαλασσένια μάτια, γκρι γαλανά, σαν της συννεφιασμένης θάλασσας. Μάτια λυπημένα. Η κίνηση της μαγνήτιζε το βλέμμα με τη χάρη ιππόκαμπου όταν δύτης αντικρίζει ξαφνικά μπροστά του την αρμονία της φύσης.

Η κατάσταση είχε γίνει πλέον ζοφερή. Ο κλοιός γύρω από τους αρνητές των χαπιών είχε σφίξει. Καλούνταν να αποφασίσουν: χάπι ή … το χειρότερο σενάριο ήταν

ανοιχτό. Πείνα, απομόνωση, χλεύη. Ο φόβος του άγνωστου ήταν διάχυτος. Η αγωνία του σκοτεινού μέλλοντος χτυπούσε την πόρτα σε όσους αρνιόνταν να υποκύψουν στην τρέλα της κοινωνίας. Εκείνο το βράδυ βρήκε τους τέσσερις φίλους να κάθονται αμίλητοι, σκεφτικοί. Πάλευε ο καθένας με το χειρότερο φόβο του.

«Μόνο αν δούμε την αλήθεια κατάματα θα βρούμε τη δύναμη να συνεχίσουμε» έσπασε τη σιωπή ο Αρτέμης

«Ποια αλήθεια εννοείς» ρώτησε ο Δημήτρης

«Να βρούμε μέσα μας τον ισχυρότερο φόβο μας. Μόνο αν τον κοιτάξουμε κατάματα, αντρίκια, αν πιάσουμε το φόβο απ' τα κέρατα θα τον νικήσουμε»

«Γιατί;» ρώτησε ο Άλκης

«Αν νικήσουμε το χειρότερο φόβο μας τότε τίποτα δεν μπορεί να μας αλλάξει γνώμη»

«Πως μπορούμε να τον νικήσουμε» απόρησε ο Νίκος

«Να γίνουμε φίλοι μαζί του, να τον αποδεχτούμε, να καταλάβουμε ότι είναι ανθρώπινο να φοβάσαι»

«Πως μπορεί να γίνει αυτό»

«Αν καταλάβουμε τι είναι ο φόβος, αν συνειδητοποιήσουμε ότι φόβος δεν είναι παρά η αποστροφή του πόνου. Φοβάμαι κάτι που μου προκαλεί πόνο, άρα η ιδέα ότι κάτι θα με πονέσει είναι που μου προκαλεί άγχος. Φοβάμαι σημαίνει, δεν θέλω να πονέσω»

«Άρα πρέπει να γίνουμε φίλοι με τον πόνο. Πως όμως;»

«Να καταλάβουμε ότι πόνος ίσον ζωή, αφού ήρθαμε σε αυτή τη ζωή θα πονέσουμε, αν πάψουμε να αποφεύγουμε τον πόνο, θα πάψουμε να φοβόμαστε»

«Καλά αλλά πως αντέχεται ο πόνος;»

«Με τη χαρά. Παράλληλα με το χειρότερο φόβο μας, αυτό δηλαδή που μας προκαλεί το μεγαλύτερο πόνο, να βρούμε και αυτό που μας δίνει τη μεγαλύτερη χαρά» ολοκλήρωσε ο Αρτέμης τη σκέψη του και συνέχισε στην επόμενη

«Εμένα ο μεγαλύτερος φόβος μου είναι να εξευτελιστώ, να χάσω την αξιοπρέπεια μου, αυτό θα μου προκαλούσε τον μέγιστο πόνο»

«Εμένα ο χειρότερος φόβος μου είναι να μην ξανακοιμηθώ με γυναίκα» δήλωσε ο Νίκος

«Εμένα είναι να έχω αδικήσει» συνέχισε ο Άλκης

«Εσένα Δημήτρη;»

«Εγώ βιώνω ήδη το χειρότερο φόβο μου»

«Ποια χαρά θα μπορούσε όμως να ακυρώσει τους φόβους μας;» ρώτησε ο Νίκος

«Εσύ Δημήτρη που δεν φοβάσαι και τίποτα πλέον τι λες; Έχεις καμιά ιδέα;»

«Μα νομίζω ότι την απάντηση την ξέρουμε ήδη. Είναι η ίδια για όλους μας»

«Τι εννοείς;»

«Γιατί φτάσαμε στο δίλημμα που συζητάμε; Γιατί έχουμε πρόβλημα; Γιατί δεν έχουμε πάρει κι ούτε θέλουμε να πάρουμε το χάπι; Για πολλούς λόγους βέβαια, αλλά ποιος λόγος είναι ο κυριότερος; Ο πιο ισχυρός;»

«Μα γιατί δεν γουστάρω να υποκύψω!» πετάχτηκε ο Νίκος

«Πολύ σωστά, γιατί θέλουμε να είμαστε ελεύθεροι, δεν θέλουμε να γίνουμε δούλοι των άλλων» επιβεβαίωσε ο Άλκης

«Να λοιπόν ποια είναι η μέγιστη χαρά, τι σβήνει κάθε φόβο και αξίζει κάθε πόνο. Να λοιπόν η απάντηση: η ελευθερία»

«Εμένα όμως μ' αρέσουν πολύ οι γυναίκες δεν μπορώ χωρίς αυτές» μουρμούρισε ο Νίκος

«Δημήτρη κάτσε σε παρακαλώ που σε θέλω κάτι» είπε με τρόπο ο Αρτέμης όταν η παρέα χώριζε

«Ο Νίκος το σκέφτεται Δημήτρη, του στοιχίζει ο περιορισμός»

«Λες; Να σκέφτεται να πάρει το χάπι;»

«Φοβάμαι ότι θα παρασυρθεί»

«Είναι νέος δε λέω, του αρέσουν οι γυναίκες, αλλά ακόμα μπορούμε και κινούμαστε κάπως, δεν έχουν κλείσει όλες οι δίοδοι. Αλλά κι αν μας κλείσουν τελείως στα σπίτια μας θα δούμε, κάποιο τρόπο θα βρούμε. Δεν πρέπει να απελπιζόμαστε, του το έχουμε πει»

«Ναι αλλά βλέπει έξω το πανηγύρι και ζηλεύει, θα ήθελε να είναι κι αυτός εκεί. Είναι νέος δεν καταλαβαίνει»

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε; Είναι νέος αλλά ενήλικας, άντρας 25 χρονών, αν ο ίδιος δεν μπορεί να ελέγξει το παντελόνι του, δεν μπορεί να το κάνει άλλος για λογαριασμό του. Να μου πεις ότι δεν ξέρει, ότι έχει παραπλανηθεί, να συμφωνήσω, αλλά τόσα έχουμε πει, ξέρει»

«Θα κάνει λάθος, το φοβάμαι, πως μπορώ να τον αποτρέψω;»

«Δεν μπορείς φίλε μου, ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος να είναι ελεύθερος. Ξέρω ότι τον βλέπεις σαν παιδί σου, αλλά δεν είναι παιδί, είναι άντρας κι έχει δικαίωμα να επιλέξει. Ότι κι αν κάνεις εσύ, ότι κι αν κάνω εγώ, ο Νίκος θα επιλέξει αυτό που εκείνος θέλει. Όσο σκληρό κι αν είναι, είναι ο νόμος της ζωής που ζούμε. Όλοι παλεύουμε μόνοι μας με το φόβο μας, άλλοι με βοήθεια άλλοι χωρίς. Τελικά όμως εμείς οι ίδιοι νικάμε ή χάνουμε. Δεν εξαιρείται κανένας. Ούτε τα παιδιά μας, ούτε οι γονείς μας, ούτε οι γυναίκες μας, ούτε οι φίλοι μας»

«Τι να πω, ο Θεός να τον φωτίσει, θα του μιλήσω όμως πάλι, θα τον έχω από κοντά»

Πράγματι ο Αρτέμης συνέχιζε να ενθαρρύνει τον Νίκο να βλέπει αισιόδοξα μια πραγματικότητα που δεν τον βοηθούσε καθόλου. Οι αρνητές των χαπιών είχαν αποκλειστεί από κάθε διασκέδαση και τους είχε απαγορευτεί η μετακίνηση το βράδυ. Η κοινωνία είχε πια χωριστεί στα δυο: στους μετα-ελεύθερους και τους αρνητές. Οι πρώτοι απόφευγαν κάθε επαφή με οποιονδήποτε αρνιόνταν την νέα πραγματικότητα. Οι αρνητές παρέμεναν απομονωμένοι διατηρώντας ελάχιστη επαφή μεταξύ τους όσο τους ήταν εφικτό αφού τους απαγορεύονταν να μετακινηθούν εκτός της περιοχής τους. Η λήψη του χαπιού πάντως παρέμενε προαιρετική.

«Θα το κάνουν λες υποχρεωτικό;» ρώτησε ο Δημήτρης τον Αρτέμη

«Όχι. Θέλουν να υποταχθούμε, δεν είναι το σώμα μας που τους ενδιαφέρει κυρίως αλλά το πνεύμα, αυτό θέλουν να σπάσουν. Αν υποτάξουν το πνεύμα μας θα έχουν νικήσει»

«Αμ το καφέ; Ακόμα δεν μου έχουν απαγορέψει να εργάζομαι»

«Ε μα δεν θέλουν να προκαλέσουν περιττή αντίδραση, καλά πάει γι' αυτούς το πράμα. Ίσα ίσα, δεν θέλουν να αποκοπούμε εντελώς για να δεχόμαστε την πίεση των άλλων, είδες πως σε αντιμετωπίζουν αυτοί που έχουν πάρει το χάπι»

«Ούτε τους νέους 18-22 τους πολυζορίζουν»

«Τους παρακάμπτουν, για να γλιτώσουν χρόνο και φασαρίες, οι νέοι αυτοί πιστεύουν θα πέσουν μόνοι τους όταν όλοι οι άλλοι θα έχουν υποταχθεί. Για τα παιδιά φοβάμαι, μην αρχίσουν τα χάπια στα παιδιά»

Για την ώρα πάντως η κοινωνία δεν ασχολούνταν καθόλου με τα παιδιά. Καθόλου όμως. Πολλοί γονείς τα αφήναν με τις ώρες μόνα τους σπίτι ή όπου αλλού τύχαινε δίχως διόλου να ενδιαφέρονται. Χαίρονταν την μετα-ελευθερία τους. Μπορούσε κανείς να δει οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, ακόμα κι αργά την νύχτα, πολύ αργά, παιδάκια ασυνόδευτα να παίζουν ή απλά να κάθονταν μόνα τους, έξω από εκκλησίες, σε πάρκα, σε παγκάκια, σε σκοτεινές παιδικές χαρές. Τι αντάριασμα να βάραινε άραγε τις παιδικές εκείνες ψυχούλες; Μόνα τους σε έναν κόσμο που οι εικόνες που προσέφερε ήταν συχνά ακατάλληλες για τα αθώα τους μάτια.

Η επίσημη πολιτεία για να επιβραβεύσει το θάρρος των πολιτών που εμπιστεύτηκαν τη σύγχρονη επιστήμη επέβαλε 10μερη αργία με έξτρα επίδομα διασκέδασης για όλους, των αρνητών αυστηρά εξαιρουμένων εννοείται. Η λέξη απόκριες είναι φτωχή για να περιγράψει κανείς την ατμόσφαιρα που ακολούθησε. Αν φανταστείτε το βενετσιάνικο και το βραζιλιάνικο καρναβάλι μαζί, πάλι

δεν θα πλησιάσετε καν στη φιέστα εκείνη που όμοια της δεν είχε ξαναζήσει ο πλανήτης, γιατί έλαβε χώρα ταυτόχρονα σε όλα τα κράτη. Γέλια, ξεφωνητά, χαρές, γλεντοκόπι, θόρυβος, μουσικές, χοροί δεν έλειπαν σε καμία στιγμή του εικοσιτετραώρου. Αφού το χρήμα έρρεε άφθονο, άφθονο ήταν και το σεξ, το αλκοόλ και οι ουσίες, νόμιμες και μη. Η οικονομία είχε αναστηθεί. Το βραχιολάκι ήταν η νέα καινοτομία των επιστημόνων στη μάχη για το κοινό καλό. Για να πιστοποιείται η νομιμοφροσύνη των ληπτών του χαπιού, με την ολοκλήρωση του κύκλου των δόσεων χορηγούνταν ένα ειδικό βραχιολάκι. Αυτό ήταν το διαβατήριο για την ελεύθερη μετακίνηση.

«Νίκο σκέψου το λίγο ακόμη, έχεις όλο τον καιρό να αλλάξεις γνώμη, δεν χάθηκε δα κι ο κόσμος» συμβούλευε απτόητος ο Αρτέμης

«Η φιέστα θα τελειώσει κι εγώ είμαι απ' έξω. Να χάσω τέτοιο γεγονός; Δεν ξανάγινε ούτε θα ξαναγίνει ποτέ!»

«Γι' αυτό σκας;»

«Χώσου στο γλέντι, ανακατέψου, διασκέδασε, χόρεψε, ξεφάντωσε ποιος θα σε καταλάβει; Βλέπεις ότι κανείς δεν ασχολείται, κανείς δεν ελέγχει»

«Με διώχνουν αυτές. Άμα καταλάβουν ότι δεν έχω βραχιολάκι δεν μ' αφήνουν να τις αγγίξω. Μισή χαρά»

«Ε και; Δεν έχεις δα κι κάνα χρόνο να πας με γυναίκα, θα φτιάξουν τα πράματα, έχε πίστη, μην σε παίρνει από κάτω»

«Μα να χάσω αυτή τη φιέστα;»

«Δεν είναι μόνο αυτά που αξίζουν στη ζωή αγόρι μου. Να 'λεγα ότι είσαι κάνας στερημένος από γυναίκες;

Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου, άσε τες αυτές τις ξεπλυμένες, υπάρχουν κι άλλες, είναι ακόμα κοπέλες σαν τα κρύα τα νερά που δεν μοίρασαν το κορμί τους στα σκυλιά»

«Ποια τα εικοσάχρονα; Δεν μ' αρέσουν! Δεν ξέρουν τίποτα»

«Αν δεν ξέρουν θα μάθουν, θα τις μάθεις εσύ, μη σκας, μη βαραίνεις το μυαλό σου»

«Μα να χάσω τη φιέστα;»

Ο Νίκος άφησε απότομα την κουβέντα του με τον Αρτέμη. Την επόμενη μέρα πέρασε από τον Δημήτρη για καφέ. Φορούσε βραχιολάκι. Πήρε τον καφέ κι έφυγε σιωπηλός. Χάθηκε από την παρέα. Ο Αρτέμης ήταν φαρμακωμένος.

«Μη στεναχωριέσαι ρε Αρτέμη, δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα άλλο, άντρας είναι είχε δικαίωμα να επιλέξει» προσπάθησε να τον παρηγορήσει ο Δημήτρης

«Ήταν άντρας, τώρα έγινε φελλός»

Δύσκολη η ώρα της μοναξιάς για κάθε άνθρωπο. Ιδίως τα βράδια όταν το φως της φύσης λείπει και μένει μόνο το φως της ψυχής να φέξει το δρόμο του μυαλού. Τότε πολύ εύκολα στις αδύναμες ψυχές ξεστρατίζει ο νους από κούφιες λάμψεις προς φωτιές που ζεματάνε δίχως να ζεσταίνουν. Μόνη συντροφιά ο εαυτός, που ηρεμεί σαν είναι φίλος, μα αλίμονο αν είναι εχθρός, χιμάει. Χίμαιρα ο πόνος της σάρκας όταν καίγεται, πνίγει τη σκέψη, θολώνει τον αέρα της ζωής, καλεί το φόβο, το δικό του φόβο. Ω, γίνεται αγρίμι ο άνθρωπος που φοβάται και ψάχνει την αγέλη του, να τρέξουν μαζί, όλοι μαζί, να μην είναι μόνος. Όλοι μαζί κι ας χαθούνε, μαζί όμως όχι

μόνος. Που πάμε; Όπου πάνε όλοι! Μόνος σου θα μείνεις; Τρέξε! Καν' το! Καν' το κι εσύ! Αφιονισμένη αγέλη ζώων που τρέχει μ' αλλοφροσύνη όπου βρει, δίχως να μετράει το που, αρκεί να τρέχει, όλοι μαζί, όσοι περισσότερο τόσο το καλύτερο, κοπαδιαστά. Τρέξε κι εσύ! Γιατί δεν τρέχεις; Χαζός είσαι; Χαζοί είμαστε εμείς που τρέχουμε; Γιατί; Μα τρέχουν όλοι! Όσο το κοπάδι μεγαλώνει τόσο φοβούνται κι άλλα ζώα και τρέχουν κι αυτά μαζί, μπαίνουν στο κοπάδι. Ακολουθούν το ρεύμα του φόβου που μπαίνει απ' τα ρουθούνια τους στις φλέβες κάνοντας τις καρδίες τους να χτυπούν σαν αποκριάτικα νταούλια. Σκόνη, ιδρώτας, χνώτα ανακατεμένα ζυμώνουν γλυκιά βρωμιά που φουσκώνουν τα στομάχια τους και ξεγελούν το φόβο. Αυτό είναι ζωή για τους δειλούς. Πως; Να μη φοβάσαι; Τι είναι αυτό; Χθες; Ποιος νοιάζεται; Αύριο; Ωχ, αδερφέ! Σήμερα χόρτασα; Αυτό μετράει!

Την ίδια ώρα πολλοί αρνητές άρχισαν να πεινάνε. Μπορεί ο Δημήτρης κι ο Άλκης να ήταν από τους τυχερούς που τους επιτρέπονταν να εργάζονται αλλά ήταν η εξαίρεση. Η συντριπτική πλειοψηφία των επαγγελμάτων είχε κλείσει για τους αρνητές. Η φτώχια χτυπούσε την πόρτα πολλών οικογενειών την ίδια ώρα που οι συνάνθρωποι τους εκστασιάζονταν γλεντοκοπώντας ασύστολα. Μπορούσε τότε κανείς να δει με τη μεγαλύτερη ευκολία ανθρώπους να ψάχνουν ομαδικά στα σκουπίδια για αποφάγια ενώ λίγα μέτρα παραπέρα άλλη ομάδα ανθρώπων να χορεύουν οργιαστικά ξεφωνίζοντας. Τα βλέμματα όλων διασταυρώνονταν το ξημέρωμα. Από τη μια οι θλιβεροί γλεντοκόποι που στυμμένες σκιές αποσύρονταν στις φωλιές τους με μάτια κενά, βαριά από τη μούργα που 'χαν μαζέψει τις ώρες που ξεζουμιόνταν με ύφος απορημένο γιατί και πάλι δεν

είχαν βρει αυτό που 'ψαχναν, πάλι σερνόνταν νηστικοί. Από την άλλη οι πεινασμένοι με βλέμμα παγωμένου τρόμου τεντώνονταν μέχρις εκεί που τους είχε επιτρέψει να συρθούν ο φόβος τους, μύριζαν συνεχώς στον αέρα τον κίνδυνο ξαφνιασμένοι για την τύχη τους έξω απ' το λαγούμι, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια μ' επιτηδευμένη αδιαφορία. Το χάσμα των κόσμων μεγάλωνε ραγδαία. Με την ολοκλήρωση του 10μερου πάρτι βγήκε το καινούργιο φιρμάνι: το χάπι γίνεται υποχρεωτικό για όλα τα παιδιά κάτω των 17 ετών μέχρι τα βρέφη σε ειδικές διαστάσεις που θα ανακοινωθούν από τους ειδικούς επιστήμονες. Πολλοί γονείς έσπευσαν να προμηθευτούν αριθμό προτεραιότητας.

«Δεν πάει άλλο! κάτι πρέπει να γίνει!» αγανάκτησε ο Άλκης

«Σαν τι δηλαδή;»

«Άκουσα ότι μια ομάδα ετοιμάζεται να προσφύγει οργανωμένα στη δικαιοσύνη, πως το βλέπετε;»

«Ξέρεις τώρα τι ρωτάς; Είναι σαν είμαστε στο Νταχάου, σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και να συζητάμε να επιδώσουμε ψήφισμα διαμαρτυρίας στους δεσμοφύλακες. Ποια λες ότι θα ήταν η τύχη του;»

«Μα θα κάτσουμε με χέρια σταυρωμένα;»

«Θέλει προσοχή, θέλει περίσκεψη, στο Νταχάου πρώτοι πρόδιδαν οι ίδιοι οι μελλοθάνατοι. Δεν είναι τυχαίο ότι αποφάσισαν τώρα να επιβάλλουν τα χάπια στα παιδιά, είδες πως φέρονται οι περισσότεροι γονείς»

«Οι υποκριτές, είναι που έτρεχαν να πάρουν το χάπι για τα παιδιά τους μην μείνουν χωρίς φαΐ. Για την πάρτη τους και μόνο το έκαναν»

«Δεν ΄θελαν να χάσουν τη διασκέδαση τους, η καραντίνα τους λύγισε δεν θα το άντεχαν ξανά. Ότι κι αν τους ζητήσουν αυτοί θα το κάνουν, ακόμα κι αν πρέπει να δώσουν τα παιδιά τους»

«Μα πως είναι δυνατόν να μην αντιδρούν; Τόσο στραβοί είναι πια; Πως γίνεται να μην νοιάζονται για τα ίδια τους τα παιδιά;» αγανάκτησε για μια ακόμη φορά ο Άλκης

«Η απάντηση βρίσκεται στην ψυχολογία» απάντησε ο Αρτέμης

«Με ποιο τρόπο;»

«Η κοινωνία σήμερα είναι όμοια με μια κακοποιημένη γυναίκα που οδηγεί η ίδια τα παιδιά της στην κακοποίηση. Είναι ο ίδιος μηχανισμός του ανθρώπινου ψυχισμού που παρατηρείται στα κακοποιημένα άτομα. Πόσες περιπτώσεις κακοποιημένων γυναικών ξέρουμε, που ανέχονταν όχι μόνο να κακοποιούνται οι ίδιες αλλά και τα παιδιά τους ή ακόμη χειρότερα να τα οδηγούν οι ίδιες στο βιαστή τους. Τι ήταν αυτό που εξαρχής τις οδήγησε στο να ανεχτούν την κακοποίηση; Ο φόβος μην μείνουν μόνες, ο φόβος μην διασυρθούν, ο φόβος της επιβίωσης, ο φόβος του άγνωστου, ο φόβος μην πονέσουν. Μέχρι που εθίστηκαν στο φόβο σε σημείο που να γίνει στο μυαλό τους μονόδρομος. Εθισμός που συνήθως συνταίριαζε με εθισμό σε ουσίες, καταχρήσεις, χρήμα. Ο μακροχρόνιος βιασμός του σώματος αλλά και της ψυχής τους έπλεξε τέτοια βαριά δεσμά στο μυαλό τους που κι αν ακόμα έβλεπαν τα σπλάχνα τους, τα ίδια τους τα παιδιά, να υποφέρουν αδυνατούσαν να αντιδράσουν. Δεν είναι τυχαίο ότι από την πρώτη καραντίνα ήδη εκτοξεύτηκαν οι κακοποιήσεις αδύναμων πλασμάτων. Αυτός ο ίδιος

μηχανισμός που παρατηρείται στα κακοποιημένα άτομα είναι που ισχύει και στις κακοποιημένες κοινωνίες σαν αυτή που ζούμε εμείς σήμερα»

«Όχι ρε Αρτέμη, αυτό δεν είναι φόβος, κακία είναι»

«Η κακία είναι παράγωγο του φόβου. Ο χρόνια φοβισμένος γίνεται μοχθηρός, ο πόνος του γεννάει την κακία»

«Έτσι όπως τα λες τους απαλλάσσεις, δεν φταίνε αυτοί, φταίει ο πόνος τους»

«Η ευθύνη είναι δική τους. Αυτοί ήταν που επέλεξαν το πώς θα αντιδράσουν στον πόνο τους, πως θα διαχειριστούν το φόβο τους. Το μυαλό τους βέβαια πλάθει ένα σωρό δικαιολογίες για να δεχτούν την επιλογή τους, αλλά ακριβώς εκεί βρίσκεται η ευθύνη τους, άφησαν το μυαλό τους αγύμναστο, γιατί και η πνευματική άσκηση έχει πόνο όπως η σωματική. Όταν ο άνθρωπος, άρα και οι κοινωνίες, από επιλογή τους πάντα πάψουν να κουράζουν το πνεύμα τους τότε βρίσκει έδαφος ο φόβος. Γιατί τα άτομα που κακοποιήθηκαν είχαν εξ' αρχής χαραμάδες, ανοιχτά θέματα μέσα τους, που βρήκε ο φόβος και τρύπωσε. Αυτές οι χαραμάδες επέτρεψαν σε ανθρωπόμορφα τέρατα να κακοποιήσουν σώματα και ψυχές»

«Άρα ένα παιδάκι βιασμένο είναι καταδικασμένο;»

«Όχι. Είναι όμως η πιο τραγική περίπτωση κακοποίησης. Ο πιο δύσκολος άθλος στο στίβο του ανθρώπου»

«Τι εννοείς;»

«Από τους αρχαίους μας ξέρουμε ότι ο πιο δύσκολος αγώνας του ανθρώπου, είναι αυτός που κάνει με τον ίδιο του τον εαυτό. Φανταστείτε τώρα ένα παιδάκι κακοποιη-

μένο για χρόνια, βιασμένο ψυχικά και σωματικά, τι άθλο πρέπει να επιτελέσει ως ενήλικας πια. Τι αγώνα πρέπει να δώσει μέσα του να νικήσει το σκοτάδι που το καταδίκασαν, χωρίς καμία ευθύνη, το πόσο πρέπει να παλέψει για να νικήσει»

«Μπορεί;»

«Ναι μπορεί! Αυτή είναι η μαγεία του πνεύματος. Η ψυχή βιάζεται, το σώμα κακοποιείται αλλά το πνεύμα είναι αυτό που οδηγεί τον άνθρωπο στο φως. Το μυαλό μας μπορεί τα πάντα, αρκεί να το πιστέψει, αφού η πίστη, το μυαλό δηλαδή, έχει τη δύναμη να μετακινεί βουνά ολόκληρα»

«Γιατί όμως ο Πανάγαθος να επιτρέπει τέτοια εγκλήματα; Γιατί να αφήνει να βιάζονται παιδάκια;»

«Άγνωσται αι βουλαί του Υψίστου. Αυτός είναι άλλωστε ο Κριτής. Δεν ξέρω το γιατί. Αυτό που ξέρω είναι ότι αν ένα τέτοιο πλάσμα μπορεί να νικήσει, τότε όλοι εμείς που δεν αντιμετωπίσαμε τέτοια τέρατα, όχι απλά μπορούμε αλλά είναι χρέος μας να νικήσουμε»

«Είναι αυτό δίκαιο;»

«Ποιος ξέρει πραγματικά τι είναι δίκαιο; Ποιος γνωρίζει τα πάντα; Ποιος έχει όλα τα δεδομένα; Ποιος μπορεί να ξέρει τις ψυχές των ανθρώπων; Ποιος μπορεί να ξέρει το μέλλον;»

«Το μέλλον άδηλον»

«Χρειάζεται βέβαια δύναμη και για κάποια πλάσματα χρειάζεται δύναμη ηράκλεια. Όλοι μας όμως έχουμε πρόσβαση στο φως, κάθε πλάσμα, τυχερό ή άτυχο, έχει κάποια στιγμή στη ζωή του πρόσβαση στην αλήθεια, στη

χαρά, στην αγάπη. Το τι επιλέγει τότε ο καθένας μας είναι αυτό για το οποίο φέρει ευθύνη»

«Οι αρχαίοι μας λέγανε επίσης: συν Αθηνά και χείρα κίνει»

«Σωστό»

Ο Αρτέμης ζήτησε από τον Δημήτρη να μιλήσουν ιδιαιτέρως, υπήρχαν σημαντικές εξελίξεις και έπρεπε να τον ενημερώσει

«Οι πληροφορίες φίλε μου που έφερες από τον σύνδεσμο μας διασταυρώθηκαν. Το κύκλωμα πρόκειται να διακινήσει εκ νέου μεγάλο αριθμό παιδιών. Η υπηρεσία μου απαγόρευσε να προβώ σε οποιαδήποτε ενέργεια, μου έχει δέσει τα χέρια και βλέπω μια ανεξήγητη αδράνεια για το ζήτημα σαν να υπάρχει άνωθεν εντολή. Σκέπτομαι να τους παρακούσω και να προσπαθήσω με τους ανθρώπους μου να αποσπάσουμε τα άτυχα αυτά παιδιά από τα νύχια τους. Το πρόβλημα όμως είναι που να τα φυλάξουμε, αφού οι επίσημες κρατικές δομές δεν είναι στη διάθεση μας. Έχω μια ιδέα και θέλω να τη συζητήσουμε, θα χρειαστώ κι εκεί τη βοήθεια σου»

Το σχέδιο του Αρτέμη ήταν να δημιουργηθεί μια μυστική δομή φιλοξενίας των παιδιών αυτών που θα γλίτωναν από το επικίνδυνο κύκλωμα διακίνησης του Ζάνου. Η ιδέα που είχε ήταν να ζητήσει τη συνδρομή της κυρά Φρίντας. Εκτός του ότι είχε τα χρήματα και τα μέσα να χρηματοδοτήσει το εγχείρημα, ο Αρτέμης είχε πληροφορηθεί ότι η κυρά Φρίντα εδώ και καιρό βοηθούσε σιωπηλά κακοποιημένες γυναίκες και παιδιά. Με αξιοζήλευτη για την ηλικία της ενεργητικότητα είχε μαζί με άλλες γυναίκες νεότερες δημιουργήσει ολόκληρο δίκτυο κατοικιών όπου με ασφάλεια φιλοξενούσαν δυστυχισμέ-

να πλάσματα. Φρόντιζαν για το φαγητό τους, τα ρούχα τους, την υγεία τους, τους παραστέκονταν, τους έδιναν δύναμη και κουράγιο να προχωρήσουν στη ζωή. Η κυρά Φρίντα δέχτηκε αμέσως με μεγάλη χαρά να βοηθήσει όταν της το πρότειναν. Τους καθησύχασε μάλιστα ότι στα παιδιά δεν θα έλειπε ούτε το φαγητό, ούτε τα ρούχα, είχε αυτή τον τρόπο της. Μόνο να μην τους έπαιρναν μυρωδιά οι παλιάνθρωποι του κυκλώματος γιατί ήξερε ότι ο Ζάνος ήταν ισχυρός και αδίστακτος.

«Μικρό κορίτσι μ' είχαν στείλει οι γονείς μου υπηρέτρια σ' ένα ζευγάρι στην πρωτεύουσα, φτωχοί άνθρωποι δεν τα έβγαζαν πέρα, αλλά κακόπεσα. Η κυρά μου καλή μα ολότελα αγαθή, χαζή. Ο άντρας της όμως πολύ κακός άνθρωπος, γυρόφερνε να με χαλάσει. Είδα κι απόειδα μέχρι που το 'σκασα, βρήκα τη σωτηρία σε μια καλή γειτόνισσα, άγια γυναίκα, αυτή με γλίτωσε. Το χρωστάω στην ψυχή της. Οι άνθρωποι πρέπει να βοηθάνε τ' αδύναμα πλάσματα» εκμυστηρεύτηκε στον Δημήτρη.

Ένα πρωί ήρθε ξαφνικά και η μεγάλη επιστημονική ανακοίνωση. Οι Microids είχαν εξουδετερωθεί! Χάρη στη θαυμαστή προσήλωση των πολιτών στις επιταγές της επιστήμης και του πολιτισμού ο θανάσιμος κίνδυνος είχε εξαλειφθεί. Οι λίγοι αρνητές της προόδου δεν εμπόδισαν τη μεγαλειώδη νίκη του ανθρώπου κατά της ατέλειας της φύσης που τον απείλησε. Τα βραχιολάκια όμως θα διατηρούνταν για ικανό χρονικό διάστημα ακόμη ώστε η πολιτεία να είναι έτοιμη να αμυνθεί αστραπιαία σε πιθανή επανάκαμψη του φαινομένου. Τα μέτρα κατά των αρνητών θα διατηρούνταν μέχρι νεοτέρας. Ο πλανήτης ξεφύσηξε ανακουφισμένος.

«Είδατε; Το χάπι μας έσωσε!»

«Τι αρνιόσασταν; Την επιστήμη; Την πρόοδο;»

«Το στραβό σας το κεφάλι σας φταίει. Τζάμπα ταλαιπωριέστε, γιατί; Εμείς που πήραμε το χάπι, τι πάθαμε; Μια χαρά δεν είμαστε;»

Η αγαλλίαση του κοσμάκη ήταν έκδηλη, όπως και η περηφάνια του που είχε σκεφτεί σωστά. Το χάπι τον είχε σώσει, η επιστήμη τον είχε δικαιώσει. Η καταφρόνια για τους άλλους, τους αρνητές, μεγάλωσε σε σημείο που αποκλείστηκαν από κάθε συναναστροφή. Ακόμα και τον καφέ τους τον έπιναν αλάργα στα παγκάκια και στα πάρκα. Η κοινωνία χωρίστηκε στα δυο. Η συνήθεια όμως δεν άργησε να εμπεδώσει σε όλους την νέα κανονικότητα.

«Σαν να κόπασε κάπως το πράμα. Εντάξει η διασκέδαση μας έχει κοπεί αλλά μικρό το κακό. Βέβαια υπάρχει κόσμος που πεινάει αλλά δεν έχουν κλείσει όλες οι δουλειές, κάτι μπορεί να αλλάξει. Τι λες Αρτέμη;» ρώτησε ένα πρωϊνό ο Δημήτρης

«Φοβάμαι ότι μόνο μια ανάπαυλα. Σύντομα θα προχωρήσουν στο επόμενο στάδιο»

«Τι εννοείς;»

«Το φαινόμενο των Microids που εξαφανίστηκε πλέον είτε υπήρξε στ' αλήθεια είτε όχι ήταν μόνο η αφορμή για να συνηθίσει ο κόσμος στη νέα κανονικότητα, αυτή του ελέγχου. Βλέπεις ότι τίποτα πια δεν γίνεται χωρίς να ελέγχεται απόλυτα από την κεντρική εξουσία. Οι πολίτες είναι έτοιμοι να δεχτούν πολλά που παλιά θα απέρριπταν. Αυτό ενδεχομένως κάποιοι το εκμεταλλευτούν»

«Ποιοι είναι αυτοί;»

«Αυτοί που βρίσκονται πάντα όταν ο κόσμος γλιστράει στο σκοτάδι. Όσοι διψούν για δύναμη, πλούτο κι ηδονή. Την τελευταία φορά που ο τόπος μας γνώρισε τη σκλαβιά βρεθήκαμε ξαφνικά με αλυσίδες βαριές, μας πιάσανε στον ύπνο. Τώρα όμως πρέπει να προετοιμαστούμε»

«Δηλαδή;»

«Όπως ξέρεις ήδη η υπηρεσία μου βρίσκεται σε κατάσταση αποδιοργάνωσης. Δεν είναι τυχαίο, κάποιοι από ψηλά το επιδιώκουν. Δείχνει να εκτυλίσσεται ένα ευρύτερο σχέδιο αποσύνθεσης όλων των υπηρεσιών της χώρας»

«Από ποιους;»

«Δεν ξέρουμε ακόμα με βεβαιότητα. Σίγουρα όμως μετέχουν πολλοί κρατικοί αξιωματούχοι και σίγουρα είναι οι ίδιοι που προστατεύουν το ανίερο κύκλωμα διακίνησης των παιδιών. Τα παιδιά που τους αποσπάσαμε τους εξόργισαν και είναι θέμα χρόνου να με θέσουν εκτός υπηρεσίας. Το χειρότερο είναι πως υπάρχουν πληροφορίες για πολύ άσχημες εξελίξεις. Το φαινόμενο των Microids το χρησιμοποίησαν σαν ευκαιρία για να ετοιμάσουν το έδαφος με στόχο επιβάλουν ένα δικό τους αυταρχικό καθεστώς. Οι πλειοψηφία των συναδέλφων στα σώματα ασφαλείας αρνούνται να δουν τον κίνδυνο. Μας αντιμετωπίζουν ως παράφρονες. Σύντομα βέβαια οι εξελίξεις θα τους προσγειώσουν σε μια επώδυνη πραγματικότητα αλλά τότε θα είναι αργά. Εμείς πάντως οφείλουμε να προετοιμαστούμε για αντίσταση. Θα έρθουν πολύ άσχημα γεγονότα»

Ο Αρτέμης γρήγορα επιβεβαιώθηκε. Στη χώρα επιβλήθηκε ξαφνικά οικουμενική κυβέρνηση προσωπικοτήτων με σκοπό την αντιμετώπιση μελλοντικής απειλής της

δημόσιας υγείας. Τι είχε συμβεί; Μετά από ένα παγκόσμιο επιστημονικό συνέδριο που χρηματοδότησε ο Bill Port ανέλαβε ο ίδιος να πληροφορήσει τον πλανήτη ότι κινδυνεύει άμεσα από άλλο κίνδυνο μεγαλύτερο των Microids που δεν κατονόμασε ευθέως αλλά θα είχε πανδημικό χαρακτήρα. Καθώς αυτός είχε ηγηθεί της παγκόσμιας εκστρατείας που στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία, αναλάμβανε τώρα την ηγεσία του κινήματος επιβολής της νέας κοινωνικής τάξης των πραγμάτων, της μόνης που μπορούσε να διασφαλίσει την υγεία όλων και την απρόσκοπτη ευημερία των ανθρώπων, της μετα-κοινωνίας. Η ατελής φύση που επέτρεπε σε διάφορους κινδύνους να απειλούν τη ζωή μας έπρεπε να διορθωθεί. Η επιστήμη είναι η μόνη λύση. Οι εταιρείες του και οι επιστήμονες του είχαν ήδη ετοιμάσει ένα πρωτοποριακό βιονικό εμφύτευμα που δημιουργούσε τον μετα-άνθρωπο, ον χωρίς τις ατέλειες της φύσης. Προηγούνταν όμως η εξασφάλιση της τάξης ώστε να θωρακιστεί η νέα μετα-εποχή από τους αρνητές του νέου μέλλοντος. Για το σκοπό αυτό θα αναπτύσσονταν σε όλες τις χώρες ο καινούργιος στρατός που αθόρυβα είχε ετοιμαστεί ώστε να πατάξει κάθε αντίδραση στενοκέφαλων στοιχείων που αρνούνταν την πρόοδο. Οι μη φέροντες βραχιολάκι θα ετίθεντο άμεσα σε αυστηρό κατ' οίκον περιορισμό. Οι φέροντες βραχιολάκι μπορούσαν να κινούνται αλλά όφειλαν να συμμορφώνονται στις υποδείξεις των αρχών. Κάθε διασκέδαση και περιττή μετακίνηση απαγορεύονταν και όλα τα κανάλια τηλεοπτικά και διαδικτυακά παύονταν μέχρι νεοτέρας.

Ο κόσμος πάγωσε. Αυτό ήταν παγκόσμια δικτατορία. Ήταν οι Μαύροι του Bill Port. Ξέσπασε τότε παγκόσμιος πόλεμος καθώς σε πολλά κράτη οι λαοί αντέδρασαν

δυναμικά πριν οι Μαύροι προλάβουν να επικρατήσουν. Σύντομα ο πλανήτης χωρίστηκε στα δυο. Οι μισές χώρες παρέμεναν ελεύθερες και ετοιμάζονταν να συμμαχήσουν έναντι του κοινού εχθρού κι οι άλλες μισές αποτέλεσαν επαρχία της νέας αυτοκρατορίας των Μαύρων. Στη χώρα της φαιδράς πορτοκαλιάς πριν οι κάτοικοι της προλάβουν να συνειδητοποιήσουν ότι δεν επρόκειτο για κάποια κακόγουστη φάρσα είδαν εμβρόντητοι τον τόπο τους να κατακλύζεται από σιδηρόφρακτες στρατιές πάνοπλων μαυροφορεμένων στρατιωτών. Μπορεί να γλίτωσαν το μυαλό τους από τις Microids, αλλά η αναμπουμπούλα της καραντίνας, η οικονομική καταστροφή που ακολούθησε και η κοινωνική φαγωμάρα που ξέσπασε δεν επέτρεψε καμία αντίδραση. Η σιωπή διαδέχτηκε τη βοή του γλεντιού σαν παγωμένο χιόνι που μανιασμένο καλύπτει τα πάντα. Θα μας σώσουν οι άλλοι, οι μεγάλοι, εμείς τι να κάνουμε μια σταλιά τόπος; Ο κοσμάκης λούφαξε.

«Είναι πολύ επικίνδυνη δουλειά. Αν φοβάσαι θα το καταλάβω» ρώτησε τον Δημήτρη ο Αρτέμης

«Δεν φοβάμαι πια κάτι, αλλά κι αν φοβόμουν, θα έπνιγα το φόβο μου για χάρη των παιδιών. Τα παιδιά πρέπει να τα σώσουμε»

«Τα παιδιά είναι το κύριο μέλημα μας, αλλά δεν πρέπει να κινηθούμε ασυλλόγιστα γιατί είμαστε λίγοι. Αν εμείς αποτύχουμε δεν υπάρχει άλλος, βλέπεις έξω τι γίνεται, οι περισσότεροι έχουνε τρελαθεί κι αυτοί που μένουν σπίτια τους κουρνιάζουν από την τρομάρα τους. Οφείλουμε να είμαστε πολύ μετρημένοι, όχι από φόβο, αλλά από σύνεση. Εγώ τον εαυτό μου τον έχω ήδη ξεγράψει, αλλά πριν χαθώ πρέπει να πετύχω, να σωθούν τα

παιδιά. Θα έρθει η ώρα. Τώρα όμως είναι άλλο που προέχει, πρώτα πρέπει να τα ταΐσουμε, τα παιδιά πεινάνε»

Το έργο τους αποδείχτηκε πολύ δύσκολο. Η κυρά Φρίντα αφοσιώθηκε στον αγώνα με ζωντάνια έφηβης. Όλη της την περιουσία τη διέθετε για να αγοράζει τρόφιμα κι όλα τα απαραίτητα για τα μωρά της, έτσι αποκαλούσε τα παιδάκια. Αλλά πόσα να καταφέρει; Κάθε είδους αγορές έγιναν γρήγορα δυσεύρετες και πανάκριβες. Με την νεροποντή της σκλαβιάς ξεπετάχθηκαν τότε σαν μανιτάρια οι μαυραγορίτες. Αυτή η άτιμη πάστα ατόμων που εμφανίζεται πάντα σε σκοτεινούς καιρούς για να θυμίζει ότι ο άνθρωπος είναι ικανός όχι μόνο για το καλό αλλά και για το απόλυτο κακό. Ζοφερά ομοιώματα ανθρώπων που αισχροκερδούσαν πάνω στη δυστυχία των άλλων. Σε συνεργασία με τους Μαύρους έλεγχαν τα τρόφιμα κι όλα τα απαραίτητα για την επιβίωση αγαθά.

Ο κοσμάκης άρχισε να υποφέρει και να το συνηθίζει. Μέρα με την ημέρα προσαρμόζονταν στην σκλαβιά. Ο πνευματικός κόσμος της χώρας μοιράστηκε στα δυο, σε αυτούς που υποστήριζαν την νέα κατάσταση κι σε αυτούς που σιωπούσαν. Ο καθένας κοιτούσε την οικογένεια του και τίποτα άλλο, ας φάμε σήμερα και βλέπουμε για το αύριο, έχει ο Θεός. Έτσι είναι η ζωή τι να κάνουμε. Έσκυβαν το κεφάλι και συνέχιζαν τη ζωούλα τους, το βραχιολάκι άλλωστε τους επέτρεπε να κινούνται τουλάχιστον την ημέρα, κάτι είναι κι αυτό. Τι μπορούσαν να κάνουν αυτοί απέναντι στους ισχυρούς; Αφού είχαν σώσει τη ζωή τους με το χάπι, τώρα έπρεπε να τη διαφυλάξουν πάση θυσία, αυτό είναι το σπουδαιότερο αγαθό, η ζωή. Ζωή να ‘ναι κι ότι να ‘ναι.

«Μην το ελπίζεις Δημήτρη ότι θα βρούμε εύκολα βοήθεια» εξήγησε ο Αρτέμης συννεφιασμένος

«Γιατί το πιστεύεις αυτό;»

«Η πρόσφατη ιστορία μας δεν αφήνει περιθώρια. Στην Κατοχή του ’41-’44 οι πολλοί μείναν αμέτοχοι. Κλείστηκαν σπίτι τους και περίμεναν το μοιραίο μέχρι να μας σώσουν οι ξένοι. Λίγοι πέσαν στη φωτιά του αγώνα κι οι πιο πολλοί νέοι κι άγουροι»

«Τότε να μιλήσουμε στους νέους»

Αλλά κι αυτοί δεν ήταν πια οι νέοι που έγραψαν το έπος της Εθνικής Αντίστασης. Τα ναρκωτικά, η ασυδοσία, η αμορφωσιά και η ξεφτισμένη αγωγή ώθησε τους νέους 18-22, όσους από αυτούς δεν είχαν πάρει το χάπι και δεν είχαν βραχιολάκι, στην απομόνωση. Δεν τους ένοιαζε πια τίποτα, δεν πα να καταστραφεί ο κόσμος, καλά να πάθει. Έμεναν μόνο τα παιδιά.

«Να βρεις κι ένα ψευδώνυμο να χρησιμοποιείς, πρέπει είναι να ‘χουμε το νου μας»

Ο Αρτέμης ανάθεσε στον Δημήτρη την πρώτη ομάδα συλλογής τροφίμων. Ήταν τρία παλληκαρόπουλα ανήλικα ούτε 17 χρόνων ο Κωνσταντίνος, ο Θωμάς κι ο Τάσος. Το επόμενο βράδυ θα έκαναν την πρώτη τους ενέργεια, δεν μπορούσαν να καθυστερήσουν άλλο, τα μωρά περίμεναν. Ο Δημήτρης με τα τρία αγόρια κινήθηκαν στο σκοτάδι προς ένα μεγάλο κατάστημα που τους είχε ενημερώσει σχετικά ο Αρτέμης. Αυτός με άλλα μέλη της οργάνωσης είχαν από πριν δημιουργήσει με τρόπο την κατάλληλη δίοδο και έλεγχαν για τυχόν ανεπιθύμητες παρουσίες. Η επιχείρηση ολοκληρώθηκε με επιτυχία, τα τρόφιμα μεταφέρθηκαν με ασφάλεια στο προσυνεννοημένο μέρος.

«Καλά ρε δε φοβήθηκες καθόλου;» ρώτησε ο Δημήτρης το μεγαλύτερο από αυτά, τον Κωνσταντίνο, όταν είχαν πια τελειώσει

«Τι να φοβηθώ τα χαϊβάνια; Δεν τους βλέπεις πως είναι όλοι τους; σα ζόμπι, σιχάματα» κι έφτυσε χάμω με αηδία

Οι επόμενες νύχτες κύλισαν επίσης ομαλά για τη μικρή ομάδα του Δημήτρη που αθόρυβα και ακούραστα συνέχιζαν τη δράση τους σαν μυρμήγκια που αγόγγυστα μοχθούν για το σύνολο. Εκείνα τα τρία αγνά παιδιά που αντί να χαίρονται τη δροσιά της ηλικίας τους ανέλαβαν έργο βαρύ για τους μικρούς τους ώμους, γέμιζαν τον Δημήτρη με περηφάνια. Τον έκαναν να αγαπάει το είδος των ανθρώπων που τόσο είχε σιχαθεί το τελευταίο διάστημα.

«Τα παιδιά είναι η ελπίδα του κόσμου» σκέφτηκε «αυτά θα σώσουν τη ζωή»

Πολύτιμη αποδείχτηκε για τη δράση της μικρής ομάδας η ενσυναίσθηση του Δημήτρη. Συχνά τους γλίτωσε από κακοτοπιές και τους επέτρεπε να κινούνται με το σωστό τρόπο. Τα τρία παιδιά έκπληκτα στην αρχή συνήθισαν να ακούν τον Μπαρμπαμήτσο, αυτό το ψευδώνυμο είχε διαλέξει για να μην προδοθούν δίχως να το θέλουν, σε ότι κι αν τους έλεγε αφού πολλές φορές γλίτωσαν σαν από θαύμα. Δεν έπαιρνε χαμπάρι κανείς. Να λοιπόν που τίποτα δεν είναι τυχαίο σε αυτή τη ζωή, να που τώρα ο Δημήτρης συνειδητοποιούσε το λόγο της ενσυναίσθησης του.

«Κάθε χάρισμα που έχει κάθε άνθρωπος του δίνεται για κάποιο λόγο, είναι δάνειο, το χρωστάει» του είχε πει κάποτε η θεία του Διαμάντω «το χρέος του είναι να το χρησιμοποιεί για λόγο καλό»

Τι καλύτερος λόγος από τα να βοηθάς τα παιδιά; Σαν παιδί δούλευε κι αυτός με όρεξη και κέφι. Είχε βρει σκοπό στη ζωή του. Οι συνθήκες όμως επιδεινώνονταν με τον χρόνο να κυλά αμείλικτος, σέρνοντας τη μοίρα των ανθρώπων δεμένη πισθάγκωνα από τις επιλογές τους. Μια είδηση άρχισε δειλά δειλά να κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα και να φουντώνει σαν πυρκαγιά σε ξερόχορτα που τα δέρνει ο άνεμος. Το χάπι εμφάνισε παρενέργειες. Έτσι ξαφνικά μετά από καιρό μεγάλο ποσοστό όσων το είχαν πάρει άρχισαν να εμφανίζουν νεφρικές παθήσεις. Τα νοσοκομεία αδυνατούσαν να τους περιθάλψουν επαρκώς και πολλοί από αυτούς πέθαιναν αβοήθητοι μέσα σε φριχτούς πόνους. Γέμισε τότε ο τόπος από ορφανά παιδιά που πεινούσαν και κινδύνευαν από τα κυκλώματα κακοποίησης τους που είχαν πολλαπλασιαστεί δραματικά. Κάποιοι γονείς υπό το βάρος της δυστυχίας τους είχαν παραδοθεί στα πάθη τους και διάφορες ουσίες τους είχαν κλέψει την ψυχή που αδιαφορούσε για τα σπλάχνα τους. Οι αρχές ανακοίνωσαν ότι θα συγκέντρωναν τα ασυνόδευτα παιδιά σε ειδικές δομές για την προστασία τους. Επικεφαλής της δομής της περιοχής χρήστηκε ο Ζάνος που με την καινούργια κατάσταση είχε πάρει νέα αξιώματα. Πολλά παιδάκια μόνα προσπαθούσαν να ξεφύγουν. Ένα βράδυ ήρθε στην πόρτα του Δημήτρη μέσα στη νύχτα κλαίγοντας ένα κοριτσάκι, θα ‘ταν δεν θα ‘ταν 7 χρόνων. Η μάνα του το είχε πάρει μαζί της σε ένα μαγαζί με κάτι κυρίους με τους οποίους έπαιζε και γέλαγε. Η μικρούλα κάθονταν μόνη της σε μια γωνιά, όπως πολλά βράδια τώρα, με την πλάτη γυρισμένη στη μαμά της που φώναζε δυνατά λόγια άσχημα, μαζί με τους κυρίους, μέχρι που ένας από αυτούς την τράβηξε να πάει κι αυτή κοντά στη μαμά της

που γελούσε περίεργα. Δεν άντεξε κι έφυγε τρέχοντας δίχως να κοιτάζει πίσω της. Δεν ήξερε που να πάει, ο μπαμπάς δεν είχε έρθει σπίτι μέρες τώρα. Φοβόνταν, φοβόνταν πολύ.

«Τι θα κάνουμε με την μικρούλα» ρώτησε τον Αρτέμη που ειδοποίησε μέσα στην νύχτα για να τον συμβουλευτεί

«Δεν μπορούμε να την αφήσουμε. Αν τη γυρίσουμε πίσω ξέρεις τι θα της συμβεί. Θα τη χαλάσουν οι κύριοι φίλοι της μάνας της που μάλλον είναι πρεζόνι τελειωμένο. Τον τελευταίο καιρό έχουν πάρει τόσα ναρκωτικά όλοι αυτοί που είναι πλέον εθισμένοι πλήρως. Το πιο πιθανό είναι ότι δεν θα την αναζητήσει την κόρη της αλλά θέλει προσοχή. Αν ανακαλύψουν ότι προστατεύουμε παιδιά θα μας κυνηγήσουν και δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι. Όμως δεν μπορούμε να το αφήσουμε το κοριτσάκι»

Η οργάνωση του Αρτέμη αθόρυβα αλλά εντατικά προετοίμαζε πολλά κέντρα φύλαξης παιδιών στο βουνό. Η κατάσταση που επικρατούσε έξω το ευνοούσε καθώς όλοι τους ήταν βουτηγμένοι στη μιζέρια τους δίχως να ασχολούνται με οτιδήποτε άλλο συνέβαινε γύρω τους. Οι διάφορες υπηρεσίες, ακόμα και οι δυνάμεις ασφάλειας, είχαν σχεδόν ξεχαρβαλωθεί σε σημείο που το μόνο που λειτουργούσε ήταν η ηλεκτρονική διακυβέρνηση. Με το έγκλημα δεν ασχολούνταν κανείς. Η εξασφάλιση των απαραίτητων τροφίμων προχωρούσε έτσι με ταχείς ρυθμούς. Η ανάγκη όμως έτρεχε ταχύτερα. Τα παιδιά που χρειάζονταν βοήθεια πλήθυναν με γεωμετρικούς ρυθμούς και δεν μπορούσαν να αναβάλουν άλλο τη μεταφορά τους στο βουνό.

«Θέλαμε λίγο χρόνο ακόμα για περισσότερα τρόφιμα αλλά το χρόνο αυτό δεν τον έχουμε. Δημήτρη θα πρέπει με την ομάδα σου αναλάβεις μεταφορές παιδιών στο βουνό» εξήγησε ο Αρτέμης

«Με την ομάδα μου; Μα είναι μικρά παιδιά 17 ο Κωνσταντίνος, 16 ο Θωμάς κι ούτε καλά καλά 15 ο Τάσος. Δε λέω είναι πανέξυπνα και θαρραλέα παιδιά, αλλά παιδιά. Η δουλειά αυτή έχει κινδύνους κι η κατάσταση σύντομα θα επιδεινωθεί, θα κινδυνέψει η ζωή τους» διαμαρτυρήθηκε ο Δημήτρης

«Το ξέρω φίλε μου, νομίζεις δεν το ξέρω;» αναστέναξε ο Αρτέμης

«Δεν μπορώ να αναλάβω τη δουλειά αυτή με μεγαλύτερους; Να έχουν ενηλικιωθεί τουλάχιστον»

«Δεν υπάρχουν, τα παιδιά έχουμε μόνο. Μετρημένοι στα δάχτυλα είμαστε πάνω από 30 χρονών στην οργάνωση και λίγοι εικοσάρηδες. Οι άλλοι ή είναι αφιονισμένοι ή φοβούνται. Αρνούνται. Τα παιδιά μόνο είναι πρόθυμα» εξήγησε ο Αρτέμης με πρόσωπο συννεφιασμένο

«Έστω αυτοί οι λίγοι οι εικοσάρηδες ή οι μεγαλύτεροι, να αναλάβουμε εμείς τη μεταφορά, μην κινδυνέψουν τα παιδιά»

«Δεν γίνεται, αν το κάνουμε αυτό θα αργήσουμε, θα κινδυνέψουμε. Οι μεγάλοι ίσα που φτάνουμε να επανδρώσουμε τις απαραίτητες ομάδες, ένας αρχηγός σε κάθε μια και πάλι είναι λίγες δεν φτάνουν για όλες τις περιοχές. Οι εικοσάρηδες επίσης δεν περισσεύουν, πρέπει να εκπαιδευτούν σε όπλα, σύντομα θα γίνουν μάχες και πρέπει να τους προετοιμάσουμε. Η αστυνομία κι ο ντόπιος στρατός έμειναν πια κοπάδια δίχως αξία. Όλες

οι πληροφορίες μας δείχνουν ότι οι Μαύροι ετοιμάζουν κάτι πολύ άσχημο σχετικά με τα παιδιά»

«Τότε πρέπει να κινηθούμε γρήγορα» συμφώνησε ο Δημήτρης που καταλάβαινε πια κι αυτός ότι ο κίνδυνος ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερος απ' ότι φαντάζονταν

«Πάμε λοιπόν να σου γνωρίσω τη Σοφία, την αδερφή του Κωνσταντίνου»

Η Σοφία ήταν ένα όμορφο δροσερό κορίτσι 16 ετών αδερφή του Κωνσταντίνου που ήταν στην ομάδα του Μπαρμπαμήτσου. Η μητέρα της ήταν από καιρό στην οργάνωση του Αρτέμη κι φρόντιζε σε δική της κρυψώνα δεκάδες πια παιδάκια ορφανά που τα είχαν γλιτώσει απ' του λύκου τα δόντια. Η Σοφία ήταν το δεξί της χέρι, έμενε συνέχεια με τα μικρά που ήταν όλα κάτω των 10 ετών, τα περιποιούνταν, τα καθησύχαζε, μέχρι γράμματα τους μάθαινε, για να μην μένουν όπως τους έλεγε ξύλα απελέκητα σαν τα ζόμπι που 'βλεπαν τριγύρω τους. Όταν έφτασε στο χώρο ο Δημήτρης η Σοφία τραγουδούσε ένα τραγουδάκι που είχε σκαρώσει η ίδια:

Στο ποτάμι ένα κορίτσι
πάει τα ρούχα του να πλύνει
περπατάει και σκέφτεται
περπατάει και σκέφτεται

Θέλει γράμματα να μάθει
θέλει πράματα να δει
μα φοβάται η πιτσιρίκα
τη σκληρή της τη ζωή

Κι όλο πλάθει ιστορίες
και ξεχνιέται όσο μπορεί
γιατί αλίμονο αν ανοίξει
τα ματάκια της πονεί

Μα περάσανε τα χρόνια
κι η παιδούλα τώρα πια
δε χρειάζεται να πάει
στο ποτάμι μακρυά

Κι αν τα χρόνια έχουν περάσει
κι η μικρούλα είναι γιαγιά
να προσέχουνε το λύκο
λέει πάντα στα παιδιά

Του παραμυθιού η λάμψη
είναι τόσο ζωντανή
που ακόμα και ο λύκος
φαίνεται όμορφος πολύ

Αν δεις πράματα ωραία
όμορφα γυαλιστερά
να 'χεις πάντα στην καρδιά σου
την αγνή σου ομορφιά

Κι αν πονέσεις και αν κλάψεις
άσχημα κι αν πληγωθείς
λύση είναι η αγάπη
κι όχι εσύ να λερωθείς

γι' αυτό μικρούλα έχε το νου σου
για το λύκο τον κακό
που φυλάει στη γωνία
να σου πάρει το μυαλό

Η Σοφία θα πήγαινε κι αυτή με την ομάδα του Μπαρμπαμήτσου που θα μετέφεραν τα παιδάκια στο καταφύγιο του βουνού. Τα μωρά την ήξεραν κι είχε τον τρόπο της να τα κουμαντάρει, έπρεπε να κινηθούν αθόρυβα και με σβελτάδα, είχαν πολλά χιλιόμετρα να διανύσουν μέχρι να μπουν σε αυτοκίνητα.

«Είσαι σίγουρη Σοφία μου; Θες να πας; Δεν φοβάσαι ψυχή μου;» τη ρώτησε για τελευταία φορά με αγωνία η μάνα της χαϊδεύοντας στοργικά το κεφαλάκι της

«Φοβάμαι μαμά αλλά τι να κάνω; Δεν μπορώ να αφήσω μόνα τους τα μωρά. Αν κλάψουν; Αν φοβηθούν; Αν με ζητήσουν; Φοβάμαι, αλλά δεν μπορώ να μην πάω, τ' αγαπάω τα μωρά!»

Η ομάδα του Μπαρμπαμήτσου ξεκίνησε νύχτα με πολύ αγωνία. Ήταν η πρώτη φορά που αναλάμβαναν τέτοια αποστολή κι όλα τους ήταν άγνωστα, ο φόβος έσφιγγε το στομάχι όλων, αλλά τον κατάπιναν για χάρη των παιδιών, έπρεπε να σωθούν. Ο Κωνσταντίνος με τον Θωμά και τον Τάσο, έμπειροι πια μετά από τόσες νυχτερινές επιδρομές με τον Μπαρμπαμήτσο, είχαν αναλάβει την περιφρούρηση της διαδρομής που θα ακολουθούσαν. Ανίχνευαν πρώτα αυτοί και μετά κινούνταν γρήγορα η υπόλοιπη ομάδα. Έτσι κλιμακωτά κάθε φορά διέσχισαν τα σημεία, με βάση τη χαρτογράφηση που είχε από μέρες διενεργήσει άλλη ομάδα της οργάνωσης του Αρτέμη, ώστε κατάφεραν με ασφάλεια να βγουν στο εντελώς εξοχικό μονοπάτι που οδηγούσε στο μέρος που τους περίμεναν τα αυτοκίνητα. Είχαν όμως ακόμα κάμποση απόσταση να διανύσουν. Μπροστά πήγαινε η Σοφία κρατώντας από το χεράκι το μικρό κορίτσι που είχε έρθει προχθές σα κατατρεγμένο σπουργιτάκι στην πόρτα του Δημήτρη. Μπροστά ήταν ο Κωνσταντίνος με τον Θωμά και πίσω ο Τάσος με τον Μπαρμπαμήτσο. Έτσι βάδιζε σιωπηλά για ώρα, νύχτα χωρίς φεγγάρι, μόνο με το φως των αστεριών η φάλαγγα των λεμονανθών. Σαν λεμονανθοί στην αστροφεγγιά του φάνηκαν εκείνα τα μπουμπουκάκια της ζωής, τα άνθη της ελπίδας, αυτά τα θαρραλέα παιδιά που

ζέσταιναν την καρδιά του με την άδολη αγάπη τους, την αγάπη τους στο καλό. Ένιωσε την ψυχή του να ευφραίνεται από άρωμα αγγέλων.

Ο Θεός του Καλού τελικά φύλαξε κι ολοκλήρωσαν την αποστολή τους με επιτυχία κι αυτή και πολλές άλλες. Βοηθούσε πάντα κι η ενσυναίσθηση του Μπαρμπαμήτσου. Εν τω μεταξύ τη θέση της Σοφίας στην κρυψώνα είχε πάρει η Ευθαλίτσα, η δυο χρόνια μικρότερη ξαδερφούλα της, η Θάλια όπως τη φώναζαν. Άλλο πλάσμα αυτή ατρόμητη, γεννημένη καπετάνισσα, στοργική μεν αλλά επιβάλλονταν στα μωρά τόσο φυσικά που την άκουγαν όλα δίχως την παραμικρή αντίρρηση. Την εμπιστεύονταν, ένιωθαν λες από ένστικτο πως μ' αυτήν μπορούν να κοιμούνται ήσυχα. Τέτοιες περιπτώσεις έκαναν τον Δημήτρη να σκέφτεται ότι ίσως κάποια πλάσματα γεννιούνται με έναν έμφυτο μηχανισμό εξουδετέρωσης του φόβου, γιατί πως εξηγείται το να μη φοβάται ένα 14χρονο κορίτσι; Η Θάλια πάντως περηφανεύονταν ότι κατάγεται από τις Σουλιώτισσες.

Τα παιδάκια που χρειάζονταν βοήθεια διαρκώς πλήθαιναν κι όσο κι αν αγωνίζονταν η μικρή ομάδα να ανταπεξέλθει δεν προλάβαινε το ρυθμό που γέμιζε η κρυψώνα. Τα κρησφύγετα στο βουνό γέμιζαν επίσης με τα αποθηκευμένα τρόφιμα να φτάνουν μόλις μετά βίας για να επιβιώνουν τα πλάσματα που προστάτευαν. Η ανάγκη για νέα μέλη έγινε πια επιτακτική. Τη λύση την έδωσαν τα ίδια τα παιδιά. Αφού τα ίδια τα κατάφερναν γιατί να μην έβαζαν στο κόλπο κι άλλα παιδιά, φίλους τους, που ήξεραν ότι είναι καλά και τίμια. Είχαν πια εμπειρία και μπορούσαν να τους δείχνουν αυτά πως πρέπει να κινούνται, τι να προσέχουν. Έτσι ο Μπαρμπα-

μήτσος θα μπορούσε να έχει περισσότερο χρόνο να οργανώσει τη διαφυγή περισσότερων μωρών.

«Τα τρόφιμα; Ου! Παιχνιδάκι είναι για μας! Τώρα πια την μάθαμε την τέχνη!» είπε γεμάτος αυτοπεποίθηση ο Κωνσταντίνος

«Είναι επικίνδυνη δουλειά λεβέντη μου, μην σε ξεγελάει η συνήθεια, σε αυτές τις δουλειές ο μεγαλύτερος εχθρός είναι η συνήθεια. Άμα συνηθίζει τον κίνδυνο ο άνθρωπος χαλαρώνει την προσοχή του και την πατάει» του είπε ο Μπαρμπαμήτσος

«Δεν είμαι παιδί πια Μπαρμπαμήτσο, μπορώ να σταθώ εγώ στο πόδι σου, να φέρνω εγώ με τους άλλους τα τρόφιμα και να μη χάνεις εσύ χρόνο, να πηγαίνεις πιο γρήγορα τα μωρά στο βουνό, τα κορίτσια είναι έμπειρα μπορούν να σε βοηθούν και χωρίς εμάς»

«Άσε να το δούμε και θα σου πω» απάντησε αυστηρά αλλά με κρυφό καμάρι για το παλληκάρι που είχε μπροστά του. Η δύσκολη αυτή εποχή που έφερε η μοίρα τους να ζήσουν αυτά τα παιδιά τα είχε κάνει απότομα άντρες, αληθινούς άντρες, καθάριους. Γιατί είναι αλήθεια πως τα παιδιά αυτά όχι μόνο δεν έκαναν την παραμικρή ζημιά αλλά πρώτα έδιναν τη μπουκιά τους στα μωρά, όπως έλεγαν τα παιδάκια που βοηθούσαν κι έτρωγαν ότι περίσσευε, αν περίσσευε, αλλιώς κοιμόνταν θεονήστικα. Αμ τα κορίτσια, ποια θεία δύναμη οδηγούσε εκείνα τα μπουμπούκια να φροντίζουν με μητρική στοργή τόσα μωρά σαν να ήταν από πάντα μάνες, δασκάλες, νοσοκόμες, επιστημόνισσες ύψους που πτυχιούχοι προφέσορες δεν προσέγγισαν ούτε στον ύπνο τους. Καθοδηγούσαν τις αθώες εκείνες υπάρξεις γαληνεύοντας το πνεύμα τους και γιατρεύοντας τις πληγές

τους. Δεν έσωζαν μόνο το σώμα των μωρών, διέσωζαν τις ψυχές τους. Τι μεγαλείο! Τι ύψος επέδειξαν αυτά τα άγουρα άνθη! Τι φως σκόρπισαν σε εκείνο το σφιχτό σκοτάδι! Με δυσκολία ο Μπαρμπαμήτσος συγκρατούσε το δάκρυ του σε κάθε θυσία εκείνων των ανήλικων αγοριών και κοριτσιών, αληθινών ηρώων, που του έμελε να τα δει να αγωνίζονται σε ακόμα δυσκολότερο στίβο, με ακόμα σκληρότερες θυσίες. Αλίμονο… θα ’πεφταν πολλοί λεμονανθοί για να λιπάνουν το δέντρο της ελπίδας.

Η πραγματικότητα ήταν σκληρή σαν ατσάλι. Χρειάζονταν φωτιά, πολύ φωτιά για να καμφθεί και δεν υπήρχε προσάναμμα. Η φλόγα των παιδιών ήταν η μόνη διέξοδος για τη σωτηρία των μωρών που κινδύνευαν άμεσα. Ο Αρτέμης αναγκάστηκε να συμφωνήσει με τον Μπαρμπαμήτσο.

«Εντάξει, αλλά με το παραμικρό θα τα αποσύρεις, αν γίνει κάτι, αν υποψιαστείς ότι κινδυνεύουν τα σταματάς»

«Δεν σταματιούνται Αρτέμη αυτά τα παιδιά, μόνο να τα οδηγήσουμε μπορούμε, αν τα εμποδίσουμε, θα μας παρακάμψουν κι αυτό είναι χειρότερο» είπε ο Δημήτρης και παρατήρησε ένα δάκρυ να κυλά στο μάγουλο του Αρτέμη που ένιωθε το μεγαλείο της ψυχής τους δροσιά στη ζεματισμένη από αγωνίες, ευθύνες και βάσανα καρδιά του.

«Ναι, Δημήτρη, δεν μπορούμε να σταματήσουμε τώρα ούτε μια ώρα. Ο Θεός βοηθός!»

Το θαύμα της Αντίστασης του ’41-’44 ξαναζούσε κι όσοι αμφιβάλουν για το θάρρος των παιδιών δεν έχουν παρά να διαβάσουν ιστορία. Η στείρα τους καρδιά ίσως αρνηθεί να δεχτεί τον ηρωϊσμό εκείνων των πλασμάτων

αλλά είναι αλήθεια. Είναι γεγονότα που συνέβησαν πραγματικά, γεγονότα χάρη στα οποία εμείς είμαστε σήμερα ελεύθεροι.

Όπως τότε έτσι και τώρα σχηματισμοί βαρέως ενόπλων τμημάτων άρχισαν να αναπτύσσονται σε προκαθορισμένα σημεία σε ολόκληρη την επαρχία. Ο οπλισμός τους ήταν ο πλέον σύγχρονος διαθέτοντας την τελευταία λέξη της τεχνολογίας και η οργάνωση τους άκρως επαγγελματική. Η αγωνιστές του Αρτέμη παρακολουθούσαν την κατάσταση από κοντά. Οι πληροφορίες τους ήταν αποκαρδιωτικές.

«Έχουν σκυλιά ρομπότ» ενημέρωσε τον Δημήτρη

«Τι είναι αυτά;»

«Ένα εργαστήριο ρομποτικής του ομίλου Bill Port ανέπτυξε ένα ρομπότ που μοιάζει με σκυλί, κινείται σαν σκυλί και τρέχει δέκα φορές πιο γρήγορα, δεν κουράζεται και δεν θέλει τροφοδοσία. Χρησιμοποιεί μπαταρίες τόσο εξελιγμένες που του δίνουν απεριόριστη αυτονομία. Είναι από υψηλής τεχνολογίας υλικά που δεν καίγονται, δεν χαλάνε, πρακτικά δεν παθαίνει τίποτα»

«Τι θα τα κάνουν;»

«Ότι και τα φυσικά σκυλιά, θα τα έχουν για φύλακες, αλλά το πλέον επικίνδυνο για μας είναι ότι θα τα χρησιμοποιήσουν ως ανιχνευτές. Θα ψάχνουν και θα μας βρίσκουν»

«Πως αντιμετωπίζονται;»

«Δεν ξέρουμε, είναι νέα πειραματική τεχνολογία, έχει τεχνική νοημοσύνη»

«Δηλαδή;»

«Ενώ έχει δικό του λογισμικό με τεράστια βάση δεδομένων, ενώ έχει διαρκή επικοινωνία με το κέντρο διοίκησης που ανήκει, μπορεί και σκέφτεται μόνο του, μαθαίνει συνεχώς. Ενώ του 'βαλαν όλη τη γνώση που είχαν αυτοί, το 'φτιάξαν έτσι ώστε να γίνεται συνεχώς εξυπνότερο. Πιστεύουν πως η τεχνητή νοημοσύνη ξεπερνά τα όρια του ανθρώπινου εγκεφάλου, βασικά γι' αυτούς δεν έχει όρια, είναι ανίκητη»

«Τώρα; Τι θα κάνουμε; Τι θα γίνουν τα παιδιά; Αν σταματήσουμε κινδυνεύουν, δεν μπορούμε να σταματήσουμε, αλλά με αυτά τα ρομπότ πως θα τα μετακινούμε;»

«Δεν ξέρω τι θα κάνουμε με τα σκυλιά ρομπότ. Το μόνο που ξέρω είναι ότι δεν μπορούμε να σταματήσουμε. Θα συνεχίσουμε κι ο Θεός βοηθός. Η πίστη μας είναι το όπλο μας. Η πίστη μας στο καλό, σε αυτό που κάνουμε. Ξέρεις φίλε μου έχω πολλές φορές βρεθεί σε κατάσταση που ως άνθρωπος έφτασα στα όρια μου, σωματικά και πνευματικά. Η ψυχή όμως δεν έχει όριο, αυτή η θεϊκή πνοή που έχουμε μέσα μας, μου έδινε πάντα τις λύσεις. Έχω μάθει πια να πιστεύω, να αφήνομαι στα χέρια του Θεού, όταν έχω εξαντλήσει κάθε ικμάδα του μυαλού μου, όταν έχω χρησιμοποιήσει κάθε κύτταρο του κορμιού μου, τότε αφήνομαι στην ψυχή μου, προσεύχομαι με όλη τη δύναμη της. Μιλάω με το Θεό κι αφήνομαι, τον εμπιστεύομαι γιατί είναι ο Θεός, είναι το Καλό, είναι η Αγάπη κι ο Θεός είναι ένας και παντοδύναμος. Ότι σε 'μας φαντάζει αδύνατο για τον Θεό, για το Σύμπαν, για την Αγάπη, για το Καλό, για το Φως, για τον Λόγο είναι πανεύκολο. Όταν βρούμε τη δύναμη να ξεπεράσουμε τη φθαρτή μας πλευρά, όταν αγγίξουμε τη θεϊκή μας φύση, τότε το αδύνατο γίνεται και για μας δυνατό. Έχε πίστη,

θα βρεθεί λύση, δεν την ξέρω ακόμα αλλά πρέπει να τα καταφέρουμε, για τα παιδιά»

Τελικά τη λύση τη βρήκαν τα ίδια τα παιδιά. Ο Αρτέμης είχε δίκιο, οι Μαύροι αμόλησαν τα σκυλιά τους αυτά τα κατασκευάσματα της μετα-επιστήμης που σκόρπισαν τον φόβο. Οι μετακινήσεις των παιδιών δεν σταμάτησαν αλλά όλοι στην οργάνωση τα έτρεμαν και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τα αποφύγουν. Στην αρχή, αν και με δυσκολία, το κατάφερναν αλλά σύντομα κατέφθασαν περισσότερα σκυλιά ρομπότ, πολλά περισσότερα. Ο φόβος μην γίνουν αντιληπτοί μείωσε πολύ το ρυθμό που διέσωζαν τα μωρά στο βουνό. Έγινε τότε ο φόβος τους ανάχωμα σε ποτάμι που δεν σταματούσε με τίποτα, γιατί ποταμός που το ρεύμα του ολοένα δυνάμωνε ήταν τα μωρά που κινδύνευαν. Ήταν πια θέμα χρόνου τα σκυλιά ρομπότ να τους κόψουν το δρόμο και τότε; Πως θα συνέχιζαν να σώζουν τα μωρά; Θα τους εντόπιζαν και γρήγορα θα τους έπιαναν. Τη λύση έδωσε ο Τάσος. Όταν ένα βράδυ είδε ξαφνικά μπροστά του ένα από αυτά, δεν κώλωσε, το ψέκασε με σπρέι. Είχε ένα σπρέι χρώματος για να μαρκάρει συνθηματικά τα περάσματα, ε, μ' αυτό ψέκασε το σκυλί του Bill Port που τα 'χασε γιατί δεν μπορούσε να δει με τους αισθητήρες του κι έκανε σα χαμένο. Τότε το άρπαξε ο Κωνσταντίνος με τον Θωμά με μια κουβέρτα και το πέταξαν λίγο παραπέρα σε ένα λάκκο μ' ασβέστη. Έτσι απλά, τόσο λιτά πνίγηκαν σ' έναν λάκκο μια ασέληνη βραδιά τα όνειρα της μετα-επιστήμης να ξεπεράσει το μυαλό του ανθρώπου. Η τεχνητή νοημοσύνη που θα βελτίωνε την ατελή ανθρώπινη φύση κάηκε στον ασβέστη. Η υψηλότερη τεχνολογία της εποχής νικήθηκε από ένα 15χρονο παιδί που απλά δεν κώλωσε.

Η εύκολη αυτή νίκη φούντωσε τη φαντασία των παιδιών που απαλλαγμένα από τον βραχνά του φόβου για το άγνωστο άρχισαν να συναγωνίζονται μεταξύ τους σε δημιουργικότητα. Τα σκυλιά ρομπότ δεν ήταν πια το άγνωστο παντοδύναμο τέρας που θα τα έτρωγε, ήταν ένα καταγέλαστο κονσερβοκούτι. Στο παιχνίδι αυτό, γιατί σαν παιχνίδι το είδαν, επιστρατεύτηκαν γράσο, λάδια, βαζελίνες μέχρι και ποντικόκολλα. Εκεί να δείτε γέλια και χαχανητά! Το πρόβλημα τους ήταν μετά, όταν κάθε φορά που εξουδετέρωναν ένα σκύλο ρομπότ έπρεπε να μαζέψουν γρήγορα τα μωρά και να συνεχίσουν το δρόμο τους αθόρυβα δίχως γέλια και ξεφωνητά. Οι λεμονανθοί όλο πλήθαιναν.

Οι επιτελείς των Μαύρων βλέποντας να χάνονται τα σκυλιά ρομπότ, σκύλιασαν. Έριξαν στη μάχη τα πουλιά ρομπότ. Τώρα; Τι θα κάνουν οι λεμονανθοί; Αυτά τα ιπτάμενα κατασκευάσματα, εφάμιλλα με τα επίγεια ήταν μεν με ασθενή θωράκιση αλλά με τους αθόρυβους έλικες του μπορούσαν από πολύ ψηλά να παρακολουθούν τα πάντα με το ένα και μοναδικό μάτι αισθητήρα που διέθεταν. Ένα παλικάρι του Αρτέμη είχε πετύχει με το όπλο του ένα από δαύτα που πετούσε μια μέρα χαμηλά και το είχαν επεξεργαστεί. Τη λύση την έδωσε αυτή τη φορά ο Θωμάς, ο διαβαστερός της παρέας. Την ιδέα την πήρε από την αγαπημένη του Οδύσσεια. Γιατί να μην έκαναν κι αυτοί ότι ο Οδυσσέας με τους συντρόφους του; Γιατί όπως ξεγέλασαν οι πρόγονοι τους τον Κύκλωπα να μην ξεγελούσαν κι αυτοί τα πουλιά ρομπότ; Ένα μάτι είχαν κι αυτά. Πράγματι έφτιαξαν από ελαφρό τσίγκο αυτοσχέδιες κάπες που τις φορούσαν όταν μετακινούνταν ώστε να μειώνουν το θερμικό ίχνος και να ξεγελούν τα πουλιά ρομπότ και φόρεσαν επίσης σε

κοπάδια από πρόβατα ρούχα και τα έστελναν σε αντίθετη κατεύθυνση ώστε να μπερδεύουν ολότελα τους Μαύρους. Η επιτυχία αυτών που μηχανεύονταν ήταν καταλυτική, οι Μαύροι όσο κι αν προσπαθούσαν δεν μπορούσαν να ανακόψουν τη φυγάδευση των μωρών στο βουνό.

Η μάχη όμως επέπρωτο να γίνει ακόμη σκληρότερη. Οι Μαύροι ενισχύονταν συνεχώς με νέες δυνάμεις κι οι λίγοι, όσοι δεν είχαν παραδοθεί στον φόβο, συνέχιζαν να αγωνίζονται αθόρυβα μα με πείσμα. Οι συνθήκες που αντιμετώπιζαν όμως διαρκώς επιδεινώνονταν. Οι δυνάμεις των Μαύρων που πλέον είχαν αναλάβει το έλεγχο σε κάθε κρίσιμο τομέα της χώρας δήμευσαν κάθε πόρο. Όλα τα είδη άρχισαν να γίνονται δυσεύρετα, ακόμα κι η ξυλεία. Όσο όμως μεγάλωνε η λύσσα των Μαύρων τόσο μεγάλωνε η αυτοθυσία των αγωνιστών. Το πρόβλημα της ξυλείας το έλυσαν κι αυτό απλά. Χρησιμοποιούσαν τις τάβλες από τα κρεβάτια τους. Θα κοιμόνταν άβολα, ε και; Θα συνέχιζαν όμως, θα είχαν έτσι τα υλικά να φτιάχνουν κιβώτια που τους ήταν απαραίτητα για τις μεταφορές τροφίμων για τα μωρά αλλά και πολεμοφοδίων. Γιατί η οργάνωση του Αρτέμη είχε αρχίσει εντατικά να σχηματίζει ένοπλα τμήματα ενήλικων νέων που ήταν απαραίτητα για τη φρούρηση των μωρών στο βουνό. Όλα έδειχναν ότι πλησίαζε η ώρα που η ένοπλη αναμέτρηση με τους Μαύρους θα άρχιζε σκληρή. Χρειαζόνταν όμως όπλα κι εφόδια που ευτυχώς βρήκαν άφθονα από τις εγκαταλελειμμένες αποθήκες στρατού και αστυνομίας που είχαν εντελώς αδρανοποιηθεί. Πολλά στελέχη τους είχαν ήδη αρχίσει να εντάσσονται στην οργάνωση που δεν ήταν η μόνη. Σε όλη τη χώρα φούντωνε η αντίσταση απέναντι στις δυνάμεις των

Μαύρων. Μειοψηφία ήταν βέβαια σε σχέση με το σύνολο του λιπόθυμου πληθυσμού, λίγοι, λίγοι αλλά ψυχωμένοι. Έπρεπε πάντως να βιαστούν, η ευκαιρία να αποκτήσουν οπλισμό δεν θα διατηρούνταν για πολύ, οι Μαύροι θα τον εξαφάνιζαν. Με αστραπιαία ταχύτητα τότε έλαβαν χώρα διάφορες νυχτερινές επιχειρήσεις σε αφύλακτες αποθήκες υλικού που όμως σύντομα θα φυλάσσονταν. Οι πληροφορίες της οργάνωσης ήταν σαφείς. Είχαν λίγες νύχτες στη διάθεση τους, μετρημένες στα δάχτυλα, πως θα προλάβαιναν; Τη λύση έδωσαν οι μελισσούλες. Οι λεμονανθοί έστειλαν για βοήθεια τις μελισσούλες τους, γιατί έτσι σαν μελισσούλες έμοιαζαν τα παιδάκια όπως κινούνταν γρήγορα όλα μαζί μεταφέροντας τα εφόδια βοηθώντας αγόγγυστα τους μεγάλους. Θα πει κάποιος γιατί μελισσούλες κι όχι μερμηγκάκια; Γιατί δεν έτρεχαν, πέταγαν! βουίζοντας από χαρά έτσι όπως μετέφεραν λίγο λίγο το μέλι της λεφτεριάς.

Οι συνθήκες όμως διαρκώς χειροτέρευαν. Οι μετακινήσεις ελέγχονταν αυστηρά για όσους δεν είχαν βραχιολάκι και επιτρέπονταν μόνο με ειδική άδεια, ενώ τα τρόφιμα ήταν υπό τον απόλυτο έλεγχο των Μαύρων. Η πείνα έσφιγγε για τα καλά όσους αρνιόνταν να δεχτούν την νέα μετα-πραγματικότητα. Πολλοί πέθαιναν από ασιτία. Οι δύστυχοι! Έμεναν καθηλωμένοι μέσα από το φόβο τους και πέθαιναν από πείνα αντί να αγωνιστούν. Το 'θελαν αλλά δεν μπορούσαν, ο φόβος τους έκοβε τα γόνατα, παρέλυε το κορμί τους, σταματούσε την ανάσα τους. Δεν είχαν να φάνε, δεν μπορούσαν να κινηθούν, έβλεπαν το κακό να απλώνεται, δεν το ήθελαν, όχι, δεν ήθελαν να σκύψουν το κεφάλι! Μέχρι που το κεφάλι έσκυβε από πείνα, η ανάσα σταματούσε για πάντα. Ειδικά καμιόνια μάζευαν σε καθημερινή βάση σωρό από

σκελετωμένα πτώματα. Ο κοσμάκης έκανε πως δεν έβλεπε.

Χειρότερο όμως από την πείνα ήταν η αγωνία. Πολλοί γονείς που είχαν αρνηθεί να υποκύψουν στη φαυλότητα έμεναν αναγκαστικά σπίτι τους και αγωνίζονταν να επιβιώσουν όπως όπως. Αλλά αν αυτοί υπόμεναν το κακό τα παιδιά τους έπαιζαν τη ζωή τους κορώνα γράμματα κάθε μέρα και νύχτα γιατί δεν μπορούσαν να κάθονται άπραγα να περιμένουν το μοιραίο. Όσο ο κίνδυνος αύξαινε τόσο δυνάμωνε κι η θέληση τους να ζήσουν. Οι Μαύροι όμως τώρα βαρούσαν στο ψαχνό. Μετά την αποτυχία τους να ελέγξουν τη διαφυγή των μωρών και να σταματήσουν τους αγωνιστές που διαρκώς αυξάνονταν έγιναν αμείλικτοι. Όποιος κινούνταν χωρίς άδεια εκτελούνταν ως κακοποιό στοιχείο ενάντια στην ευημερία της νέας μετα-κοινωνίας. Η σύλληψη ήταν ακόμη χειρότερη της εκτέλεσης. Φριχτά βασανιστήρια εφαρμόζονταν με σκοπό τη συλλογή πληροφοριών που θα οδηγούσαν τους Μαύρους στην εξάρθρωση των οργανώσεων που αντιστέκονταν.

«Που πας παιδί μου; Δε φοβάσαι για τη ζωούλα σου; Την έρμη τη μάνα σου δεν τη σκέφτεσαι; Σκέψου τα νιάτα σου! πρόσεχε καρδιά μου!» ακούγονταν ο σπαραγμός της μάνας σαν έβλεπε το σπλάχνο της να ξεπορτίζει παίζοντας ζάρια με το θάνατο.

Αχ, ποιος να γνωρίζει άραγε τα μυστικά των υφάντρων της μοίρας μας; Ποιο υφάδι να χαράζει το καθημερινό μονοπάτι μας; Μια οποιαδήποτε απόφαση μπορεί να οδηγούσε στη ζωή ή στο θάνατο. Δεξιά ήταν ο δρόμος ελεύθερος, αριστερά ήταν οι Μαύροι. Που να πάει; Προς τα πού να προχωρήσει; Προς τα δεξιά ή προς τα αριστε-

ρά; Πάμε και βλέπουμε, ήταν η μόνη επιλογή σαν έβγαινε από την πόρτα, που να ξέρει, πως μπορούσε να ξέρει; Αν πήγαινε ο άτυχος αγωνιστής προς τα αριστερά σκληρές φωνές ακούγονταν μέσα στη νύχτα και μετά ακόμα σκληρότερες στριγκιές από τις άσπλαχνες σφαίρες που ΄κόβαν τον λεμονανθό και τον πετούσαν χάμω.

«Αααχχχ!!! Ζωή μου! Λεβέντη μου! σε σκότωσαν καμάρι μου! Αααχχχ!!!» σκίζονταν τότε η καρδιά της μάνας σαν πρόστρεχε αλαφιασμένη στο άψυχο κορμάκι να τ' αγκαλιάσει και ξέφευγε από τα χέρια της το άλικο αίμα του παιδιού της.

Ω, πέσαν πολλοί λεμονανθοί! Πόσα και πόσα αγόρια και κορίτσια δεν πότισαν με το μύρο τους τη μαύρη γη που θέλοντας και μη δέχονταν τα άνθη που δεν ήταν γι' αυτήν, για τον ήλιο ήταν, για τη ζωή... πέφταν συνέχεια οι λεμονανθοί, όλο πέφταν, αλλά πάλι μέναν αρκετοί για να ανθίζει η ζωή.

Ω! μάνες ηρώων! Μάνες που τα παιδιά τους ξέφευγαν των Μαύρων πιάναν οι άναντροι αυτές. Μαύροι με μαύρες ψυχές ανέσυραν από τα τρίσβαθα της αβύσσου του κακού τη μοχθηρία και τις βασάνιζαν φριχτά! με τρόπους που τρέμει ο νους να μάθει. «Μίλα! Πες μας! Τι ξέρει! Θα πεθάνεις, δεν γλιτώνεις!» μα δεν μιλούσαν, άντεχαν τον πόνο, νικούσαν το φόβο, δεν λύγιζαν κι έσωζαν τα παιδιά τους, έσωζαν τον αγώνα τους, έσωζαν την ελπίδα. Δεν λύγιζαν ούτε οι αγωνιστές, άντεχαν κι αυτοί τα φριχτά βασανιστήρια και δεν πρόδιδαν. Με λύσσα οι Μαύροι άρχισαν να εκτελούν ομαδικά όσους βασάνιζαν και δεν συνεργάζονταν. Όσο βασάνιζαν τόσο δεν πρόδιδαν. Ο φόβος κι ο πόνος πέταγε μακρυά μαζί με

τις ψυχές των ηρώων και των ηρωΐδων. Όσοι λίγοι επιζούσαν των βασανιστηρίων έμεναν ανθρώπινα ράκη, σώματα διαλυμένα, μα ψυχές ελεύθερες. Ω! μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής! όσο κι αν πάλευε η μετα-επιστήμη να το ξεριζώσει από το γένος των ανθρώπων τόσο αυτό ξέφευγε, τόσο έμενε μαγιά κι έθρεφε κι άλλο! Ω! ελπίδα της ζωής!

Ο κοσμάκης έκανε πως δεν άκουγε, έκανε πως δεν έβλεπε και σώπαινε. Ο αγώνας του καλού όμως θέριευε.

Ο Αρτέμης ενημέρωσε το φίλο του ότι το δίκτυο της οργάνωσης είχε διασταυρώσει μια πολύ άσχημη πληροφορία. Οι αρχές είχαν εγκρίνει την ανάπτυξη ειδικών ιδιωτικών μισθοφορικών δυνάμεων προς φύλαξη, υποτίθεται, ερευνητικών και ιατρικών κέντρων. Η επίσημη εκδοχή ήταν πως αυτή η κίνηση του μεγιστάνα Bill Port ήταν μια ευγενική συνεισφορά του στην αντιμετώπιση της κρίσης των παρενεργειών του χαπιού. Η αλήθεια όμως ήταν φριχτή. Οι ένοπλοι σαν αστακοί αυτοί μισθοφόροι, κακοποιά καθάρματα, θα διασφάλιζαν τη συγκέντρωση μικρών παιδιών και τη μεταφορά τους στο εξωτερικό προς διάφορες άγνωστες τοποθεσίες. Δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει κανείς πως μαύρη μοίρα τα περίμενε. Έπρεπε να ανακαλύψουν το που και το πότε.

«Το βράδυ σας θέλω να έρθετε με τον Άλκη να συζητήσουμε για μια δύσκολη αποστολή» ενημέρωσε τον Δημήτρη ο Αρτέμης καθώς στην οργάνωση συμμετείχε από την αρχή κι ο ‘Αλκης. Λίγο μετά τις 12 ο Αρτέμης ήρθε, αλλά δεν ήταν μόνος, ήταν μαζί του η Ευρυδίκη. Εξήγησε στους έκπληκτους φίλους του αυτά που δεν μπορούσε για ευνόητους λόγους να τους έχει αποκαλύ-

ψει νωρίτερα. Η Ευρυδίκη, με τη μεσολάβηση της κυρά Φρίντας που τη γνώριζε, είχε δεχτεί από καιρό να βοηθάει με πληροφορίες τον Αρτέμη. Ο λόγος ήταν ότι ο Ζάνος, ο γιος της Λιλίκας της γριάς γειτόνισσας που 'χε πεθάνει πρόσφατα, ήταν ένας επίορκος αξιωματικός που εμπλέκονταν με ηγετική δράση στο κύκλωμα που ερευνούσε η υπηρεσία του Αρτέμη από τον καιρό ακόμη που δεν είχε προκύψει η κρίση με τις Microids. Εκείνο το κύκλωμα κακοποίησης παιδιών τώρα είχε γιγαντωθεί. Την αλλοπρόσαλλη κατάσταση που βρίσκονταν η κοινωνία είχαν εκμεταλλευτεί εκείνοι οι κακοποιοί που όχι μόνο συνέχισαν ανενόχλητοι τη δράση τους, αλλά πλέον τα πλοκάμια τους είχαν διαβρώσει κάθε κρατική υπηρεσία. Ο Ζάνος δεν ήταν τυχαίο πρόσωπο. Σκληρός και άπληστος είχε για χρόνια δημιουργήσει ολόκληρο προσωπικό στρατό με την τεράστια περιουσία που αποκόμιζε από την εγκληματική του δραστηριότητα. Ναρκωτικά, πορνεία, τοκογλυφία, εκβιασμοί ήταν το μέσον του πλουτισμού του και καθώς εκμεταλλεύονταν μαεστρικά τη θέση του στην αστυνομία ύφαινε με επιμονή το δίκτυο του. Την εποχή που ο Αρτέμης είχε αναλάβει την αποστολή του στην περιοχή ο Ζάνος ήδη επέκτεινε τη σκοτεινή του δράση σε διεθνή κυκλώματα διακίνησης παιδιών και εμπορίας ανθρώπινων οργάνων. Η έμφυτη ευφυΐα του επέτρεπε να αξιολογεί με θαυμαστή επιτυχία τους συνεργάτες του και να αποφεύγει τις κακοτοπιές. Μια μόνο αδυναμία είχε, τις γυναίκες, αλλά τις άλλαζε δεν κρατούσε ποτέ καμιά. Μόνη εξαίρεση ήταν η Ευρυδίκη. Η κρίση που προέκυψε με τις Microids φάνταξε στον Ζάνο σαν ευκαιρία μοναδική. Πανούργος όπως ήταν απέφυγε φυσικά να πάρει το χάπι αλλά εκμεταλλεύθηκε κάθε πρόσωπο και κάθε αδυναμία που

γέννησε η ανώμαλη αυτή κατάσταση. Η διαφθορά του συστήματος διακυβέρνησης απλώθηκε μπροστά του σαν κόκκινο χαλί σε είσοδο απροσμέτρητου πλούτου. Όσο η κρίση βάθαινε τόσο η ενεργητικότητα του έκανε το εγκληματικό του άστρο να λάμπει στο διεθνές στερέωμα των μαύρων ψυχών του κακού, μέχρι που ο Bill Port εντόπισε στο πρόσωπο του έναν από τους εκλεκτούς που θα είχε για συνεργάτες του στην νέα εποχή της μετα-κοινωνίας που ονειρεύονταν. Ο Ζάνος τότε απόκτησε πρόσβαση σε πόρους και μέσα που του επέτρεπαν να ξεδιπλώσει κάθε μοχθηρό του ταλέντο. Σύντομα έλαβε θέση στο υψηλότερο κλιμάκιο της κλίκας που ετοιμάζονταν να διοικήσει τον παραπαίοντα κόσμο. Όλες οι πληροφορίες των οργανώσεων αντίστασης που άρχιζαν πια να συντονίζονται συνέκλιναν στο ότι ο Bill Port θα ξεκινούσε από εδώ την τελική φάση των υποχθόνιων σχεδίων του. Η οργάνωση των αγωνιστών έπρεπε πάση θυσία να ανακαλύψει το πώς. Ο Ζάνος ήταν το κλειδί και μόνο η Ευρυδίκη μπορούσε να έχει πρόσβαση. Η κολοσσιαία δύναμη των Μαύρων ήταν στη διάθεση του και δεν υπήρχε χρόνος για περισσότερες σκέψεις, έπρεπε να κινηθούν άμεσα. Η ιδέα ήταν να οργανώσουν μια επικίνδυνη επιχείρηση για να αποσπάσουν κάποια πληροφορία που σίγουρα ήξερε ο Ζάνος, ο γιος της Λιλίκας. Μόνη λύση για διείσδυση ήταν η Ευρυδίκη, αλλά αν το επιχειρούσαν, θα την έστελναν σε βέβαιο θάνατο. Ο Ζάνος που την είχε χάσει καιρό τώρα θα την υποπτεύονταν στα σίγουρα και οι πιθανότητες να πετύχουν ήταν μηδενικές.

«Γιατί λες ότι ο Ζάνος θα έχει την πληροφορία που χρειαζόμαστε; Αλλού δεν θα μπορούσαμε να την αναζητήσουμε;»

«Έχει αναλάβει πια επικεφαλής των Μαύρων σε ολόκληρη την περιοχή. Μόνο αυτός μπορεί να ξέρει»

«Έχουμε ιδέα τι μπορεί να αφορά;»

«Καμία. Το μόνο σίγουρο είναι ότι πρόκειται για μια καινούργια τεχνολογία που σχετίζεται με τα παιδιά που διακινούν. Το δίκτυο πληροφοριών μας δεν έμαθε κάτι άλλο. Σκοτώθηκαν πολλοί πράκτορες μας στην προσπάθεια να το ανακαλύψουν. Δεν έχουμε άλλους Πρόκειται πάντως για κάτι μεγάλο, πολύ μεγάλο»

Η Ευρυδίκη δέχτηκε την αποστολή με ψυχραιμία αμνάδας. Το σχέδιο που κατέληξαν ήταν απλό. Η Ευρυδίκη είχε φύγει από τον Ζάνο λέγοντας του ότι πρέπει εκτάκτως να πάει στην μάνα της που τη χρειάζονταν επειγόντως. Θα γύριζε λοιπόν σ' αυτόν αφού ενημέρωνε σχετικά την μητέρα της για να έχει άλλοθι. Για να αποφύγει να έρθει σε στενή επαφή του μαζί του, μόλις εξασφάλιζε τις πληροφορίες που χρειαζόνταν, θα προσποιούνταν την άρρωστη για να πάει στο νοσοκομείο. Στη διαδρομή ο Άλκης με τον Δημήτρη που θα παρακολουθούσαν την εξέλιξη θα φρόντιζαν να την αποσπάσουν και να την απομακρύνουν με ασφάλεια. Πολύ ευάλωτο σχέδιο και πολλά μπορούσαν να πάνε στραβά καθώς δεν είχαν επαρκή πληροφόρηση για πολλά θέματα. Μόνο για την έπαυλη κατάρτισαν λεπτομερή περιγραφή γιατί η Ευρυδίκη την ήξερε καλά.

«Πάμε κι ο Θεός βοηθός!»

Η μικρή ομάδα ξεκίνησε για την πιο αβέβαιη αποστολή που είχαν ως τώρα αναλάβει. Η Ευρυδίκη είχε συμφωνήσει αμέσως, δεν την ένοιαζε για τη ζωή της, το ένιωθε ότι θα πεθάνει σύντομα, δεν θα ζούσε για πολύ. Τι αύριο τι τώρα. Μόνο που εκείνη γνώριζε καλά τον Ζάνο, δεν θα

μπορούσε έτσι εύκολα να πάρει αυτό που χρειάζονταν χωρίς να του δοθεί. Ήταν πολύ καλή στην τέχνη της αποπλάνησης κι όλη της ζωή είχε μάθει να προσαρμόζεται σε κάθε περίσταση. Τώρα όμως της ήταν αδύνατον, ότι είχε συνηθίσει να κάνει στη δουλειά της με ευκολία της φαίνονταν πια αποκρουστικό, η ηδονή που είχε μάθει να χειρίζεται με τέχνη της φάνταζε πια το χειρότερο μαρτύριο. Το ξένο άγγιγμα που χρόνια μετέτρεπε σε χρυσό τώρα ήταν σύρμα αγκαθωτό που της ξέσκιζε τα σωθικά. Πως θα δεχόνταν να την αγγίξει αυτό το τέρας; Πως θα άντεχε να τη φιλήσει; Θα μπορούσε να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία της; Θα κατάφερνε να κρατήσει το μυαλό της στη θέση του; Έπρεπε να τα καταφέρει! Για το καλό των παιδιών. Από αυτήν κρέμονταν τόσες ψυχές, δεν μπορούσε να εγκαταλείψει, για τα μωρά. Αχ, πόσα μωρά δεν χάθηκαν εξαιτίας αυτού του τέρατος που πήγαινε να σαγηνεύσει, να του κάνει την ερωτευμένη. Η παλιά Ευρυδίκη που έπαιζε με τους άντρες σαν να ήταν παιχνιδάκια δεν νοιάζονταν διόλου για τέτοια, όποιος και να 'ταν ότι και να 'ταν. Τώρα όμως που είχε ξαναβρεί την χαμένη της ψυχή πως θα εξαφάνιζε από το βλέμμα της τη σιχασιά, το μίσος που ένιωθε γι' αυτό το ανθρωπόμορφο κτήνος που πήγαινε να συναντήσει, αυτόν που ήξερε τα εγκλήματα του, που τόσα παιδιά κατέστρεψε; Έπρεπε όμως. Φτάσανε, οι δυο φίλοι κρύφτηκαν απόμερα κι αυτή μπήκε με τον αέρα που είχε η παλιά Ευρυδίκη, η Έρη όπως τη φώναζαν.

«Έρη! Καλώς τη 'ναι!» την υποδέχτηκε με θέρμη ο Ζάνος

«Γεια σου μωρό μου!»

«Κουκλάρα μου! μου φαίνεται ότι ομόρφυνες κι άλλο!»

«Σου έλειψα;»

«Αν έλεγα ότι μου έκανες έκπληξη, θα σου έλεγα ψέματα κι εγώ ψέματα δεν λέω ποτέ»

«Ναι, αυτό λένε οι μεγαλύτεροι ψεύτες. Πως ήξερες ότι θα 'ρθω;»

«Διαίσθηση κούκλα μου, διαίσθηση. Πες μου πως είναι η μαμά σου, πως τα πέρασες;»

«Βαριόμουνα, έλεγα πότε να τελειώσω να σε δω»

«Σ' είχε στείλει σε δουλειές η μάνα σου;»

«Όχι, έχεις αποκλειστικότητα το ξέρεις. Βάλε μου να πιω, διψάω»

«Ότι θέλει η γυναικάρα μου, θα το πιούμε εδώ ή μέσα; πάει καιρός»

«Να κάνω ένα μπάνιο πρώτα, αλλά θέλω να κάνεις κι εσύ, κάνε μέχρι να τελειώσω το ποτό μου και ξάπλωσε μέχρι να έρθω»

Τον έστειλε για μπάνιο για να μπορέσει να βρει ευκαιρία να ψάξει που θα μπορούσε να βρει κάτι χρήσιμο. Όταν από το θόρυβο του νερού σιγουρεύτηκε πως ήταν απασχολημένος ξεκλείδωσε το κινητό του, είχε ο βλάκας ακόμη τον ίδιο κωδικό, αλλά δεν μπορούσε να εντοπίσει τίποτα αξιόλογο και η ώρα που είχε στη διάθεση της τελείωνε. Ώσπου ξάφνου είδε ένα αρχείο. Ήταν αντίγραφο από μια τηλεδιάσκεψη λίγων ανθρώπων ένας εκ των οποίων ήταν ο Bill Port. Προφανώς ο Ζάνος το φύλασσε για διασφάλιση του. Αυτά που είχαν ειπωθεί ήταν συγκλονιστικά, ήταν η πληροφορία που έψαχνε ο Αρτέμης κι είχε δίκιο! Τα παιδιά κινδύνευαν άμεσα! Δεν έπαιρνε καμία αναβολή! Έπρεπε να τον ειδοποιήσει άμεσα!

«Τι κάνεις εκεί κουκλίτσα μου;» ακούστηκε ξαφνικά βαριά η φωνή του Ζάνου στον ώμο της. Το αίμα της πάγωσε και η καρδιά της σταμάτησε να χτυπά. Κατάφερε όμως να το κρύψει.

«Τίποτα μωρό μου, χαζεύω»

«Καλά έλα στην αγκαλιά μου, φίλησε με»

Το άγγιγμα του την αηδίασε, αλλά όταν πήγε να τη φιλήσει δεν άντεξε, τραβήχτηκε. Φααπ! Ένα χαστούκι την έκανε να χάσει την ισορροπία της.

«Δεν το πίστευα! Δεν ήθελα να το πιστέψω αλλά τώρα είμαι σίγουρος»

«Τι έπαθες μου λες; Αν θες παιχνίδια πες το μου, μην με ξαφνιάζεις ή το θες έτσι; να με ξαφνιάσεις;»

«Άστα αυτά! Δεν περνάνε σε μένα»

«Τι λες; Μου εξηγείς σε παρακαλώ; Μύγα σε τσίμπησε;»

«Α, δεν καταλαβαίνεις; Για πάμε πάλι, που είπες ότι ήσουνα;»

«Στη μάνα μου»

Φααπ! Ένα δυνατότερο χαστούκι άστραψε πάλι.

«Που;»

«Σου είπα στη μάνα μου»

Φααπ! Κι άλλο χαστούκι την έκανε να καθίσει στον καναπέ αυτή τη φορά.

«Τα ξέρω όλα! Όλα!»

«Δεν ξέρω τι σου είπανε, αλλά σε δουλέψανε»

«Χα! Έτσι λες, επειδή ήσουν τόσο ανόητη να πιστέψεις ότι μπορείς να με κοροϊδέψεις εσύ, θα τολμούσε άλλος να χάσει το κεφάλι του! Σε γελάσανε!»

«Ήμουν στη μάνα μου σου λέω! Μην παίζεις μαζί μου!»

«Αν σ' έβλεπε κανείς θα ορκίζονταν ότι λες αλήθεια! Τι φυσικότητα… είσαι γεννημένη ψεύτρα. Αν δεν ήξερα, θα μπορούσα ακόμα κι εγώ να την πατήσω»

«Τι ξέρεις μου λες; Τίποτα δεν ξέρεις!»

«Μόνο μια γυναίκα σαν εσένα μπορεί να σταθεί δίπλα μου, τώρα που φτάνω στην κορυφή μόνο εσύ μου ταιριάζεις. Σε λίγες μέρες όλα θα έχουν τελειώσει, θα είμαι βασιλιάς, γίνε η βασίλισσα μου»

«Δεν μ' αρέσουν τα παλάτια»

«Κι όμως είσαι γεννημένη για παλάτια, είσαι γεννημένη για βασιλιάδες! Αμέτρητες γυναίκες έχουν περάσει από το κρεβάτι μου αλλά μόνο εσύ κατάφερες να με κάνεις να σε θέλω συνέχεια. Εσύ! Μόνο εσύ μου δίνεις αυτό που θέλω! Καμία δεν σε φτάνει, καμία!»

«Αυτό θες μόνο από μένα, το κρεβάτι, μόνο αυτό σε νοιάζει»

«Όχι, δεν είναι μόνο το κορμί μου που παίρνεις στα χέρια σου αλλά και το μυαλό μου! Εσύ, μόνο εσύ μπορείς να κουμαντάρεις το μυαλό μου»

«Το μυαλό σου είναι συνέχεια στην ηδονή, μόνο αυτό σε νοιάζει, να χορτάσεις την όρεξη σου, να χορτάσεις τη σάρκα σου»

«Ηδονή! Ναι! Η ηδονή που μου χαρίζεις εσύ, καμιά δεν μπορεί να σε φτάσει, καμιά δεν σε φτάνει στην τέχνη! Είσαι η καλύτερη!»

«Η τέχνη που λες δεν μ' ενδιαφέρει»

«Ψεύτρα! Μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου, την λατρεύεις την τέχνη σου, το ξέρω, το έχω νιώσει πολλές φορές! Γι' αυτό είσαι η καλύτερη, γιατί λατρεύεις αυτό που ξέρεις να κάνεις καλύτερα απ' όλες! Έλα μαζί μου, με την τέχνη σου θα κατακτήσουμε τον κόσμο!»

«Ώστε αυτό είναι που θες λοιπόν; Την τέχνη μου; Ε, όχι δεν στην πουλάω την τέχνη μου! Δεν την θέλω την τέχνη μου, ποτέ πια, ποτέ! Μ' ακούς; Ποτέ!»

«Τόση δύναμη, τόση εξουσία, τόσα πλούτη και τα πετάς; Γιατί;»

«Έτσι! Δεν γουστάρω!»

«Ανόητη! Θες να είσαι μ' εκείνον ε; Να 'σαι μ' αυτούς;»

«Που το ξέρεις εσύ; Που το 'μαθες;»

«Σου είπα τα ξέρω όλα»

«Ψέματα λες, δεν ξέρεις τίποτα. Δεν με νοιάζει τίποτα και κανένας, δεν θέλω κανέναν, δεν ξέρεις τι σου γίνεται»

«Τα ξέρω όλα»

«Σε δουλέψανε»

«Έτσι ε; για να δούμε τώρα, τι λες; Ξέρω; Για δες εδώ ποια μπήκε, τι λες; Ξέρω;»

Την τελευταία φράση του η Ευρυδίκη δεν πρόλαβε να την ακούσει. Βροντή χιλίων κεραυνών έσκασε στ' αυτιά της! Το κορμί της πάγωσε. Μόνο η καρδιά της κλωτσούσε με δύναμη το στήθος της.

«Μάνα εσύ;»

«Ανόητη!»

«Πως μπόρεσες;»

«Έτσι ήσουν από μικρή, χαζή, είχες τα πάντα και τα σκόρπισες!»

«Το ίδιο σου το παιδί; Πως μπόρεσες; Πως μπόρεσες να με προδώσεις;»

«Εσύ φταις! εσύ με τις βλακείες σου, εσύ με το χαζό σου το μυαλό, εσύ με τον ανόητο έρωτα σου! Εσύ μ' ανάγκασες!»

«Γιατί; πάντα δεν έκανα ότι μου ζητούσες; πάντα δεν σου 'φερνα λεφτά; Γιατί;»

«Έτσι ήσουνα πάντα! Αδύναμη, κλαψιάρα, κλάψε βλαμμένη, κλάψε το χάλι σου!»

«Γιατί με πρόδωσες; Γιατί; τι σου 'κανα; Σε τίποτα δεν σε πείραξα»

«Γιατί; τολμάς και ρωτάς γιατί; εσύ ανόητη που τα παράτησες όλα κι έφυγες για να πας σ' αυτόν; Όλα τα είχες, όλα! περιουσία, λεφτά, δύναμη! τα παράτησες όλα, γιατί; για να πας σ' αυτόν»

«Εσένα που σε πείραξα; Που; Πήγα σ' αυτόν, ναι, τι σε ένοιαξε εσένα, πότε νοιάστηκες εσύ για μένα;»

«Τι λες ; Εγώ δεν νοιάστηκα για σένα; Τόση περιουσία σου 'φτιαξα, τόσα λεφτά!»

«Όχι μάνα! Δεν τα 'φτιαξες για μένα, για σένα τα 'φτιαξες»

«Κουτή! Είχες ολόκληρη αυτοκρατορία στα πόδια σου και 'συ τι έκανες με το κούφιο σου κεφάλι; Τα πέταξες και έτρεξες σ' αυτόν. Άφησες τόσα λεφτά! Τόσα λεφτά!»

«Τα λεφτά! Πάντα τα λεφτά! Δεν είσαι μάνα εσύ, σκύλα είσαι, μια άρρωστη σκύλα που θέλει μόνο να

τρώει λεφτά, λεφτά, λεφτά! Έφαγες τα πάντα για τα λεφτά! Μέχρι κι εμένα, το ίδιο σου το σπλάχνο! Αχ, δεν ήθελα να το πιστέψω, μικρό κοριτσάκι ήμουνα όταν μ' έστειλες μ' εκείνη τη φίλη σου την κακούργα! Με έστειλες στο στόμα του λύκου να μου φάει την ψυχή, γιατί; για τα λεφτά!»

«Για σένα το έκανα ανόητη! Για να μάθεις να είσαι σκληρή στη ζωή σου, για να αντέχεις!»

«Όχι σκύλα! Για τα λεφτά το έκανες, για να ταΐσεις το τέρας που έχεις μέσα σου, την απληστία σου για τα λεφτά! Αχ, δεν ήθελα να το πιστέψω, έλεγα πως όχι, η μανούλα μου δεν το ήξερε, αν το ήξερε δεν θα μ' άφηνε ποτέ! Εγώ φταίω, εγώ, που δεν πρόσεξα, που δεν φώναξα, εγώ φταίω, εγώ είμαι μια σκάρτη»

«Εσύ φταις ηλίθια, εσύ!»

«Τι φταίω; Δέκα χρονών παιδάκι ήμουνα, τι φταίω;»

«Άμυαλη ήσουνα κι άμυαλη παραμένεις, όλο βλακείες έκανες και κάνεις»

«Εσύ με πέταξες στο τέρας! Εσύ, πέταξες το ίδιο το παιδί να το κατασπαράξουν, για τα λεφτά! Και τώρα γι' αυτό το έκανες, γι' αυτό με πρόδωσες! πάντα για τον ίδιο λόγο, για τα λεφτά! Τι θα τα κάνεις; τι; τόσα λεφτά;»

«Ναι ανόητη! Τα λεφτά! Αυτά μετράνε, μόνο αυτά, τίποτα άλλο! ποτέ σου δεν το 'μαθες, ποτέ, έτσι ήσουν πάντα από μικρή! αλλά που να το καταλάβεις, με τι μυαλό, στο πήρε αυτός, σε χάζεψε με την αγκαλιά του»

«Τολμάς και τον πιάνεις στο στόμα σου! Η αγκαλιά του! Ναι, η αγκαλιά του! αυτή μου έδωσε ζωή, αυτή μ' έκανε να νιώσω άνθρωπος, να χαρώ, η αγκαλιά του! η αγκαλιά που εσύ ποτέ δεν μου 'δωσες! Η αγκαλιά που

μου 'κλεψες! Αυτός! Αυτός με την αγκαλιά του ξέπλυνε τη βρώμα που μ' έπνιγε από τις αγκαλιές που εσύ με πούλαγες»

«Όσο και να κλάψεις δεν θα τον ξαναδείς»

«Άθλια μάνα! Ξέρεις τι θα μου κάνουν; Θα με σκοτώσουν, δεν θα γλιτώσω, δεν το 'ξερες; Θα το σκοτώσουν το παιδί σου»

«Αφού δεν σε είχα εγώ, δεν θα σ' έχει ούτε αυτός. Αυτός φταίει για όλα, αυτός και το κλούβιο σου κεφάλι, που ήθελε έρωτες κι αγκαλιές»

«Αχ, μάνα! γιατί; γιατί;»

Δυο Μαύροι στρατιώτες μπήκαν στο χώρο. Τους είχε ειδοποιήσει ο Ζάνος. Θα έπαιρναν την Ευρυδίκη για ανάκριση στην κεντρική διοίκηση, η μοίρα της ήταν πια γραμμένη. Σηκώθηκε υποταγμένη στο ριζικό της, αχ τα παιδάκια σκέφτονταν μονάχα, τι θα απογίνονταν. Όταν οι δυο Μαύροι μ' αυτές τις απαίσιες κάσκες την άρπαξαν για να την πάρουν ένας ελαφρύς αναστεναγμός βγήκε από το στόμα της. Δεν τα είχε καταφέρει, δεν την ένοιαζε που θα πέθαινε, αλλά που δεν θα μπορούσε να βοηθήσει άλλο. Ας βρίσκονταν μια λύση, μια διέξοδο, κάτι να πιαστεί έστω το τελευταίο δευτερόλεπτο, να έλεγε τουλάχιστον ότι πρόλαβε να μάθει.

«Έρη δεν είναι ανάγκη να γίνει έτσι, υπάρχει τρόπος, πάντα υπάρχει τρόπος» τους σταμάτησε πριν βγουν από το χώρο ο Ζάνος για να κάνει μια τελευταία προσπάθεια

«Τι εννοείς;»

«Μίλησε μας, πες μας τι ξέρεις γι' αυτούς και θα γλιτώσεις, θα φροντίσω εγώ να γλιτώσεις. Όλα θα γίνουν όπως πριν»

«Όπως πριν;»

«Ναι, θα τα ‘χεις πάλι όλα, λεφτά, περιουσία, δύναμη. Πιο πολλά από πριν!»

«Όπως πριν…»

«Ναι, όπως πριν! Κι ακόμα καλύτερα!»

«Όχι!»

«Πως όχι; τ’ αρνείσαι όλα; πάλι; για να πας σ’ αυτούς; εγώ σου προσφέρω τη ζωή, αυτοί το θάνατο και πας σ’ αυτούς;»

«Κάνεις λάθος, εδώ είναι ο θάνατος κι εκεί είναι η ζωή»

«Πάντα ίδια Έρη, το βλέπω στα μάτια σου, είσαι το ίδιο αγρίμι όπως την πρώτη φορά»

«Κι εσένα η καρδιά σου είναι το ίδιο μαύρη»

«Μ’ αρνείσαι μέχρι το τέλος, σου προσφέρω τον κόσμο ολόκληρο και μ’ αρνείσαι»

«Μου στερείς τον κόσμο ολόκληρο»

«Πεισματάρα σαν παιδί, λες και δεν ξέρεις τους ανθρώπους, σαν να μην έχεις γνωρίσει την ψυχή τους. Ξέρεις καλά τι είναι! Ζώα! και μάλιστα ζώα μοχθηρά, αιμοβόρα»

«Γι’ αυτό τους παραμυθιάσατε με τις Microids;»

«Χαχα! Τι σε νοιάζει για όλα αυτά τα ζωντόβολα; Δωσ’ τους να πιούνε, να φάνε και να γεμίσουν τον πάτο τους και κάνουν τα πάντα. Τους ξέρεις καλά τι σκάρτοι είναι!»

«Εσείς τους κάνετε σκάρτους! Εσύ κι όμοιοι σου! Εσείς τους παρασύρατε, ασκήσατε βία, βρήκατε τους πιο σκοτεινούς τους φόβους, τους απειλήσατε, τους ξεγελάσατε, εσείς τους κάνατε διεστραμμένους. Εσείς τους κλέψατε την ψυχή»

«Ξετσίπωτη!»

«Δεν το καταφέρατε όμως με όλους... Αυτή είναι η δυστυχία σας. Ακόμη κι ένας αν μείνει που σας φτύνει θα έχετε αποτύχει. Γιατί κι αυτοί οι εκλεκτοί που προσκυνάς κι αυτοί σκουπίδια είναι σαν εσένα ντυμένα με χρυσόχαρτο, γυαλίζει αλλά μόλις το ακουμπάς σκορπάει σα στάχτη. Γιατί νομίζεις ότι σας ακολουθούν τα σκουπίδια; Να σου πω εγώ το γιατί; Γιατί είναι η ψυχή σας χωματερή. Τα άνθη όμως σιχαίνονται τη βρώμα σας»

«Ανόητη! Πάρτε την!»

Οι δυο πάνοπλοι σαν αστακοί Μαύροι στρατιώτες την εξαφάνισαν μονομιάς. Η Ευρυδίκη, έχοντας απαρνηθεί για πάντα την Έρη, βάδιζε προς τη μοίρα που είχε επιλέξει. Η μάνα της έμεινε με τον Ζάνο, είχε κάνει καλή συμφωνία, θα επέκτεινε τις επιχειρήσεις της. Η περιουσία της και η δύναμη της θα γιγαντώνονταν, του ήταν άλλωστε πολύ χρήσιμη κι ο Ζάνος ήταν εγγύηση, τώρα θα αποκτούσε πολλά λεφτά.

«Άλκη!»

«Σςςς… προχώρα, δεν είμαστε ακόμα ασφαλείς»

Όσο περίμεναν οι δυο φίλοι, η ενσυναίσθηση του Δημήτρη είχε χτυπήσει κόκκινο. Ήξερε ότι τα πράματα δεν θα εξελίσσονταν καλά και δεν δυσκολεύτηκε να πείσει τον Άλκη να αυτοσχεδιάσουν. Με πολύ θράσος και τύχη κατάφεραν να πάρουν τη θέση δυο αξιωματικών των δυνάμεων που είχαν έρθει για να μεταφέρουν την Ευρυδίκη. Η τύχη τους είχε ευνοήσει με τρόπο σπάνιο που μόνο τους παράλογα θαρραλέους ευνοεί. Ίσως να έπιασαν τόπο και οι προσευχές των παιδιών.

«Τώρα τρεχάτε ποδαράκια μου!»

Η ευχή της Ευρυδίκης πάντως εκπληρώθηκε, τους είπε ότι είχε καταφέρει να μάθει και συνέχισε να βοηθάει τα παιδιά. Βοηθούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της. Στα κρησφύγετα, στις μετακινήσεις, στα τρόφιμα, παραστέκονταν στις χαροκαμένες μάνες, φρόντιζε τους πληγωμένους, παρηγορούσε κάθε καρδιά που χαράκωναν η αγωνία, τα βάσανα και οι πίκρες του αγώνα. Τα παιδάκια όμως δεν τα άφηνε στιγμή μοναχούλια, την ώρα μάλιστα που έπεφταν για ύπνο τους τραγουδούσε, τους έλεγε παραμύθια και τ' αγκάλιαζε, αχ πόσο τ' αγκάλιαζε! Δεν τ' άφηνε ποτέ να κοιμηθούν χωρίς αγκαλιά, την αγκαλιά που αυτής της είχαν κλέψει.

Όσο όμως ο Δημήτρης ήταν αφοσιωμένος στην κρίσιμη αυτή αποστολή η ομάδα του αντιμετώπιζε θανάσιμο κίνδυνο. Ο άξιος αντικαταστάτης του Μπαρμπαμήτσου, ο Κωνσταντίνος, έλειπε κι αυτός στο βουνό σε μια μυστική βάση που εκπαιδεύονταν οι νέοι στα όπλα. Ο Μπαμπαμήτσος δεν μπορούσε να το αποφύγει γιατί ο Κωνσταντίνος πάρα την ηλικία του επέμενε.

«Αν δεν με στείλεις εσύ Μπαρμπαμήτσο θα πάω μόνος μου. Είμαι μεγάλος πια θέλω να κρατήσω όπλο, τα πράγματα σκουραίνουν, πρέπει να είμαι έτοιμος»

Είχε δίκιο, ο χρόνος της τελικής μάχης πλησίαζε και ήταν ακόμα λίγοι. Πολλά παιδιά σαν τον Κωνσταντίνο πήραν τη θέση των μεγάλων που κρύβονταν και συμπλήρωσαν με τη δύναμη της καρδιάς τους την ισχύ που τους έλειπε κρατώντας στα νεανικά τους χέρια τα όπλα τα ιερά που ήταν χρέος άλλων να τα κρατάνε, εκείνων που ήταν βουτηγμένοι στην άβυσσο της φόβου τους.

Ο Μπαρμπαμήτσος είχε αφήσει αυστηρή εντολή να μην κάνει κανείς απολύτως τίποτα μέχρι να γυρίσει,

εκτός αν ήταν ζήτημα ζωή ή θανάτου. Τα μωρά όμως πεινάγανε, πεινάγανε πολύ. Το ελάχιστο φαγητό που είχαν έγινε ακόμη λιγότερο όταν έφτασαν ξαφνικά καινούργια μωρά. Η Σοφία, η μαμά της και τα μεγαλύτερα παιδιά δεν έφαγαν καθόλου αλλά και πάλι το φαΐ δεν έφτανε. Τα μωρά πείναγαν και έκλαιγαν. Η απελπισία άρχισε να τους κυριεύει. Χρειάζονταν τρόφιμα αλλά που να τα βρουν; Έλειπε ο Μπαρμπαμήτσος, έλειπε ο Κωνσταντίνος κι έξω οι Μαύροι θέριζαν όποιον έβρισκαν. Που να ψάξουν; Τι να κάνουν; Ξαφνικά εμφανίστηκαν τα δίδυμα, ο Γιάννης κι ο Νικόλας, φίλοι του Θωμά που είχαν ενταχθεί στην ομάδα. Δυο λεβέντες πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, ατρόμητοι, πάντα πρόθυμοι, πάντα έτρεχαν, πάντα βοηθούσαν. Ήρθαν λοιπόν και τους είπαν ότι είχαν ανακαλύψει εκεί κοντά μια κρυψώνα με τρόφιμα ενός μαυραγορίτη. Αυτών τα τρόφιμα λοιπόν θα έκλεβαν είπαν οι δίδυμοι, χρειάζονταν όμως βοήθεια.

«Ας περιμένουμε τον Μπαρμπαμήτσο» είπε η Σοφία

«Δεν έχουμε χρόνο, τα τρόφιμα είναι εκεί τώρα αλλά δεν ξέρουμε πότε θα τα πάρουν» απάντησαν τα δίδυμα

«Ας ρωτήσουμε τη μαμά τότε» ξαναείπε η Σοφία

«Μην την ξυπνήσεις, άδικα θα την ανησυχήσεις, έχει τόσες μέρες να κοιμηθεί, ας την, δεν θα μας αφήσει το ξέρεις και τα μωρά πεινάνε» επέμενε ο Θωμάς κι ο Τάσος που ήταν έτοιμοι να πάνε μαζί με τα δίδυμα για τα τρόφιμα

«Θα πάω κι εγώ μαζί με τ' αγόρια να 'χω τον νου μου μην κάνουν καμιά ανοησία, να τους λέω να βιαστούν» πετάχτηκε η Θάλια

Έτσι, δίχως η Σοφία να καταφέρει να τους αλλάξει γνώμη, η μικρή ομάδα ξεκίνησε στα σκοτεινά να πάει να κλέψει τα τρόφιμα για τα μωρά. Τα δίδυμα, ο Γιάννης κι ο Νικόλας, ο Θωμάς, ο Τάσος κι η Θάλια. Το σημείο ήταν λίγα τετράγωνα πιο κάτω. Με το που έκαναν όμως λίγα μέτρα τι να δουν; Πέντε μωρά μοναχούλια, φοβισμένα κι αδυνατισμένα σαν πεταμένα γατσούλια.

«Μωρά! Δεν μπορούμε να τα αφήσουμε» είπε η Θάλια

«Θα μας καθυστερήσουν, πως θα τα πάρουμε μαζί μας; Αν γυρίσουμε πίσω ίσως δεν τα προλάβουμε τα τρόφιμα, άσε που θα μας πάρουν χαμπάρι, δεν μπορούμε να κόβουμε βόλτες έτσι, οι Μαύροι είναι παντού» παρατήρησε ο Θωμάς

«Πως θα τα αφήσουμε τα μωρά; θα χαθούν» επέμενε η Θάλια

«Ας μην χασομεράμε, ας τα πάρουμε μαζί, κάτι θα κουβαλήσουν κι αυτά» συμπλήρωσε ο Τάσος

«Παιδιά πάμε, μην αργούμε άλλο» είπαν τα δίδυμα κι όλοι μαζί συνέχισαν για τα τρόφιμα.

Η Θάλια είχε τα μωρά συνέχεια κοντά της και προσπαθούσε να τους εξηγήσει τι θα έκαναν. Τα κακόμοιρα είχαν μέρες να φάνε κι όταν άκουσαν για φαγητό υπάκουσαν αμέσως. Προσεκτικά η μικρή ομάδα έφτασε στο σημείο που τους οδήγησαν τα δίδυμα. Ω! τι οπτασία ήταν εκείνη για τα πεινασμένα ματάκια των παιδιών! Άρχισαν αθόρυβα να μαζεύουν όσα περισσότερα τρόφιμα μπορούσαν να κουβαλήσουν. Χωρίς να χάσουν πολύ χρόνο ετοιμάστηκαν για το δρόμο της επιστροφής, όταν ακούστηκε μια βροντερή φωνή που τους έκοψε το αίμα.

«Άλτ!»

Ήταν οι Μαύροι. Κάποια μαύρη ψυχή τους είχε δει και τους είχε προδώσει. Σίγουρα δεν ήταν μαυραγορίτης γιατί αυτός δεν θα ειδοποιούσε άλλους, θα τα κανόνιζε ο ίδιος. Κάποιος άλλος που τα είδε τυχαία ειδοποίησε τα καθάρματα. Γιατί όμως; τι όφελος μπορούσε να έχει κάποιος να προδώσει παιδάκια που έκλεβαν για να χορτάσουν την πείνα τους; Αχ, άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου. Ποιος ξέρει σε τι έρεβος κρύβονται τέρατα που σπαράσσουν τα στήθη πλασμάτων που μοιάζουν δίχως να είναι άνθρωποι παρά μόνο στην όψη.

Τα παιδιά κινδύνεψαν άμεσα να πιαστούν. Ο Θωμάς έτρεξε αμέσως προς αντίθετη κατεύθυνση για να παρασύρει τους Μαύρους.

«Γρήγορα παιδάκια! Πετάξτε κάτω τα τρόφιμα κι αρχίστε να τρέχετε! Γρήγορα τρέξτε μαζί μου!» διέταξε αστραπιαία η Θάλια τα μωρά

Θα ακολουθούσαν τη μέθοδο διαφυγής που είχαν μάθει καλά και που είχαν εφαρμόσει πολλές φορές με επιτυχία μέχρι τώρα. Τα δίδυμα κι ο Τάσος είχαν ήδη πάρει θέση.

«Άντε μωράκια μου! αφήστε τα, θα φάμε μετά άλλα καλύτερα, τρέξτε μαζί μου! Θα σας σκοτώσουν άμα σας πιάσουν! Πετάξτε τα και τρέξτε!» συνέχιζε η Θάλια στα μωρά με αγωνία

Αλλά που να αφήσουν τα μωρά το φαΐ; Είχαν να φάνε τόσες μέρες και τώρα που το είχαν στα χέρια τους να το πετάξουν; Με τίποτα! Ας μας σκοτώσουν, εμείς θα φάμε! Δύστυχα μωρά, πώς να τα αφήσει η Θάλια ,να σωθεί αυτή; κι αυτά; Ήξερε πολύ καλά τι θα πάθαιναν τα δύσμοιρα. Η Θάλια δεν έφυγε, δεν τα παράτησε τα μωρά.

Ούτε ο Τάσος, ούτε ο Νικόλας, ούτε ο Γιάννης. Δεν θα άφηναν μοναχή της τη Θάλια για τίποτε στον κόσμο. Οι Μαύροι τους έπιασαν. Ο Θωμάς όταν κατάλαβε τι συνέβαινε παρακολούθησε με επιμονή να δει που θα τους πήγαιναν. Όταν είδε το μέρος που τους φυλάκισαν άρχισε να τρέχει. Έτρεχε, έτρεχε, έτρεχε μ' όλη του τη δύναμη. Έτρεχε όσο μπορούσε! Έτρεχε περισσότερο απ' όσο μπορούσε. Έτρεχε να ειδοποιήσει τον Κωνσταντίνο, έτρεχε να προλάβει.

Τους μικρούς αγωνιστές με τα μωρά οι Μαύροι τους είχαν κλείσει σε ένα κέντρο μεταγωγών. Αυτό το σύστημα είχαν, όσους συλλάμβαναν τους έκλειναν σε προσωρινές φυλακές και μετά τη διαλογή των φυλακισμένων τους μετέφεραν αναλόγως για εκτέλεση ή βασανιστήρια. Αν ήταν παιδιά τους πήγαιναν στα περίφημα κέντρα του Bill Port. Βέβαια συχνά πυκνά δεν τους πήγαιναν πουθενά, απλά τους έβγαζαν έξω από τη φυλακή και τους σκότωναν αμέσως.

Στο κελί που έβαλαν τους μικρούς ήρωες ήταν κι άλλοι κρατούμενοι, όλοι μεγάλοι, καμιά δεκαριά. Ήταν μια μάνα που η κόρη της ήταν οργανωμένη και την έψαχναν, ένας κύριος που τον υποπτεύονταν για συνεργασία με τους αγωνιστές, ένας νεαρός που είχε πάνω του οπλισμό κι οι υπόλοιποι είχαν πιαστεί γιατί κυκλοφορούσαν δίχως την ειδική άδεια μετακίνησης. Όσο ήταν κρατούμενοι είχαν δει να παίρνουν άλλους πριν από αυτούς και να τους εκτελούν άμεσα εκεί έξω από το κελί τους. Οι Μαύροι ήταν θυμωμένοι γιατί κάτι άσχημο τους είχε συμβεί και ξεσπούσαν σ' αυτούς που είχαν στα χέρια τους. Οι λίγες ώρες που ζούσαν στην αιχμαλωσία τους φαίνονταν ήδη αιώνες. Σε κάθε άνοιγμα της πόρτας μπορεί να κλήρωνε η μοίρα για κάποιον απ' αυτούς,

ποιον όμως; Μήπως τώρα; Μήπως τώρα ήρθε η δική μου η σειρά; Ατσάλινα νεύρα να έχεις, σπάνε. Τα νεύρα των παιδιών όμως είναι ευλύγιστα.

«Εσύ μικρούλα μου δεν φοβάσαι;» ρώτησαν στοργικά τη Θάλια

«Όχι!»

«Μπράβο κουκλίτσα μου! είσαι γενναίο κορίτσι»

«Δεν φοβάμαι γιατί ξέρω»

«Τι ξέρεις;»

«Ξέρω ότι θα μας σώσει ο Θωμάς! Δεν τον πιάσανε» εξήγησε η Θάλια

Μεγάλο πράμα η πίστη, σώζει το μυαλό κι ηρεμεί την ψυχή κι όταν το μυαλό είναι στη θέση του τότε μπορεί στ' αλήθεια να σωθεί ο άνθρωπος. Οι ώρες όμως στη φυλακή εξακολουθούσαν να κυλούν βασανιστικά αργά. Οι πείνα συνέχιζε να βασανίζει τα μωρά που δεν άντεχαν τον πόνο κι έκλαιγαν γοερά. Η Θάλια για να τα ηρεμήσει τους τραγουδούσε:

στη στεριά δεν ζει το ψάρι
μηδ' ανθός στην αμμουδιά …

Ναι, δεν ζούνε οι ανθοί στην άμμο που είχε θάψει την ανθρωπότητα η αφροσύνη εκείνων που 'θελαν να παραστήσουν το Θεό. Οι ανθοί όμως δεν σταματούσαν να αγωνίζονται. Ο Θωμάς κατάφερε με την ψυχή στο στόμα να φτάσει στον Κωνσταντίνο τον οποίο πρόλαβε να ενημερώσει για το τι είχε συμβεί πριν λιποθυμήσει από εξάντληση. Ο Κωνσταντίνος με κάμποσους άλλους μαχητές έτρεξαν και με τα όπλα τους άνοιξαν μάχη με τους Μαύρους. Ο αιφνιδιασμό τους ήταν μεγάλος, πρώτη

φορά συνέβαινε κάτι τέτοιο. Μέχρι να συνέλθουν οι αγωνιστές κατάφεραν πάνω στην αναμπουμπούλα να απελευθερώσουν όλα τα παιδιά αλλά και τους υπόλοιπους φυλακισμένους. Ο Θεός είχε βάλει και πάλι το χέρι Του! Η καρδιά του Μπαρμπαμήτσου χτύπησε τόσο δυνατά που δοκίμασε τα όρια της όταν έμαθε τι είχε συμβεί. Αγκάλιασε τους λεμονανθούς με όλη του την αγάπη.

«Τώρα πια ξέρουμε, η Ευρυδίκη μας έδωσε το κλειδί των σχεδίων τους» παρατήρησε ο Αρτέμης στους δυο φίλους του

«Είχες δίκιο Αρτέμη, εδώ στην περιοχή μας θα κριθεί ο αγώνας» συμφώνησε ο Δημήτρης

«Λοιπόν; Πως θα κινηθούμε;» αναρωτήθηκε ο Άλκης

Το μυστικό που η Ευρυδίκη είχε αποσπάσει δεν τους άφηνε περιθώρια χρονοτριβής. Το βίντεο της τηλεδιάσκεψης του επιτελείου του Bill Port που είχε συμμετάσχει ο Ζάνος είχε αποκαλύψει ότι η διεθνής αυτή συμμορία θα έβαζε σε εφαρμογή την τελευταία φάση των σχεδίων τους για την παγκόσμια επικράτηση που ήταν ο τελικός τους σκοπός. Στόχος τους τα παιδιά. Τα συγκέντρωναν με ταχείς ρυθμούς για να τα μεταφέρουν σε μακρινές εγκαταστάσεις. Αυτό το έκαναν ήδη σε ολόκληρο τον πλανήτη όμως εδώ σε αυτήν την περιοχή θα ξεκινούσαν κάτι φριχτό. Για αυτό το λόγο θα έρχονταν ο ίδιος ο Bill Port ο οποίος θα είχε μαζί του το νέο επίτευγμα της μετα-επιστήμης που θα εξασφάλιζε την κυριαρχία της μετα-κοινωνίας. Θα είχε μαζί του το χάπι του μετα-ανθρώπου. Ένα κατασκεύασμα των εργαστηρίων του που μετατρέπει τον ανθρώπινο οργανισμό σε υπερβιονικό. Όποιος πάρει το χάπι αυτό εισάγει στον οργανισμό του χιλιάδες

μικροσκοπικά βιο-ρομποτάκια υψηλής νανοτεχνολογίας που αποκτώντας τον έλεγχο του σώματος και του μυαλού δημιουργούν τον μετα-άνθρωπο, έναν άνθρωπο χωρίς ατέλειες, χωρίς προβλήματα και χωρίς αρρώστιες με δύναμη και ικανότητες απεριόριστες. Φυσικά τον απόλυτο έλεγχο αυτής της τεχνολογίας τον είχε μόνο ο Bill Port. Αυτός διέθετε το ένα και μοναδικό πρωτότυπο χάπι που θα έφερνε μαζί του για να αναπαραχθεί σε ένα μυστικό εργαστήριο που λειτουργούσε ήδη υπό την κάλυψη της ψυχιατρικής κλινικής. Εκεί ανέμεναν όλοι οι εξειδικευμένοι ειδικοί επιστήμονες με τον αντίστοιχο εξοπλισμό για την παραγωγή των πρώτων χιλιάδων χαπιών. Το χάπι θα το έδιναν μόνο σε συγκεκριμένα παιδιά που επέλεγαν και στους λίγους εκλεκτούς συνεργάτες του δικτύου. Όσα παιδιά δεν θα κρίνονταν κατάλληλα για το χάπι θα ήταν διαθέσιμα στους συνεργάτες να τα κάνουν ότι ήθελαν. Ο Bill Port θα ερχόνταν από στιγμή σε στιγμή.

Αυτό που ο Bill Port δεν είχε αποκαλύψει σε κανέναν το που φύλασσε το μετα-χάπι. Ο πλέον έμπιστος επιστήμονας του το είχε εμφυτεύσει κάτω από τη γλώσσα του και αφού τον σκότωσε, όπως και όλους όσους είχαν εργαστεί στην κατασκευή του για να μην υπάρχουν μάρτυρες, εξασφάλισε ότι ήταν ο μόνος που γνώριζε. Αν πάθαινε κάτι αυτός, κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να υλοποιήσει το όραμα του, να ξεκινήσει από αυτήν την περιοχή η καινούργια φυλή των μετα-ανθρώπων.

«Ο Bill Port θα είναι εδώ από στιγμή σε στιγμή, αν ήδη δεν έχει έρθει. Αυτό σημαίνει ότι έχουν ολοκληρώσει τη διαλογή των παιδιών. Προέχει να σώσουμε τα παιδιά που σκοπεύουν να ξεφορτωθούν, που σίγουρα θα καταλή-

ξουν στην πορνεία ή σε σφαγή τους για όργανα ή πειράματα» ενημέρωσε ο Αρτέμης

«Πως όμως; Πως θα προλάβουμε;» ρώτησε ο Άλκης

«Όλες οι οργανώσεις έχουν ενημερωθεί σχετικά και στέλνουν άμεσα όσους μαχητές διαθέτουν με ολόκληρο τον οπλισμό τους. Έχουμε εντοπίσει τα σημεία που συγκεντρώνουν τα παιδιά, μόλις συγκεντρωθούμε θα τους χτυπήσουμε»

«Μετά; Τι θα κάνουμε μετά;» ξαναρώτησε ο Άλκης

«Μετά θα δούμε, ας τα σώσουμε πρώτα, αυτό προέχει. Πρέπει όμως να κερδίσουμε χρόνο μέχρι να έρθουν»

«Έχεις καμιά ιδέα;» ρώτησε ο Δημήτρης αυτή τη φορά

«Ναι, θα σου πω. Έλα μαζί μου»

«Σ' ακούω φίλε μου»

«Δεν γίνεται αλλιώς, ο Ζάνος πρέπει να φύγει από τη μέση. Αυτό θα τους αποσυντονίσει για λίγο. Άμα χάσουν τον αρχηγό τους μέχρι να αποφασίσουν τι θα κάνουν, μέχρι να πάρουν νέες οδηγίες θα καθηλωθούν. Μόνο έτσι θα κερδίσουμε άμεσα το χρόνο που χρειαζόμαστε»

«Πως όμως; Μένει σε φρούριο σωστό, ολόκληρος στρατός τον φυλάει»

«Όλα γίνονται άμα υπάρχει καρδιά. Δεν το 'θελα όμως έτσι, ήθελα να τον πιάσω να δικαστεί για τα εγκλήματα του, όμως δεν γίνεται διαφορετικά. Χιλιάδες ψυχές θα χαθούνε, δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Ξέρω που θα τον βρω, κοιμάται μαζί με τη μάνα της Ευρυδίκης, ανίερο ζευγάρι τεράτων. Απόψε θα τους κόψω»

«Ναι αλλά πως θα γίνει;»

«Πάμε και θα δεις»

Κινήθηκαν σα σκιές από αστέρια μες την νύχτα. Ο Δημήτρης καλύφτηκε σε σημείο αόρατο από μάτια ανθρώπου με τρόπο που του 'δειξε ο Αρτέμης. Τον ήθελε μαζί του για να μπορεί να ενημερώσει την οργάνωση σε περίπτωση που δεν επέστρεφε ώστε να μην μείνει ακέφαλη. Δεν θα άφηνε κανέναν άλλο να ρισκάρει. Ο Αρτέμης ήταν έτοιμος, είχε μόνο ένα μαχαίρι.

«Μόνο με ένα μαχαίρι;» ρώτησε απορημένος ο Δημήτρης

«Δεν χρειάζομαι τίποτα άλλο» είπε και χάθηκε στο σκοτάδι

Παρά την ηλικία του διατηρούσε ακμαίο το πνεύμα του μαχητή όπως τότε που ήταν στις ειδικές επιχειρήσεις. Η ματιά του δεν άφηνε περιθώρια για αμφιβολία, ματιά σκληρή σαν το μαχαίρι του. Μετά από πολύ ώρα ο Αρτέμης επέστρεψε.

«Πάμε, τέλειωσε»

Δεν χρειάστηκε να ρωτήσει. Το ατσάλι του Αρτέμη είχε κόψει το νήμα της μοίρας του κακού δίχως να ρωτήσει τις υφάντρες που λούφαξαν. Οι δυο φίλοι πήραν αθόρυβα το δρόμο της επιστροφής. Ο χρόνος που κέρδισε ο Αρτέμης αποδείχτηκε πολύτιμος. Οι μαχητές των οργανώσεων συγκέντρωσαν τις δυνάμεις τους για τη μεγάλη μάχη. Όσο αυτοί θα πολεμούσαν με τους Μαύρους τα αγόρια και τα κορίτσια των διαφόρων ομάδων θα φυγάδευαν τα φυλακισμένα παιδιά προς το βουνό. Μετά θα έβλεπαν τι θα έκαναν με τόσες χιλιάδες παιδιά. Έχει ο Θεός! Πρώτα έπρεπε να τα σώσουν από τον άμεσο κίνδυνο που διέτρεχαν.

Λίγο πριν φέξει άναψε η φωτιά του πολέμου σε πάλη άνιση, οι λίγοι με τους πολλούς, οι αδύναμοι με τους

δυνατούς. Οι μαχητές του καλού πολεμούσαν με τα λιγοστά όπλα τους του πάνοπλους Μαύρους. Πιθανότητα νίκης δεν υπήρχε αλλά έπρεπε να τους καθυστερήσουν όσο περισσότερο μπορούσαν για να καταφέρουν οι λεμονανθοί να λεφτερωθούν απ' το βούρκο. Ο Κωνσταντίνος με άλλους οπλισμένους νέους οδηγούσαν τα μικρότερα παιδιά που θα εισέρχονταν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και βγάζοντας τα φυλακισμένα παιδιά θα τα κατεύθυναν προς τη συμφωνημένη δίοδο που θα υπεράσπιζαν οι συναγωνιστές τους. Ήταν όλοι εκεί. Ο Θωμάς, η Σοφία, η Θάλια, ο Τάσος, τα δίδυμα ο Γιάννης κι ο Νικόλας κι όλα εκείνα τα ηρωϊκά παιδιά που η μεγάλη τους καρδιά τα οδήγησε τόσο μικρά στο μεγαλείο. Γέμισε ο τόπος λεμονανθούς! Ω! θεϊκή ευωδιά! Ελπίδα του κόσμου!

Κανένας και καμία δεν υστέρησε σε θάρρος, σε σβελτάδα, σε εξυπνάδα. Όλα μαζί πέσαν στη φωτιά για τα μωρά, τα μωρά τους! Αυτά που η αγάπη τα έκανε δικά τους μεταγγίζοντας το αίμα της ψυχής τους. Χίμηξαν στον κίνδυνο πατώντας τον φόβο τους κι έβγαζαν τα μωρά, όλο τα έβγαζαν! Κι άλλα μωρά, ακόμη κι άλλα! Φέρτε τα μωρά, γρήγορα να προλάβουμε, μην μας τα σκοτώσουν οι Μαύροι! Γρήγορα!

Ω! Αλίμονο! Δεν τα έσωσαν όλα, πολλά μωρά τα έφαγε το σκοτάδι της ανθρώπινης κακίας. Έσωσαν όμως τα περισσότερα, αλλά με τι κόστος! Πόσοι λεμονανθοί έπεσαν στο χώμα κομμένοι από το σκληρό χέρι της μοίρας! Γιατί οι Μαύροι λύσσαξαν! Έπεσαν πάνω στους λεμονανθούς να τους πατήσουν, δίχως φόβο, μέχρι που είδαν τις μελισσούλες των λεμονανθών. Ποιον φοβίζει άλλωστε μια μελισσούλα μοναχή; Έχετε όμως δει μελίσσι ολάκερο; Ποιος δεν φοβάται ένα σμήνος από

μελισσούλες; Ο τρόμος τότε κυρίευσε τους Μαύρους! Σε κάθε Μαύρο εκατοντάδες μελισσούλες του πέταγαν πέτρες! Δώστου κι αυτή! Δώστου κι άλλη! Πάρτηνε Μαύρε κι άραχνε! Μπόρεσαν έτσι να φυγαδεύσουν τα μωρά. Αχ! με τι κόστος όμως! Πέσαν πολλοί λεμονανθοί, έπεσε κι ο Πετρής… πέταγε πέτρες ο Πετρής! Όλο πέταγε! Του ρίχναν με τα πολυβόλα τους οι Μαύροι κι αυτός τους πέταγε πέτρες! Του ρίχναν σφαίρες αυτοί, τους πέταγε πέτρες αυτός και τους καθήλωνε! Καθήλωνε τα πολυβόλα με πέτρες! και φεύγαν τα μωρά! Φυλάξου Πετρή! Αλλά έμενε όρθιος ο Πετρής! Πέταγε πέτρες ο Πετρής! Του έριχναν σφαίρες με τα πολυβόλα τους αυτοί κι αυτός τους σταματούσε με πέτρες! Τους πέταγε πέτρες και του έριχναν με τα πολυβόλα, μέχρι που οι σφαίρες πετύχαν τον Πετρή στο στήθος… έπεσε ο Πετρής ο λεμονανθός! Τα μωρά όμως προλάβαν και φύγαν…

Λίγο πιο κάτω οι Μαύροι ανασυντάχθηκαν, ήρθαν με τανκς, οι άνανδροι! Τους έκοψε ο φόβος από τις μελισσούλες και κρύφτηκαν οι δειλοί πίσω το ψυχρό ατσάλι. Τι να σου κάνουν οι μελισσούλες με το ατσάλι; Πώς να το σταματήσουν; Πρέπει όμως! Πρέπει να το σταματήσουν, τα μωρά πρέπει να προλάβουν να φύγουν, σταματήστε τα τανκς! Πετάγεται ο Θάνος και τους κόβει το δρόμο! Βάζει ο λεμονανθός το μίσχο του να σταματήσει το τάνκ! Μη Θάνο! Φύγε Θάνο! Θα σε πατήσει! Ο λεμονανθός δεν φεύγει και το τανκ τον πατάει! Αλλά… Να! Κοιτάξτε ‘κει! άλλος λεμονανθός! Ο Τάκης! Στέκεται κι αυτός ορθός και φράζει το δρόμο στο τανκ! Μη Τάκη! Φύγε! θα σε πατήσει! Ο λεμονανθός δεν φεύγει και το τανκ τον πατάει κι αυτόν! Ω! θαύμα της ψυχής… Να! Κοιτάξτε ‘κει! άλλος λεμονανθός! Η Αγνή! Φράζει κι αυτή με το μίσχο της το δρόμο του θηρίου! Τα μωρά πρέπει να σωθούν! Μη Αγνή!

Δεν είδες καρδούλα μου; Γιατί ψυχή μου; Θα σε πατήσει μωρό μου το τέρας! Φύγε Αγνή! Φύγε! θα σε πατήσει! Αλλά… η Αγνή δεν φεύγει! Στέκεται και φράζει το δρόμο και το τανκ την πατάει… Ω! ήλιε πως μπορείς να βλέπεις τους λεμονανθούς να πέφτουν; Πως επιτρέπεις στα τέρατα να πατάνε τα λουλούδια; Ω! αθάνατοι λεμονανθοί! Ω! πάναγνες μήτρες θαυμάτων! Γιατί οι λεμονανθοί πιστεύουν στα θαύματα! Το θαύμα έγινε! Τα τανκς σταμάτησαν πάνω στο στήθος της Αγνής, αλλά δεν προχώρησαν, γύρισαν πίσω. Τα μωρά σώθηκαν. Όχι όμως όλα, ήταν κι άλλα πολλά σε άλλα στρατόπεδα, αυτά τι θα απογίνουν; Αχ, Θεέ μου βόηθα!

Το σούρουπο βρήκε την ομάδα του Μπαρμπαμήτσου εξουθενωμένη αλλά σώα. Αυτοί οι λεμονανθοί ήταν όλοι τυχεροί. Η Σοφία μόνο ήταν λίγο πληγωμένη αλλά θα γίνονταν καλά. Κλαίγαν όμως οι ψυχούλες τους για τα μωράκια που δεν πρόλαβαν, για τις φίλες και τους φίλους που δεν γύρισαν. Κλαίγαν οι λεμονανθοί για τους λεμονανθούς που ΄πέσαν.

«Πονάει το χεράκι σου μωρό μου;» ρώτησε η μαμά της Σοφίας χαϊδεύοντας τη στοργικά για να την ξυπνήσει από τον εφιάλτη που έβλεπε

«Δεν με νοιάζει το χέρι μου μαμά, οι φίλοι μου που δεν γύρισαν, τα μωρά που δεν πρόλαβαν, αυτά με πονάνε!»

Η φύση βάρυνε ολάκερη σαν να έπασχε μαζί με τους ανθρώπους. Ο αέρας λυσσομανούσε πάνω στα μαύρα ολόκλειστα τζάμια του μαγαζιού που φωτίζονταν απόκοσμα από τις αστραπές που άρχιζαν να πλησιάζουν απειλητικά. Ο Δημήτρης έμενε άγρυπνος με τα νεύρα του τεντωμένα, πως θα σωθούν τα παιδιά; Ένιωθε τόσο αδύναμος, τόσο απελπισμένος. Ο Αρτέμης όμως είχε

δίκιο. Ο Θεός είναι παντοδύναμος. Δεν πρέπει να τα παρατάμε, ποτέ, ούτε το τελευταίο δευτερόλεπτο, πάντα πρέπει να αγωνιζόμαστε, πάντα! Η πίστη σώζει! Ακόμα κι αν εμείς δεν ξέρουμε τον τρόπο τον ξέρει ο Θεός, η Φύση, η Ζωή, το Φως. Προσευχήθηκε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του, ψυχή τε και πνεύματι. Εκεί στα σκοτεινά επικοινωνούσε ο Δημήτρης με την ψυχή του, εκεί το πνεύμα του ζητούσε το Θεό. Για πόση ώρα; Ο χρόνος είχε γίνει ένα με το χώρο. Η μπόρα συνέχιζε δυνατή. Έβρεχε ο Θεός με το Θεό. Μια έκλαμψη αστραπής αποκάλυψε στιγμιαία μια φιγούρα που τον ηλέκτρισε πιότερο κι απ' το αν τον είχε χτυπήσει κεραυνός.

«Αγάπη μου!»

Του ήταν αδύνατο να καταλάβει σε ποια διάσταση βρίσκονταν. Εκεί που ήταν πριν λίγο; Αλλού; Στη Γη; Στο υπερπέραν; Μήπως ονειρεύονταν; Ζούσε ή είχε πεθάνει, είχε έρθει η ώρα του κι αναχωρούσε για το μετά; Έβλεπε εκείνη ή κάποια οπτασία της; Βρεγμένη μέχρι το κόκαλο, με δέρμα που έλαμπε τον κοιτούσε ίσια στα μάτια, βαθιά. Ένιωθε να τον κοιτάει ο Θεός, η ίδια η Αγάπη.

«Αγάπη μου!»

Ήταν το μόνο που άκουσε από το βρεγμένο αγριόγατο που χίμηξε τρέμοντας στην αγκαλιά του. Ω! ανείπωτη χαρά του παντός! Ω! αστείρευτη δύναμη του ουρανού! Ω! θεϊκή αγαλλίαση της πλάσης! Το ζούσε! Το φως όλου του κόσμου! Ήταν αλήθεια! Της πλάσης οι ευωδιές! Η αγαπημένη του ήταν στην αγκαλιά του! Της γης οι λεμονανθοί εύφραιναν την ψυχή του! Ω! Πλαστουργέ του νου! Θεέ μου σ' ευχαριστώ!

«Αγάπη μου!»

«Ψυχή μου, ζωούλα μου, καρδιά μου!»

«Αγάπη μου, το έσκασα!»

Ο Δημήτρης αποσβολωμένος άκουσε από την αγαπημένη του να του περιγράφει την κόλαση που έζησε τόσο καιρό. Η κλινική που οι δικοί της την είχαν βάλει για αποτοξίνωση ανήκε στον όμιλο του Bill Port. Στα πλαίσια του γενικότερου σχεδίου του είχε δημιουργήσει από παλιά εκεί δίπλα ένα ψυχιατρικό ίδρυμα για ψυχασθενείς και εξαρτημένους που όμως τους χρησιμοποιούσαν ως πειραματόζωα. Εκείνη χωρίς να το έχει αντιληφθεί κανείς εδώ και πολλούς μήνες καταλάβαινε με διαύγεια τα πάντα καθώς είχε βρει τη δύναμη και τον τρόπο, χωρίς να γίνει αντιληπτή, να μην παίρνει τις ουσίες που της έδιναν. Τη βοηθούσε κρυφά μια καθαρίστρια που την ενημέρωνε για το τι συνέβαινε και την πληροφόρησε για το που μένει ο αγαπημένος της. Εκείνο το βράδυ έγινε μεγάλη φασαρία στην κλινική και ξέσπασαν ταραχές από τους αρρώστους που χτυπούσαν τους φύλακες και έβαζαν φωτιές. Βρήκε κι αυτή την ευκαιρία και το έσκασε τρέχοντας μες στη βροχή στο μέρος που είχε μάθει ότι ήταν αυτός.

«Τα κατάφερα! Τους ξέφυγα!»

«Αγάπη μου! Πόσο γενναία είσαι, ψυχή μου! Σ’ αγαπάω καρδούλα μου!»

«Αυτοί οι κακοί, αυτοί φταίνε για όλα! Ξέρεις αγάπη μου, με πόνεσαν πολύ, πάρα πολύ! πολύ με πόνεσαν»

«Σςςς… ησύχασε μωρό μου. Τώρα σε περιμένει μόνο χαρά, μόνο γλύκα, μόνο χαμόγελο. Σ’ αγαπάω ψυχή μου! Η αγάπη μας θα σε κάνει να τα ξεχάσεις όλα. Δεν θα σε χάσω ποτέ ξανά πουλί μου, ποτέ. Δεν θα αφήσω κανέναν να σε πειράξει. Μη φοβάσαι πια, τώρα είμαι εγώ εδώ, μη φοβάσαι τίποτα και κανέναν»

«Αχ…»

«Είσαι για μένα οι λεμονανθοί όλου του κόσμου»

«Το θυμάσαι; Θυμάσαι τους λεμονανθούς; Αυτοί με κράτησαν ζωντανή, αυτοί μου έδωσαν δύναμη. Αυτοί μ’ οδήγησαν σε σένα»

«Εσύ είσαι τα νιάτα μου, εσύ αγάπη μου»

«Σ’ αγαπώ!»

Την επόμενη μέρα η είδηση συγκλόνισε τον φαύλο κοσμάκη. Ο μεγιστάνας, ο φιλάνθρωπος, ο πρωτοπόρος στον πόλεμο κατά των Microids, ο υπέρμαχος της δημόσιας υγείας Bill Port βρέθηκε αποκεφαλισμένος σε ένα νεότευκτο ίδρυμα ιατρικού του ομίλου που πειραματίζονταν σε νέες θεραπείες κατά πληγέντων από Microids. Από αβλεψία των υπεύθυνων ασφάλειας της κλινικής άρρωστοι υπό την επήρεια της τρέλας από την νόσο των Microids επιτέθηκαν και κατέσφαξαν τον μεγιστάνα και την προσωπική του ασφάλεια. Με τα όπλα που πήραν από τους σκοτωμένους σωματοφύλακες προκάλεσαν πραγματικό μακελειό αφού ουδείς από το προσωπικό της κλινικής διασώθηκε. Οι πρώτοι ένστολοι που κατέφτασαν στο σημείο είδαν τους παράφρονες δράστες να αποδράμουν από το φλεγόμενο κτίριο κραδαίνοντας θριαμβικά το κομμένο κεφάλι του φιλάνθρωπου δισεκατομμυριούχου, το οποίο κεφάλι παρά την επίμονη αναζήτηση του δεν κατέστη ακόμη δυνατό να αναβρεθεί όπως ούτε και οι φέροντες αυτό. Παραμένει επίσης αδιευκρίνιστο το πώς οι δράστες κατάφεραν να βρουν πρόσβαση στο αρχικό σημείο της επίθεσης τους. Ακόμη μεγαλύτερο ήταν το αίνιγμα του πως δίπλα στο ακέφαλο ημικαμένο πτώμα του μεγιστάνα Bill Port βρέθηκε γιαπωνέζικο σπαθί κατάνα τύπου Kill Bill για το

οποίο ειδικοί εμπειρογνώμονες απεφάνθησαν ότι ήταν το πρωτότυπο της ομώνυμης χολυγουντιανής ταινίας, αμυθήτου αξίας, το οποίο και ευτυχώς διεσώθη της πυρκαγιάς. Οι αρχές ασφαλείας συνεχίζουν επισταμένως τις έρευνες.

Πριν η μέρα τελειώσει όμως η συγκλονιστική αυτή είδηση επισκιάστηκε άμεσα από μια άλλη συγκλονιστικότερη. Όλα τα μέσα ενημέρωσης πληροφορούσαν έκπληκτα τον κόσμο για ένα πρωτόφαντο φαινόμενο. Γέμισε ο τόπος φελλούς. Οι λίμνες, τα ποτάμια, οι θάλασσες γέμισαν φελλούς. Ακόμα και στα ανοιχτά των ωκεανών εντοπίζονταν διαρκώς υψηλές συγκεντρώσεις μικροσκοπικών φελλών μεγίστου μήκους 3 χιλιοστών. Η παγκόσμια επιστημονική κοινότητα εναγωνίως προσπαθούσε απορημένη να μελετήσει το καινούργιο αυτό φαινόμενο.

«Το ακούσατε; Γέμισε ο τόπος φελλούς που επιπλέουν»

«Καινούργιο είναι αυτό; Χρόνια τώρα είναι γεμάτος ο τόπος φελλούς κι οι φελλοί μονίμως επιπλέουν»

Τελικά αποδείχτηκε ότι δεν ήταν σαν τους συνηθισμένους έως τότε φελλούς. Αυτοί ήταν οργανικοί που σύμφωνα με τους πλέον έγκυρους επιστημονικούς κύκλους ήταν άκρως ανησυχητικό για την παγκόσμια κλιματική ισορροπία. Ενδελεχείς έρευνες άρχιζαν γρήγορα να καταδεικνύουν τη σύνδεση των οργανικών μικροφελλών με τα χάπια. Οι σχετική φημολογία ανατάραξε την υφήλιο, μέχρι και τα κούτσουρα στη μικρή γωνιά της ανθισμένης λεμονιάς. Ούτε όμως αυτής της είδησης της έμελλε να παραμείνει για πολύ στην επικαιρότητα αφού μια άλλη έσκασε σαν ατομική βόμβα. Εμφανίστηκε νέα παρενέργεια του χαπιού. Η τρέλα. Τα

χάπια είχαν σχεδιαστεί να κρατούν ήρεμο το μυαλό των ληπτών με ειδικές χημικές ουσίες αλληλεπιδρώντων των οπτικοακουστικών ερεθισμάτων της τηλεόρασης. Η μακροχρόνια απουσία παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών προκάλεσε χημική ανισορροπία που διατάραξε τους εγκεφαλικούς νευρώνες. Η επιστήμη είχε κάνει το μοιραίο λάθος. Έκοψε την τηλεόραση σε όσους είχαν πάρει το χάπι. Πολλοί από τους λήπτες εμφάνιζαν ξαφνικά εξάρσεις μανιώδους οργής. Έτρεχαν αλλόφρονες στους δρόμους φωνάζοντας: Απάνω τους! Φάτε τους αίτιους! Μας κατέστρεψαν! Η κόλαση της μετα-επιστήμης αμόλησε τα σκυλιά της που από πειθήνια πρόβατα μεταμορφώθηκαν σε τέρατα εκδίκησης, για τους αίτιους, τους αυτόκλητους αντικαταστάτες του Θεού. Ξεκίνησαν από τους μετα-επιστήμονες, συνέχισαν με τους μετα-φιλόσοφους και δεν λυπήθηκαν κανέναν. Πολιτικοί, καθηγητάδες, ιεράρχες, δημοσιογράφοι, αξιωματούχοι, επιχειρηματίες, τηλεπερσόνες όλοι όσοι προπαγάνδιζαν την νέα εποχή, την μετα-κοινωνία πήραν τη θέση τους στο βωμό της κάθαρσης. Κάθε διαθέσιμη στρατιωτική δύναμη στάθηκε αδύναμη να τους αναχαιτίσει. Χάος, είναι η μόνη λέξη που ταιριάζει στο τι ακολούθησε. Η κοινωνία άρχισε να διαλύεται πριν προλάβει να φτάσει στο μετά. Η φωτιά που άναβε όμως απειλούσε να κάψει μαζί με τα ξερά και τα χλωρά.

Οι οργανώσεις των αγωνιστών κυριολεκτικά σώθηκαν από το χάος που ξέσπασε απρόσμενα γιατί δεν επέτρεψε στους Μαύρους να τους κυνηγήσουν, ενώ μπόρεσαν να διασφαλίσουν όσα μωρά είχαν φυγαδεύσει. Τώρα όμως; Πως θα έβρισκαν τρόφιμα; εφόδια; Τα πάντα κατέρρεαν. Η τάξη είχε χαθεί παντελώς και η ασφάλεια όλων ήταν επίφοβη. Τόσοι και τόσοι αγωνιστές που δεν ήταν στο

βουνό τι θα απογίνονταν; Πολλά παιδιά επίσης παρέμεναν εγκλωβισμένα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και μπορεί λόγω των ραγδαίων εξελίξεων να μην κινδύνευαν πια άμεσα αλλά αύριο τι θα συνέβαινε; Ο χειρότερος όμως κίνδυνος παρέμενε ο στρατός των Μαύρων. Η έκρυθμη κατάσταση τους είχε μεν αποσυντονίσει αλλά για πόσο; Στην έκτακτη σύσκεψη των οπλαρχηγών των οργανώσεων το κλίμα ήταν βαρύ.

Η απελπισία σκέπαζε ολονών τη σκέψη σαν μολυβένια συννεφιά πριν την νεροποντή. Ο εχθρός παρέμενε πάνοπλος. Η δύναμη του δεν ήταν μόνο στο πλήθος, αυτό δεν ανησυχούσε τα παλικάρια που θα τους θέριζαν σα στάχυα το καλοκαίρι, ήταν κυρίως στην υψηλή τεχνολογία που χρησιμοποιούσε. Τα ηλεκτρονικά του όργανα και τα πολεμικά του συστήματα ήταν τέτοια που δεν επέτρεπε καν στους μαχητές να τους πλησιάσουν. Κάθε τελευταίας εξέλιξης υψηλή τεχνολογία είχε ενσωματωθεί στις τάξεις των Μαύρων που τους είχε μετατρέψει σε ηλεκτρονικούς στρατιώτες με ρομποτικές δυνατότητες τόσο εξελιγμένες καθιστώντας τες απρόσβλητες απέναντι στα συμβατικά όπλα των αγωνιστών. Όσο κι αν οι Μαύροι παρέμεναν ακέφαλοι πλέον, μετά τον χαμό του Bill Port, υπήρχε πάντα ο κίνδυνος να βρεθεί άλλος ηγέτης τους να χρησιμοποιήσει την τεράστια ισχύ του υπερσύγχρονου πυρός που διέθεταν. Αν δεν εξουδετερώνονταν εγκαίρως ο κίνδυνος για τους ανθρώπους από την καταστροφική δύναμη του εχθρού κρέμονταν σα δαμόκλειο σπάθη.

«Είναι απλό» ακούστηκαν ξαφνικά λόγια που 'σχίσαν τη σιωπή σαν αστραπή στο μαύρο σκοτάδι

«Πως;»

«Κόψτε τους το ρεύμα»

«Δηλαδή;»

«Καταστρέψτε όλους τους πυλώνες υψηλής τάσης. Κόψτε τους το ηλεκτρικό. Παντού, πλήξτε κάθε φορέα ηλεκτρισμού που διαθέτουν γεννήτριες, μπαταρίες, μετασχηματιστές. Ο πολιτισμός τους σταματάει εκεί που φτάνει το ρεύμα. Κόψτε τους το ρεύμα με σαμποτάζ, με καταδρομικές επιχειρήσεις, με φωτιές, με τα νύχια σας ή με τα δόντια σας, κόψτε το, με ότι μέσο μπορείτε. Κόψτε το από παντού. Χωρίς ηλεκτρικό τα όπλα τους είναι απλοί τενεκέδες. Η τεχνολογία τους είναι κολοβή. Είναι απλό»

Όπως προβάλει ο πρωϊνός ήλιος πίσω από θεόρατο βουνό σκορπίζοντας με μιας το φως του, έτσι και το φως της γνώσης σκορπά την πλάνη του μυαλού, θυμίζοντας διαρκώς στους φθαρτούς ανθρώπους την άφθαρτη αλήθεια. Το καλό είναι απλό, λιτό κι απέριττο. Για το λόγο αυτό κάθε μέρα της ζωής μας ο ήλιος δύει κι ανατέλλει για να μας θυμίζει την πάναγνη σοφία του Πλάστη. Η επιλογή είναι δική μας αν θα αγαπήσουμε το φως ή το σκοτάδι. Όποια όμως κι αν είναι η επιλογή των θνητών το φως πάντα νικά.

Έτσι κι οι μαχητές των ανθρώπων σάρωσαν τις δυνάμεις του κακού που διέπραξαν την υπέρτατη ύβρη. Απλά. Τους αντιμετώπισαν με τρόπο λιτό κι απέριττο. Με ατελείωτο όμως θάρρος, γιατί αν η ύλη είναι πεπερασμένη, η ψυχή δεν έχει όρια. Ψυχωμένοι οι αγωνιστές με αστείρευτη ορμή σάρωσαν τους μισθοφόρους της μεταεπιστήμης. Με τις πρώτες ήττες τους οι Μαύροι άρχισαν να εγκαταλείπουν τις μάχες σκορπώντας σαν του λαγού τα παιδιά, αφού τα χρήματα, το γνήσιο κίνητρο τους, δεν

άρκεσαν να στυλώσουν τα θρασύδειλα κορμιά τους. Οι μάχες αυτές απλώθηκαν σε ολόκληρο τον πλανήτη σαν φωτιά σε καλαμιές το καλοκαίρι και σάρωσαν τους Μαύρους ολοκληρωτικά. Ο Αρτέμης ολόρθος στην πρώτη γραμμή οδήγησε τους μαχητές του στη νίκη δίχως να τη δει να ανατέλλει. Έπεσε πολεμώντας.

Σαν τις πρωϊνές ηλιαχτίδες άρχισαν να προβάλουν χιλιάδες νέοι 18-22 χρονών που είχαν καταφύγει μόνοι κι ανοργάνωτοι στα πιο απόμερα μέρη. Είχαν σκορπίσει σαν απροστάτευτα προβατάκια που τα κυνηγούσε ο κακός λύκος κι ο φόβος τα είχε σπρώξει στις πιο σκοτεινές σπηλιές. Είχανε φοβηθεί πολύ μα πριν απελπιστούν ολότελα έμαθαν ότι το κακό διαλύθηκε και μπορούν να γυρίσουν στην καλοσύνη και την ασφάλεια. Ήταν πολλοί αυτοί οι νέοι, όχι όσοι έλειπαν, αλλά ήταν αρκετοί, έφταναν να βοηθήσουν τον κόσμο να ξαναγίνει. Το φως της ελπίδας ανέτειλε γλυκαίνοντας με τον πόνο που ξεχείλιζε από τ' ανοιχτά βάραθρα του μυαλού. Ο Πανάγαθος σπλαχνίστηκε το γένος των βροτών για μια ακόμη φορά.

«Γιατί την αγαπάς τόσο πολύ;» ρώτησε τον Δημήτρη ο τρελογρύλλος

«Είναι για μένα όλος ο κόσμος Γρύλλο μου…»

Ο Γρύλλος τον κοίταξε απορημένος με μάτια που τρεμόπαιζαν, το λιγοστό φως του μυαλού του ίσα που έφτανε να αχνοδιαβάσει τα λόγια του

«Ε, τότε κι εγώ μια θα βρω να αγαπάω, μια μόνο να θέλω, αλλά θα τη βρω; θέλει τύχη»

«Η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς Γρύλλο! Πρέπει να ρισκάρεις!»

«Να ρισκάρω; Τι;»

«Να μείνεις μόνος!»

«Εύκολο! Μια ζωή μόνος είμαι! Χαχα! Άστο καλύτερα! Μια χαρά είμαι έτσι!» συνέχισε ανέμελος ο τρελογρύλλος

Ο Δημήτρης γύρισε όσο γρηγορότερα μπορούσε στην αγαπημένη του. Παρέμενε ξαπλωμένη από χθες στο κρεβάτι, δεν ήταν καλά. Το μυαλό της άντεξε αλλά η καρδιά της, του είπαν οι γιατροί, είχε ραγίσει.

«Πως είσαι καρδούλα μου;»

«Το κεφάλι μου καίει»

«Να σου φέρω κομπρέσα;»

«Από μέσα καίει. Δεν πειράζει αγάπη μου, θα μ' αφήσει, έτσι κάνει καίει και μ' αφήνει. Τώρα δεν καίει πολύ, όχι όπως πριν, τώρα τ' αντέχω, τώρα δεν με νοιάζει, έχω εσένα»

«Θες νεράκι;»

«Ξέρεις τι θέλω; όταν πεθάνω να με πας σε ένα περιβόλι με λεμονιές»

«Δεν θα πεθάνεις πουλάκι μου, μη φοβάσαι»

«Δεν φοβάμαι αγάπη μου! στιγμή δεν φοβήθηκα να πεθάνω, ξέρεις γιατί; εσύ, μου χάρισες την αθανασία»

«Θυμάσαι; Το πρώτο μας φιλί; Εκείνη την άνοιξη;»

«Τότε που κοίταξες βαθειά ίσα στα μάτια μου και μου πες πως πιστεύεις στα θαύματα… Αχ πως με φιλούσες! Σαν παιδί έκανες από τη χαρά σου! Με φίλησες και με πήρες στον παράδεισο, όλος ο κόσμος μύριζε λεμονανθούς! Τι ευτυχία! Μέχρι που εκείνος ο κακός άνθρωπος με φυλάκισε. Πίσω από ένα τζάμι φυλακισμένη, χοντρό τζάμι, πολύ χοντρό, δεν έσπαγε! Όλα τα έβλεπα.

Φώναζα, χτυπιόμουν αλλά δεν με άκουγες, τότε που με είδες να πηγαίνω με τον κακό, έβλεπα κι εγώ τον εαυτό μου και του φώναζα: Φύγε! τρέξε! Φύγε μακρυά! Τι κάνεις! Όχι κορίτσι μου δεν κάνει! Μη! αλλά δεν μ' άκουγε… κι εσένα σου φώναζα… βοήθεια αγάπη μου! βοήθεια! Σώσε το κορίτσι σου! Δεν βλέπεις; Την παίρνουν! Σώσε τη! Εμένα δεν μ' ακούει! δεν μ' ακούει το παλιοκόριτσο! Αρπαξε τη! Πάρτη μακρυά τους!»

«Ψυχή μου, συγχώρεσε με…»

«Τι μπορούσες να κάνεις αγάπη μου; Ούτε κι εσένα θα σ' άκουγε το παλιοκόριτσο. Έκανε άσχημα πράματα το παλιοκόριτσο… Τα έβλεπα όλα πίσω από το τζάμι! Πολύ άσχημα πράματα... Φώναζα, χτυπιόμουν, αλλά δεν μ' άκουγε κανείς, κανείς… Το τζάμι μ' εμπόδιζε! Μια φορά μόνο ράγισε όταν έπεσα πάνω του μ' όλη μου τη δύναμη, τότε που με είδες για τελευταία φορά, τότε που με 'παιρναν πάλι μακρυά σου. Ράγισε αλλά δεν έσπασε... Έσπασε όμως το κορμί μου. Ακίνητη για καιρό άκουγα εκείνες τις παλιόγριες να μου τρυπάνε τα αυτιά: δεν σ' αγαπάει! Σε ξέχασε! Ποτέ δεν σ' αγάπησε! Εσύ τώρα είσαι μια χαμένη πια! Ένα παλιοκόριτσο! Εκείνος φταίει για όλα! Ξέχασε τον! Αλλά δεν μπορούσα να σε ξεχάσω, δεν ήθελα να σε ξεχάσω! Όμως μου ήταν αδύνατον να κουνηθώ! Αδύνατον»

«Πέρασε πια καρδιά μου! Πάνε αυτά είναι ένα κακό όνειρο. Πάει πέρασε τώρα ξύπνησες, πάει, εφιάλτης ήταν και πέρασε, τώρα είσαι στην αγκαλιά μου. Τώρα έχουμε την αγάπη μας» τη φίλησε στα χείλη με όλη του την αγάπη.

«Αχχ… το φιλί σου αγάπη μου! Ξέρεις τι με κράτησε; Το φιλί σου. Τότε που μύριζαν οι λεμονανθοί, αυτοί με

ξύπνησαν! Οι λεμονανθοί… ένα μεσημέρι, έτσι ξαφνικά, το τζάμι έσπασε! Έγινε θρύψαλα! Έτσι ξαφνικά, μύρισε ο τόπος όλος λεμονανθούς! Αλλά ήμουνα πονηρή, δεν το ‘δειξα… Το μυαλό μου ξαναγύριζε στο σώμα, αλλά δεν το ‘δειξα! Τους ξεγέλασα τους κακούς ανθρώπους. Το ‘ξερα πια, ήμουν σίγουρη, το πίστευα. Οι λεμονανθοί θα με ‘φερναν σε σένα! Πόνεσα όμως πολύ αγάπη μου! Τα χάπια που μου ‘διναν δεν τα έπαιρνα, τα ‘φτυνα κρυφά, αλλά το κεφάλι μου έκαιγε. Σαν να του έβαζες από μέσα φωτιά, έβραζε το μυαλό μου, κάθε βράδυ, χιλιάδες βελόνες μου τρυπούσαν το κορμί, τα χέρια, τα πόδια, παντού! Πόνεσα αγάπη μου, πολύ πόνεσα, αλλά άντεχα. Ξέρεις γιατί; Πίστευα κι εγώ στα θαύματα!»

Αποκοιμήθηκε, για πάντα. Όταν η ψυχή της φτερούγιζε μακρυά, τότε μόνο άνοιξε λίγο τα μάτια και μια λέξη αχνοχάραξε στα χλωμά της χείλη: Δημήτρη μου!

«Κουράγιο φίλε μου» τον παρηγόρησε ο Άλκης

«Υπέφερε πολύ…»

«Έσωσε όμως την ψυχή της. Η αγάπη σας την έσωσε. Είναι τώρα στον παράδεισο»

«Άξιζε ο παράδεισος τόσο πόνο;»

«Μα νομίζεις ότι όσοι είναι στον παράδεισο θυμούνται τον πόνο που πέρασαν; Όταν ερχόμαστε σε αυτόν τον κόσμο δεν θυμόμαστε τίποτα από το μαρτύριο της εισόδου, τον πόνο της γέννας. Το ίδιο ισχύει και στον κόσμο που ακολουθεί»

«Πως μπορείς να το ξέρεις; Πως μπορείς να είσαι σίγουρος;»

«Με την πίστη φίλε μου. Μην αφήσεις τον πόνο σου να κλονίσει την πίστη σου. Θα πονέσεις πολύ που έχασες την αγαπημένη σου, αλλά μη φοβηθείς»

«Θα την πάρω μακρυά, σ' ένα ήσυχο μεγάλο περιβόλι»

«Μετά; Τι θα γίνει μετά;»

«Μετά… Τι θα γίνει μετά… Θα συνεχίσουμε τον αγώνα…»

Τελειώνοντας τη φράση του ένα εκτυφλωτικό φως πλημμύρισε τα μάτια του. Τι συνέβη; Που βρίσκεται; Που πήγαν όλοι; Γιατί δεν μπορούσε να δει;

Ξυπνούσε από όνειρο. Τον είχε πάρει ο ύπνος. Ονειρεύονταν; Όλα ήταν όνειρο; Από την αρχή; Όλα;

«Αμάν! Τι όνειρο! Πωπω! Όνειρο ή εφιάλτης;» ο Δημήτρης τινάχτηκε από την καρέκλα που τον είχε πάρει ο ύπνος. Έτριψε τα μάτια του να βλέπει καλύτερα και άπλωσε το κορμί του να ξεμουδιάσει. Η πετονιά του τεντώνονταν μες στη θάλασσα, κάποιο ψάρι είχε τσιμπήσει. Με άτσαλες κινήσεις τη μάζεψε δύσκολα, είχε πιαστεί στ' αγκίστρι ένα μεγάλο κεφαλόπουλο.

«Καϋμένο ψαράκι, τι μου φταις; Να πείναγα να σε 'τρωγα, αλλά για να κάνω το κέφι μου, αμαρτία είναι. Άντε δεν ήρθε η ώρα σου ακόμα» το ξέπιασε με προσοχή και το πέταξε πίσω στη θάλασσα. Αλλά μάλλον είχε έρθει η ώρα του ψαριού γιατί πριν προλάβει να χαθεί στα ασημένια νερά ένας τεράστιος γλάρος το άρπαξε. Θα τάϊζε μ' αυτό καλά τα γλαρόπουλα του.

«Ε, τι να σου κάνω, αυτό ήταν γραφτό σου ψαράκι. Έτσι είναι ο παλιόκοσμος, πας εσύ για να ζήσει ο γλάρος. Ο πιο δυνατός, ο πιο γρήγορος ζει, ας είχες καρδιά. Τουλάχιστον έπιασες τόπο, γλίτωσες την κατάψυξη» μονολό-

γησε ο Δημήτρης που τώρα τεντώνονταν με ευχαρίστηση κάτω από τον νωχελικό φθινοπωρινό ήλιο. Άρχισε να μαζεύει τα ψαρικά του γιατί το μαγαζί το είχε αφήσει ποιος ξέρει πόση ώρα.

Άκου να τον πάρει ο ύπνος… Αχ, αγάπη μου! Μα είναι δυνατόν; Γίνονται αυτά; Αναρωτήθηκε και κοίταξε το βιβλίο που διάβαζε πριν τον πάρει ο ύπνος για την Εθνική Αντίσταση του ’41-’44… κι όμως γίνονται! Έγιναν! Περίεργο… πως του ήρθε; Τέτοια εποχή; Τι ευωδιά! Μια γλυκιά γαλήνη απλώθηκε βελούδινα σε κάθε του κύτταρο λικνίζοντας την ψυχή του. Μυρίσανε λεμονανθοί! Τι όνειρο κι αυτό… πάει τέλειωσε._

Τέλειωσε;

σημείωση του συγγραφέα: τα κατορθώματα που περιγράφονται στο μύθο που έπλασε η φαντασία στη μάχη των παιδιών κατά των δυνάμεων του κακού, στη μάχη των λεμονανθών, έχουν παρθεί από την ιστορία, από πραγματικά γεγονότα ενός πραγματικού εφιάλτη, εκείνου της Κατοχής, όταν οι λεμονανθοί της Ελλάδας, ηρωϊκά ανήλικα Ελληνόπουλα προέταξαν τα στήθη τους και πολέμησαν με πέτρες τον πάνοπλο κατακτητή, όταν σταμάτησαν με τα κορμάκια τους τα τανκς, όταν έδωσαν το αίμα τους και τα νιάτα τους για την ελευθερία, όταν ξεπερνώντας το φόβο τους αγωνίστηκαν και νίκησαν.

δ. γ. κουτσονίκας

Γεννήθηκε το 1974 στο Αγρίνιο, σπούδασε Οικονομική Επιστήμη στην ΑΣΟΕΕ και εργάζεται από το 1999 στον ιδιωτικό τομέα. Η επιστημονική του κατάρτιση και η εργασιακή του εμπειρία αφορούν κυρίως τους τομείς των δημοσιονομικών, του οικονομικού ελέγχου, της οργάνωσης επιχειρήσεων, των επενδύσεων και του τουρισμού. Έχει εργαστεί μεταξύ άλλων σε εταιρείες ορκωτών λογιστών, σε βιομηχανικούς ομίλους και σε ξενοδοχειακές επιχειρήσεις.

Έχει εκπονήσει από το 1993 σειρά εργασιών, μελετών και άρθρων ενώ από το 2018 αρθρογραφεί στο ηλεκτρονικό περιοδικό Αιθήρ (emfilox.gr).

Έχει συγγράψει επίσης τα βιβλία:

- Σκέψεις γραπτές (2021)
- Greece on fire (2020)
- Ο θρύλος των Σουλιωτών (2019)

dgk@emfilox.gr

Δημήτρης Κουτσονίκας

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΛΕΜΟΝΑΝΘΩΝ

Τι είναι το πρώτο που σας έρχεται στο μυαλό ακούγοντας τη λέξη: λεμονανθοί; Θεϊκά πλασμένος ο κόσμος μας δίνει απλόχερα τις λύσεις, συχνά με τρόπο λιτό. Αποκύημα φαντασίας οι μικροΐδες απειλούν την ανθρωπότητα που παραφρονώντας βουτά στη μαύρη άβυσσο της απώλειας δίχως διέξοδο. Τα απέριττα τελικά μπορούν να φωτίσουν το μυαλό μας στις πιο σκοτεινές στιγμές του, όταν ο φόβος θεριεύει, να μας δείξουν το δρόμο για την αλήθεια, να μας θυμίσουν πως μόνο η χαρά μπορεί να νικήσει τον πόνο, η χαρά της αγάπης. Να ξυπνήσουν μαγικά το παιδί μέσα μας και να σκορπίσουν τον εφιάλτη έτσι απλά. Ταπεινά αλλά στοργικά ανοίγουν τα μάτια μας στο φως, με της μάνας το χάδι, με το φιλί του εραστή, με την ευωδιά των λεμονανθών.

emfilox